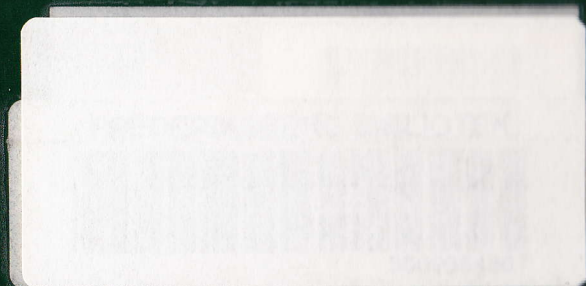

Ifølge islamisk tradition er Koranen Allahs fuldkomne bog i Himlen, overdraget til profeten Muhammed ord for ord og bogstav for bogstav. Derfor anses i islam Koranen for at være den mest perfekte bog uden fejl og mangler.

Denne Korankommentar belyser Koranens tilblivelse i islamisk tradition og i den nyeste forskning og redegør for Koranens indhold, lovgivning og bibelske historier, især med henblik på afhængigheden af Det gamle Testamente og Det nye Testamente og andre vigtige kilder.

Samtidig belyses forskellen mellem islamisk Korantolkning og kristen Bibeltolkning.

RAFAEL, DK
ISBN 87 - 91107 - 04 - 0

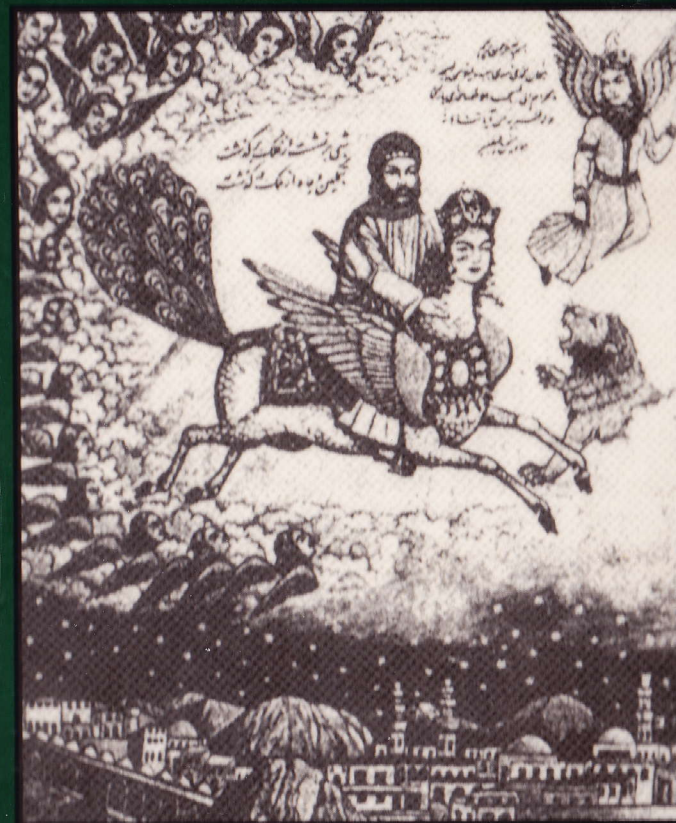

29.7

Rolf Slot-Henriksen: Korankommentaren

KORAN KOMMENTAREN

Koranens tilblivelse, lovgivning
og afhængighed af Bibelen

Rolf Slot-Henriksen

Koran- kommentaren

**Koranens tilblivelse, lovgivning
og afhængighed af Bibelen**

Rolf Slot-Henriksen

**Rafael, DK
Kolding 2002
ISBN 87 - 91107 - 04 - 0**

Forsidebillede. Fig 1

Muhammed flyver på fabeldyret Buraq til Jerusalem på sin natlige rejse kaldet Isra'al. Ifølge islam har også andre profeter fløjet på dette dyr.

Indhold

Forord 5

Indledning 7

1. Koranen – Allahs bog

Koranens tilblivelse 11

Læren om abrogation 17

Muhammeds stilling i Koranen 18

Koranens nedsendelse fra Himlen ifølge Ibn Ishaqs

Muhammedbiografi 20

2. Baggrundstoffet for Muhammeds åbenbaringer 27

3. Muhammed og de arabiske digtere 28

4. Koranens forhold til jøderne og Det gamle Testamente

4.1. Muhammed og jøderne 40

4.2. Abraham eller Ibrahim:

Jødernes stamfar eller Kaabaens bygmester? 55

4.3. Profeter efter samme skabelon 62

4.4. Josef (Jusuf) 63

4.5. Moses (Musa) 65

4.6. Allahs straffedomme 73

4.7. Kong Saul (Talut) 74

4.8. David (Da'ud) og Batseba 76

4.9. Salomo (Sulaiman) 81

5. Koranens forhold til de kristne og Det nye Testamente

5.1. Muhammed og de kristne 94

5.2. Taler Det nye Testamente og Koranen om samme Gud? 97

5.3. Barndomslegender 104

6. Den islamiske lovgivning i Koranen 120

6.1. Islams søjler 121

6.2. Koranens lovstof 124

7. Bibeltolkning og Korantolkning 139

8. Islam og videnskaben 149

Litteraturliste 162

Indeks 165

Forord

Koranen opfattes i islam som en bog, der er blevet til i Himlen - skabt af Allah selv.

Men Koranen er afhængig af andre kilder. Denne Korankommentar belyser bl. a., på hvilken måde Koranen er afhængig af Bibelen, og hvorfor den ikke er ordnet kronologisk som andre bøger. Koranen henviser konstant til forskellige bibelske og ikke-bibelske historier og begivenheder på en måde, som er uforståelig, hvis man ikke på forhånd har et indgående kendskab til såvel Bibelen som Koranen. Men da muslimer ikke kender de bibelske beretninger, som Koranen ofte kun hentyder til i vage vendinger, og da ikke-muslimer har svært ved at få styr på Koranen, pga. dens usædvanlige opbygning og udeladelse af relevante navne og kronologi, er der brug for en kommentar. Den foreliggende kommentars hovedformål er at undersøge Koranens tilblivelse, dens lovgivning og især Koranens afhængighed af Bibelen og af andre førislamiske religioner og fortællinger.

Som indledning belyses på hvilken måde Muhammed efter muslimsk tradition modtog Koranen, og hvordan den efter hans død blev samlet og nedskrevet.

For at adskille Muhammeds forskellige kilder har jeg delt den egentlige kommentar i fem afsnit:

1. Koranens og Muhammeds forhold til de arabiske digtere.
2. Dernæst Koranens forhold til jøderne og dens afhængighed af Det gamle Testamente.
3. Og endelig Koranens forhold til kristendommen og Det nye Testamente og især til det mærkelige "Arabiske Barndomsevangelium", der på Muhammeds tid blev genfortalt mundtligt i Arabien.

4. Som et af de sidste store afsnit belyses de vigtigste dele af Koranens lovgivning, idet Koranen ikke blot indeholder religiøse historier, men samtidig opfattes som en guddommelig åbenbaret lovbog. Den samlede islamiske lovgivning kaldes sharia. Shariaen bygger på både Koran og Hadith (dvs. Muhammeds ord, liv og eksempel). I det foreliggende har jeg udelukkende søgt at samle de vigtigste Koranlove. Ønsker man yderligere oplysninger, især om islams renhedsregler, spise- og slagteregele samt love om hallal og haram, bør der henvises til min bog: "Ren – uren – tilladt - forbudt", som beskriver og kommenterer disse regler i forhold til jødedommen og kristendommen.

5. Som afslutning belyses den afgørende forskel mellem Bibel- og Korantolkning samt Koranforskningens historie og nye fantastiske fund, som har skelsættende betydning for forståelsen af Koranens tilblivelse.

Nærværende kommentar bygger så vidt muligt på Finn Hvidbjerg – Hansens Koranoversættelse af 1997, Rudi Parets tyske oversættelse af 1983, den autoriserede danske Bibeloversættelse af 1992 og Ibn Ishaqs islamiske Muhammedbiografi udgivet af Ibn Hisham.

Bemærk: Der er ikke taget hensyn til Abul Salam Madsens Koranoversættelse. Den anerkendes ikke i forskningen, ej heller i Islam og må betragtes som en tolkning i retning af den ikke-islamiske sekt Amadiya, idet såkaldt anstødelige ting fjernes, udglattes eller omtolkes.

Indledning

I oplysningstiden lanceredes ideen, at alle religioner i grunden er ens. Den religiøse treklang, som oplysningstiden lancerede, var: "Gud, dyd og udødelighed". I kølvandet herpå søgte man at presse religionerne ned i denne ideologiske skabelon eller forsøgte sig simpelthen med en konkurrencereligion, især til kristendommen, da det var den, man kendte og bekæmpede. Dette førte dels til lanceringen af oplysningstidens egen religion "deismen" og tilbedelsen af "Den højeste dyd". Man overså dog en vigtig ting. Man havde ikke gjort sig den ulejlighed at undersøge religionerne, før man lancerede ideologien med den påstand, at alle religioner i grunden har samme indhold. Oplysningstidens filosoffer var ikke klar over, at end ikke alle religioner har en gud. Andre religioner kender ikke til udødelighed. Nogle religioner ved intet om en sjæl og slet ikke om opstandelsen fra de døde. Endelig er der ikke to religioner, som har samme moral.

Af samme grund var man heller ikke nået til erkendelse af, at et lands kultur er afhængig af landets religion. Kristendommen har således været en vigtig forudsætning til forståelse af den kulturelle udvikling i vesten. Ved at undersøge religioner, når man hurtigt til den erkendelse, at religionen er af væsentlig og grundlæggende betydning for de forskelle, man kan iagttage mellem kulturer, herunder kristen og islamisk kultur. Oplysningstiden mente, at der findes almene grundsandheder, som er indlysende, f.eks. gudsbilledet og moralen. Men dyden/moralen, som oplysningstiden i den grad fokuserede på, er forskellig fra religion til religion og fra kultur til kultur. Det, som er et gode i én religion, kan være et onde i en anden religion eller kultur. F.eks. ved ethvert barn, at satanismen

naturligvis ikke har samme moralkodeks som kristendommen. Religioners indhold kan strække sig fra det mest sublime til det mest destruktive, hvilket f.eks. blev vist gennem Aum-sektens giftgasmord i Japan.

Ideen, at jødedom, islam og den kristne tro i det store og hele har samme indhold, blev digterisk og dramatisk lanceret i oplysningstiden af bl.a. den tyske oplysningsdigter Gotthold Efraim Lessing (1729-1781) i hans berømte digt "Natan der Weise" (Natan den Vise), som udkom 1779 relativt få år før den franske revolution. Kernen i digtet er den såkaldte ringparabel, som skal oplyse om oplysningstidens ideer om tolerance og moral, en idé, som med eftertryk blev spredt i Europa gennem politikere fra Robespierre til Napoleon i kølvandet på den franske revolution og de franske hæres underkastelse af Europa. Ringparabelens udgangspunkt er historien om en fader, der som påskønnelse giver en kostbar ring videre til den bedste og mest ærefulde søn i familien. Men nu hænder det, at Natan får tre sønner, som han holder lige meget af, og som alle er lige gode og værdige til at modtage ringen. Han beslutter da at lade fremstille to kopier af den ægte ring, men kommer herefter i tvivl om, hvilken af de tre eksemplarer, der er den ægte. Den vise Natan når således frem til "erkendelsen", at ikke blot ringene er ens til forveksling, men også, at hver søn på sin måde må søge at bære ringen med ære.

Ideen er siden taget op og videreført af kulturradikalismen og lanceres i dag, når man taler om islam, gennem parolen "vi er alle Abrahams børn" underforstået, at Abraham er grundlag og fælles udgangspunkt for alle tre religioner. Ideen med en fælles historie og en fælles person som udgangspunkt for alle tre religioner er besnærende, ikke mindst hvis det bliver vanskeligt at skelne den ene ring fra den anden, kopien fra den ægte. I det

følgende vil vi se, om dette er tilfældet og undersøge i hvilken udstrækning jødedom, kristendom og islam har sit udgangspunkt i de samme beretninger og personer ved at analysere forholdet mellem Bibelen og Koranen samt Koranens afhængighed af Bibelen.

1. KORANEN – ALLAHS BOG

1.1. Koranens tilblivelse

Koranen blev ifølge islamisk tradition overdraget af Allah til profeten Muhammed i Arabien gennem en lang række åbenbaringer, som blev nedskrevet og samlet efter hans død.

Koranen anses i islam af troende muslimer for at være uden fejl, åbenbaret ord for ord, bogstav for bogstav og komma for komma. Intet kan ændres i den. Ideen om himmelbogen er hentet fra Manikæismen, hvor man mente, at Gud havde en fuldendt tavle (bog) kaldet Umal kitab liggende i Himlen. Muslimer mener, at profeten har fået denne tavle åbenbaret. De mener samtidig, at den er åbenbaret uden huske- eller stavefejl, uanset om Muhammed ikke kunne skrive, og andre først efter hans død skrev det ned, som de kunne huske, han havde fortalt. Samtidig er det islams lære, at Koranen indeholder en fuldkommen lov. Denne lov (sharia) anses for perfekt, fordi den omfatter alt og har sit udspring i den guddommelige bog. Andre love vil derfor stå i vejen for fuld muslimsk religionsfrihed og anses derfor ofte som illegitime, dvs. ulovlige, da Allahs lov jo omfatter alt, hvad en muslim har at efterleve lige fra krigsret, strafret, familieret, socialret, ejendomsret, spiseregler til love om rene eller urene personer, dyr og ting. En troende muslim anser Koranen, som den blev åbenbaret profeten Muhammed, ikke blot som en fuldkommen bog, men samtidig som en fuldendt lov, der overgår andre love i kraft af, at den kommer direkte fra Himlen. Loven står i "urbogen", som ligger i Himlen, og som iflg. islamisk tradition kun er blevet åbenbaret i sin helhed for Muhammed dels i drømme og dels af englen Jibril (Gabriel). Ifølge islamisk tradition har alle andre profeter kun modtaget

brudstykker af loven, tilmed i forfalsket form, kun Muhammed modtog den uforfalsket.

I Sura 43.2-3 hedder det: "Ved den tydelige skrift! Vi (Allah) har gjort den til en arabisk Koran, måske vil I være forstandige og se, den er en Skriftens Moder hos os, (dvs. hos Allah), ophøjet og viis!" Bogen er altså som Skriftens Moder opbevaret i Himlen. Ånder og engle lytter til den. I Sura 72.1-2 siger Muhammed: "Det er blevet mig indgivet (åbenbaret), at en flok djinner lyttede og sagde: Se, vi har hørt en vidunderlig Koran, som leder til den rette vej". Denne ufejlbarlige bog skulle Muhammed citere. Koran betyder recitere, fremsige. Profeten skulle huske og citere det, som nedsendtes. I Sura 17.106 bliver det klart, at Allah nedsender "en Koran, som vi (Allah) har delt op i enkeltdele, for at du skal fremsige den for menneskene efterhånden, og vi har bragt den som en nedsendelse". Dette er grunden til, at bogen anses for ufejlbarlig, da den er Allahs egen bog.

Herhjemme siger lægen og lederen af "Foreningen af Pakistanske Studerende og Akademikere" (OPSA) og hovedbestyrelsesmedlem for Det radikale Venstre Mazhar Hussein om Koranen: "Jeg er fundamentalist. Det betyder, at der er ikke et bogstav eller komma, der er sat forkert i Koranen. Det mener alle muslimer, og derfor er også alle muslimer fundamentalister (Jyllands-Posten Kbh. 15.6.99).

Dette svarer til den almindelige islamiske Korantolkning. Den store sunnitiske imam Abu Hanifa udtrykker det sådan, at "Koranen i sin substans er evig. Koranen er Allahs ord og hans inspirerede ord og hans forkyndelse. Den er Allahs nødvendige attribut. Koranen er ikke selv Gud, men er uadskillelig fra Allah..... Allahs ord (Koranen) ligger i Allahs væsen, og den, som siger, at Allahs ord er skabt, er en vantro"(Lexikon des

Islam s.426). Islam lærer, at Koranen er skrevet i øverste Himmel "af hænderne af fornemme og ædle skrivere"(Sura 80.15) og derfra nedsendt til nederste Himmel, hvorfra den lidt efter lidt er overbragt profeten Muhammed, gennem englen Gabriel.

Dette er dog kun nævnt i Sura 2.91, som er opstået sent i Medinatiden. I Sura 26.193 står, at den er formidlet Muhammed af Ruhu'l-Amin, "den troende ånd", og i Sura 53.5 er Koranen formidlet af Schadidu 'l-Quwwa, "én, som er skrækkelig i sin magt". Hans yndlingshustru Aischa sagde til gengæld: "De første åbenbaringer fik profeten i drømme, og disse drømme kom kort før morgengry. Derefter yndede han at være alene og trak sig ofte tilbage til en hule i bjerget Hira..."(Mischkat 24.5). Aischa siger, at den første Sura er Sura 96, hvor englen kræver af Muhammed: "Læs!" Men han svarede: "Jeg er ingen læser!"

Fra videnskabeligt hold mener man dog, at de ældste Suraer er de Suraer, som er på vers især Sura 94, 103 og 1.

Åbenbaringerne er altså jævnfør islamiske kilder sket på følgende vis:

- 1) I den første tid gennem drømme.
- 2) Siden gennem englen Gabriel. "Gabriel viste sig i skikkelse af Dahya, én af profetens yndlingsledsagersker, idet hun var kendt for sin skønhed og elskværdighed."(Lexikon des Islam s.428, citeret efter Mudaridschu'n-Nubuwa).
- 3) "Til tider hørte profeten en lyd som af en ringende klokke. Kun han kendte klokkeklangens betydning. Kun han kunne erkende betydningen af ordene og af lyden, som Gabriel formidlede ham på denne måde. Når hans øre hørte lyden, begyndte hele hans krop at ryste. Sveden løb i strømme ned ad hans ansigt, selv når det var koldt. Hans væsens skønhed var borte,

han brød ud i et skrækkeligt skrig, medens den måde, hvorpå han bøjede sig sammen, bragte intensiteten af hans følelser til udtryk”(Mudaridschu 'n-Nubuwa). Kritikere har beskrevet dette fænomen som epileptiske anfald.

4) Under natterejsen (Mi'radsch) talte Allah direkte til ham uden en engels formidling (Mudaridschu 'n-Nubuwa).

5) ”To gange viste sig en engel for profeten med sekshundrede vinger og bragte Allahs budskab”(Mudaridschu 'n-Nubuwa refereret i Lexikon des Islam s. 429).

Koranen er ifølge almindelig ortodoks islamisk lære åbenbaret for Muhammed på arabisk fra originalen i den 7. Himmel og kan derfor reelt ikke oversættes. En oversættelse ville forvanske åbenbaringens indhold og sandhed. Retroende muslimer mener, at den derfor kun kan læses på arabisk. I Koranskolerne læses derfor Koranen udelukkende på arabisk, også hvis børnene ikke forstår, hvad de læser. De eksisterende oversættelser stammer gennemgående fra ikke-muslimske universiteter og fra ikke anerkendte sekter, som f.eks. Abdul Salam Madsens oversættelse fra Amadiya-sekten, der ikke anerkendes som muslimsk. Såkaldt officielle oversættelser er kun ”forklaringer”. Dette forhold skyldes, at muslimer mener, at Koranen er en identisk kopi af Allahs lovbog. Enhver tolkning af dette himmelske skrift ville være en forfalskning. Muhammed mente, at alle andre bøger f.eks. Det gamle Testamente og Det nye Testamente ikke var bevaret i deres renhed (”De har forfalsket Bibelen”, Sura 3.25). Nu kom han med Guds åbenbaring uforfalsket. Koranen er ifølge ham Guds sidste ufejlbarlige ord (seglet). Det giver naturligvis nogle problemer. For det betyder, at lovene om slaveri, afstraffelse af kvinden (Sura 4.35), halv arveret for kvinder (Sura 4.12 og 4.177), kvinder og børn som

lovmæssigt krigsbytte og renhedslovene er evige, fuldkomne og uforanderlige love givet af Gud til evig tid.

Ifølge islamisk tradition fik Muhammeds efterfølger kaliffen Abu Bakr sin sekretær Zaid ibn Thabit til at påbegynde en indsamling af korte sentenser nedskrevet på potteskår, dyreknogler og palmeblade, samt hvad man kunne huske fra hukommelsen. Disse indsamlede stykker skal efter traditionen være blevet givet videre til den næste kalif Umar, der atter gav samlingen til sin hustru Hafsa. Denne historie er dog ikke videnskabeligt dokumenteret.

Den officielle islamiske fortælling siger videre, at den 3. kalif i rækken ved navn Uthman nedsatte en kommission, der skulle lave en anerkendt Koran. Det skyldtes, at der verserede forskellige Koransamlinger i riget. Og da der under de muslimske felttog mod Armenien og Azerbajdjan indløb klager fra kommandanterne over, at der ikke var lighed mellem Koranudgaverne, måtte man gøre noget. For den manglende lighed førte til åbenlys strid mellem kommandanterne. Denne harmonisering var desto mere vigtig, da Koranens indhold jo samtidig var kalifatets lovgivning med regler for straffe, krigslove og love om bytte til soldaterne. Derfor måtte de forskellige Koraneres lovgivning nødvendigvis harmoniseres. Hærlederen Hudhayfa opfordrede derfor kaliffen til at ensrette Koranen. Uthman brugte til den endelige Koran ifølge traditionen både nyt materiale og Hafsas Koransamling og lod derefter alle andre kendte Koransamlinger destruere, fordi der kun måtte være én officiel Koran.

Denne ene officielle Koran er således baggrunden for at hævde, at hvert ord, komma og bogstav er nedsendt til profeten direkte fra Himlen. Indenfor de seneste årtier er der dog fundet rester af andre Koransamlinger bl.a. i Yemen. Disse afviger i tekst og indhold. Teksterne kan dokumentere, at der er forskelle. Dette er

et problem for islamisk teologi, da den islamiske lære om Koranen som urbogen - "Alle Skrifers Moder" - udelukker forskelle i teksten.

Dette problem har man ikke i kristendommen. Her er man i en ganske anden situation især med hensyn til Det nye Testamente, hvor man for det første har 4 forskellige evangelier, skrevet af 4 forskellige mennesker, og for det andet har gjort alt for at bevare og finde papyri og gamle skrifter for at kunne dokumentere skrifternes autenticitet og alder, således at museer og forskningscentre i dag har over 13.000 kildekrifter og fragmenter af bibelske håndskrifter, hvoraf de 3 ældste evangeliefragmenter i dag er dateret til tiden før år 60, og Esajasbogen ved Quran har kunnet dateres tilbage til tiden før Jesu fødsel.

Koranen, som blev samlet af kaliffen Uthman, blev ordnet i 114 kapitler kaldet Suraer, således at de længste kapitler kom først, de korteste sidst. De enkelte vers kaldes ayat. Der er således ingen kronologisk, tidsmæssig eller handlingmæssig orden i Koranen. Det er heller ikke muligt at se, i hvilken rækkefølge åbenbaringerne er sket, og ofte kan man ikke umiddelbart se, hvor åbenbaringen er sket, hvilket kan virke forvirrende på læseren. Endvidere vil man hurtigt se, at mange afsnit eller enkeltvers gentages op til flere gange næsten ordret, andre gange i ændret form. Den danske videnskabelige oversættelse af Finn Hvidberg-Hansen har med vilje søgt at undgå de mange gentagelser ved dels at bringe Koranen i udvalg, dels ved at foretage en emnemæssigt orden af teksterne, hvilket hjælper læseren meget. Den første danske videnskabelige oversættelse af Frants Buhl fra 1921, som blev genudgivet 1954, fjernede også de mange gentagelser og ordnede samtidig tekstudvalget kronologisk, dvs. tidsmæssig i den rækkefølge, som forskerne på det tidspunkt mente måtte være sandsynlig for de enkelte

Suraer. I nærværende bog er Hvidbjerg-Hansens oversættelse anvendt. I de tilfælde, hvor afsnit har manglet, er den tyske oversættelse af Rudi Paret valgt, dog under hensyntagen til Zettersteens svenske oversættelse fra 1979.

1. 2. Læren om abrogation

Allerede på et tidligt tidspunkt erkendte man, at væsentlige Koranvers er direkte modstridende. Dette problem med modsigende vers i Koranen førte til læren om abrogation (Sura 2.100. "Vi bringer bedre eller lignende (vers) i stedet"). Det betyder, at de sidste kompromisløse vers ophæver de første kompromissøgende vers som f.eks. "Der er ikke tvang i religionen" eller "Jesus er Messias". Efter dette har Muhammed eller senere fortolkere ophævet ca. 225 Koranvers. De ophævede vers er især at finde blandt Suraerne fra 1. og 2. periode i Mekka i årene 609-13 og 613-15 (inndeling efter Th. Nöldike).

1. mekkanske periode: Sura 1, 51-53, 55-56, 68-70, 73-75, 77-79, 80-87, 88-97, 100-104, 106-109, 111-114.

2. mekkanske periode: Sura 15, 17-21, 23, 25-27, 36-38, 43-44, 50, 54, 67, 71-72.

Vers, som med sikkerhed ikke er ophævede, er fra de sidste Suraer, som er åbenbaret i tiden i Medina. Herunder især nogle af de sidst åbenbaredede Suraer 8-9 med det barske sværdvers og ordren om at undertvinge de "vantro". Det betyder, at hvis de nedenfor anførte vers støder sammen med blide, modstridende vers fra tiden i Mekka, så ophæves mekkaversene.

Suraer fra tiden i Medina år 622-632 er følgende: Sura 2-5, 8-9, 22, 24, 33, 47-48, 58-59, 60-66, 98, 110.

1. 3. Muhammeds stilling i Koranen

I Koranen er Muhammed ikke blot den eneste, som nogensinde har fået meddelt Allahs urskrift uforfalsket, men han er samtidig "det skønne forbillede". Ifølge Sura 33.21 meddeler Allah: "I har i Allahs sendebud (Muhammed) et skønt forbillede, (og det) for enhver, som tror på Allah og håber på dommedag". Dermed kommer begrebet Sunna ind i billedet, at muslimerne dels skal overholde Allahs lov, men samtidig følge profetens ord, liv og eksempel. Profetens livsførelse er således eksemplet for det rette og gode liv, som Allah ønsker fulgt. Han beskrives som Guds mand på linie med Abraham og Moses. Dette kommer også til udtryk i den ældste muslimske Muhammedbiografi, som den 2. abbaside-kalif i Bagdad Mansur i midten af det 8. århundrede lod historieskriveren Ibn Ishaq skrive. Meget tyder på, at Muhammed identificerede sig med vigtige træk, som han genfandt hos Abraham og Moses i Det gamle Testamente. Det undrer derfor ikke, at Ibn Ishaq i sin biografi "Profetens liv" skriver, at en af profetens nærmeste sagde, at da Muhammed mødte Abraham i Himlen under "Himmelrejsen", blev profeten slået af, at Abraham i den grad lignede ham selv. Koranen er ikke en livsbeskrivelse af profeten og fortæller derfor ikke direkte om profetens liv, og vi får heller intet at vide om profetens fødselsår, som er ukendt, men antages at ligge omkring år 570.

Vi ved, at Muhammed som ung bliver kameldriver og senere karavanefører for den betydeligt ældre forretningskvinde Khadija, som han siden bliver gift med.

I 611 modtager Muhammed ved bjerget Hira sin første Koranåbenbaring ifølge traditionen. Khadija bliver den første muslim.

622 udvandrer Muhammed fra Mekka og bliver optaget i Medina med sine tilhængere. Han indgår en fredspagt med jøderne i byen og opretter en menighedsordning for muslimerne. De følgende år skaffer han sit udkomme ved at overfalde karavaner fra Mekka.

624 sejrer Muhammed og hans folk ved Badr over en hær fra Mekka, som skal stoppe profetens talrige karavaneoverfald og drab på kameldrivere og købmænd.

627 er året for gravkrigen, hvor mekkanerne belejrer Muhammeds folk i Medina, men må opgive, bl.a. fordi Muhammed har ladet grave en voldgrav omkring byen.

627 udrydder Muhammed eller fordriver Medinas jødiske stammer Quinuqa, Nadir og Quraiza.

628 indgår Muhammed en 10-årig fredskontrakt ved al-Hudabija, som garanterede fred mellem Muhammed og byen Mekka, men efter kort tid samler profeten en hær på 10.000 mand og overtager magten inde i byen. Han proklamerer overtagelsen af det hellige område Kaabaen (Sura 18.83).

632 Muhammeds afskedsvalfart til Mekka og død. Abu Bakr udnævnes som profetens efterfølger og 1. kalif.

1.4. Koranens nedsendelse fra Himlen ifølge Ibn Ishaqs Muhammedbiografi

Da jøderne havde en samlet fremstilling om Moses, og kristne havde ikke færre end 4 evangelier om Jesus, var det indlysende, at muslimerne måtte have noget tilsvarende. Dette savn følte man stærkt også ved kaliffens hof i Bagdad. Og da kaliffen Mansur fandt ud af, at han havde en kvalificeret mand fra selveste Medina ved hoffet, som både havde hørt historierne fra mange af dem, hvis forfædre 120 år tidligere havde kendt profeten, og som samtidig var skriftkyndig og kendte Koranen ud og ind, så beordrede han denne til at skrive en samlet levnedbeskrivelse om Muhammed på grundlag af Koranen og Hadith (overleveringerne), som er en samling og systematisering af overleveringerne af profetens Sunna (liv og udtalelser). Manden hed Ibn Ishaq. Han var udvandret fra Medina, hvor han gennem år havde lyttet til folk, som talte om profetens liv, og hvor han efterhånden havde samlet en del materiale. Men han fik problemer med de lærde i Medina, hvorfor han besluttede at forlade byen og drage til Bagdad. I Bagdad blev Ibn Ishaq det, som Saxo Grammaticus blev for Danmark. På samme måde som Saxo skulle fortælle om Danmarks rige og den kristne tro, således skulle dette værk i fire bind beskrive alt fra verdens skabelse i bind 1, over profetens liv i andet og tredje bind, til kaliffernes dyder i fjerde bind. Værket blev skrevet ca. 120 år efter Muhammeds død. Dets første og sidste del er gået tabt. De to midterste dele om profetens liv blev enormt populære blandt troende muslimer. Grunden til, at de to midterste dele ikke forsvandt, skyldes den ægyptiske skriftlærde og genealog Ibn Hischam. En af Ibn Ishaqs elever havde bragt ham en kopi af værket, hvorpå Ibn Hischam udgav de to midterste dele under navnet ”Sira”(Vita), som slet og ret må kaldes den

officielle islamiske Muhammedbiografi. Ibn Hischam har foretaget en redaktion af biografien og skriver, at han har fjernet visse dele: En del poesi, endvidere forhold, som ikke direkte har noget med profetens liv at gøre, samt historier, ”som er direkte stødende for læseren, eller som vil såre nogle folk”(Gernot Rotter s.13). Ellers regner man med, at stoffet går tilbage til Ibn Ishaq som den egentlige forfatter og redaktør af værket om Muhammeds liv.

I det følgende vil vi se, hvad Ibn Ishaqs kilder kunne fortælle om profetens åbenbaringer, og hvilken måde han modtog dem på.

Ibn Ishaq, s.42-44, fra kapitlet „Profetens sendelse”:

”Zuhri fortæller, at Aischa fortalte følgende til Urwa ibn Zubair: Da Allah ville ære Muhammed og ville forbarme sig over mennesker gennem ham, viste sig hans profetiske sendelse først gennem sande drømme, som kom over ham i søvnen ligesom morgendæmringen. Ligeledes lod Allah ham skatte ensomheden, og snart var intet mere behageligt for ham end ensomheden.”

Wahb fortalte mig dette, meddelt af Ubaid:

”Hvert år trak profeten sig i måneden Ramadan tilbage til ensomheden for at bede og bispise fattige, som kom til ham. Altid, når han kom tilbage til Mekka hen på månedens afslutning, begav han sig først til Kaabaen og gik rundt om den syv eller flere gange. Først derefter gik han hjem. Også i dén Ramadan, da Allah ville ære ham, i det år Allah sendte ham, drog Muhammed igen med sin familie til bjerget Hira for at bede i ensomhed. Og i den nat, da Allah bærede ham med sin sendelse, og dermed forbarmede sig over menneskene, kom Gabriel til ham. Profeten fortalte senere, at da han sov, kom englen Gabriel til mig med et tørklæde af brokade, hvorpå noget

stod skrevet og sagde: 'Læs!' 'Jeg kan ikke læse', svarede jeg. Så pressede han tørklædet ned over mig, så jeg tænkte, at det ville blive min død. Så løslod han mig og sagde igen: 'Læs!' 'Jeg kan ikke læse', svarede jeg. Og igen søgte han at kvæle mig med tørklædet, og jeg tænkte at jeg måtte dø. Men da han løslod mig, befalede han på ny: 'Læs!' Og for tredje gang svarede jeg: 'Jeg kan ikke læse'. Da han endnu engang søgte at kvæle mig og befalede mig at læse, spurgte jeg af angst over, at han ville gøre det igen: 'Hvad skal jeg læse?'

'Læs i Allah, Skaberens navn, som har skabt mennesket af en klump størknet blod! Læs! Og den mest ædle er Herren, han som lærte mennesket at bruge skriverøret og lærte menneskene det, de ikke vidste' (Sura 96.1-5).

Jeg gentog ordene, og da jeg havde sluttet, fjernede han sig fra mig. Men da jeg vågnede af søvnen, var det, som om han havde skrevet ordene i hjertet."

Ibn Ishaq: "Profetens liv" fra kapitlet "Natterejsen" (s.78ff)

"Abdallah, Masuds søn, plejede at fortælle dette:

Burak blev bragt til profeten. Dette er et ridedyr, på hvilket også profeterne før hans tid har redet, og som strækker sine hove så langt ved hvert et skridt, som dets blik rækker. Han blev hævet op på ridedyret, og Gabriel ledsagede ham, hvorved han så underne mellem Himmel og jord, indtil han nåede til Jerusalem. Der mødte han Guds ven Abraham, Moses og Jesus midt imellem alle profeterne, og han bad sammen med dem..."

Hasan overleverede følgende skildring fra profeten:

"Mens jeg sov i helligdommen i Mekka, kom Gabriel til mig og stødte til mig med foden. Jeg satte mig op, men så intet og lagde

mig igen. Da kom han for anden gang og stødte til mig med foden. Igen satte jeg mig op og lagde mig igen, da jeg intet så. Endelig kom han for tredje gang og stødte til mig med foden. Jeg satte mig op, og han greb mig i overarmen. Han stod op, og han førte mig ud til helligdommens indgang, og se, dér stod et hvidt ridedyr, halvt muldyr, halvt æsel. På lårene havde det to vinger, med hvilke det drev bagbenene fremad, mens dets forben satte ned dér, hvorhen dets blik rakte. Det satte mig op på sig og begav sig af sted på rejsen, hvorefter vi ikke skiltes mere."

Qatada fortalte følgende ord fra profetens mund:

"Da jeg nærmede mig dyret for at sætte mig op, blev det sky, men Gabriel lagde sin hånd på dets manke og sagde: 'Skammer du dig ikke, Burak, over det du gør? Ved Allah, ingen ædlere har nogen sinde før redet på dig'.

Da skammede dyret sig så meget, at det brød ud i sved og holdt ganske stille, for at jeg kunne stige op."

Zuhri beskriver ifølge Sa'id ibn Musajjab, at profeten har beskrevet sin ven Abraham og Moses og Jesus på følgende måde:

"Jeg har endnu aldrig set en mand, som lignede mig så meget som Abraham. Moses havde rødbrun hudfarve, var høj, mager med krøllet hår og kroget næse, som om han hørte til Schanu'-stammen. Jesus var af lys hudfarve, hverken stor eller lille, med glat hår og med pletter i ansigtet, som om han lige var kommet ud af badet'."

Umm Hani, Abu Talibs datter, plejede at sige følgende om profetens natterejse:

”Profeten gik ikke på en eneste natterejse, med mindre han var i mit hus. Også den nat sov han hos os. Han havde forrettet den anden aftenbøn med os og var gået til ro. Kort før morgengry vækkede han os og sagde:

’Oh, Umm Hani, jeg har i går, som du så, forrettet den anden nattebøn sammen med jer i denne dal. Så kom jeg til Jerusalem og bad dér. Og nu har jeg, som du ser, atter bedt morgenbønnen sammen med jer her’.”

Himmelrejsen:

”Én, hvis udsagn ikke kan betvivles, har gennem Abu Said al-Chudri overleveret følgende ord af profeten:

’Efter jeg havde bedt i Jerusalem, blev der bragt mig en stige, så smuk, at jeg ikke har set en sådan før. Det er dén stige, som alle, der er viet til døden, retter deres blik imod. Gabriel lod mig kravle op af den, indtil han bragte mig til én af himmelportene, som man kalder vægterporten. Den bliver bevogtet af en engel ved navn Ismail, som har kommando over 12.000 engle, som atter hver især har kommando over 12.000. På det sted i beretningen plejede profeten at anføre disse ord af Allah: ”Hærskarers Herre kender kun du alene” (Sura 74.31). Han fortsatte: ’Da jeg blev ført gennem porten, spurgte englen: ’Hvem er det, Gabriel?’ ’Det er Muhammed’, svarede Gabriel. ’Er han blevet sendt?’ ’Ja!’ Derpå bad han om Allahs godhed over mig. Men jeg trådte ind i den underste Himmel og så der en mand sidde, hvem de dødes sjæle drog forbi. Om nogle talte han godt og glædede sig, idet han sagde: ’En god sjæl i en god krop!’ Men til de andre talte han med dyster mine: ’Hvor afskyelig! En dårlig sjæl i en dårlig krop!’ Så fik jeg øje på mænd med læber som på kameler. I hænderne havde de knytnævestore glødende sten, som de smed ind i munden og som atter kom ud af enden

på dem. ’Hvem er de?’ spurgte jeg Gabriel, og han svarede: ’Det er dem, som har ædt forældreløses ejendom’. Så så jeg mænd af samme art som kong Faraos familie, med maver, som jeg endnu aldrig har set. Hen over dem drog væsener som kameler, der tørster, når de er brændt af ild. De trådte hele tiden på mændene uden at disse kunne flytte sig. Atter spurgte jeg Gabriel: ’Hvem er de mænd?’ Og han svarede: ’Det er dem, som har bedrevet åger’. Og jeg så kvinder, som var ophængt ved deres bryster og jeg spurgte Gabriel: ’Hvem er det?’ ’Det er de kvinder, som har givet deres mænd uægte børn’. Straks blev jeg bragt op i anden Himmel, og se, der var Jesus, Marias søn, og Johannes, Zakarias’ søn. Og han bragte mig op i den tredje Himmel, og der var en mand med et ansigt så skønt som fuld-månen. Jeg spurgte Gabriel, hvem det var, og han sagde: ’Det er din bror Josef, Jakobs søn!’ Og han bragte mig op i den fjerde Himmel, hvor der var en mand, som Gabriel kaldte Idris. Og han bragte mig op i den femte Himmel; der var en mand i moden alder med hvidt hår og et vældigt hvidt skæg. Jeg har aldrig set en skønnere mand. ’Hvem er det?’ spurgte jeg Gabriel, og han gav mig svaret: ’Han er den meget elskede i sit folk, Aron, Imrans søn!’ Og han bragte mig ind i den sjette Himmel; der var en mand af mørk farve, høj og med krum næse, som om han hørte til Schanu’a - stammen. Da jeg spurgte Gabriel om ham, forklarede han mig, at det var Moses, Imrans søn. Og han bragte mig ind i den syvende Himmel. Der så jeg en mand i moden alder sidde på en stol ved Paradisporten, igennem hvilken der hver dag går 70.000 engle, som først vender tilbage på opstandelsens dag. Aldrig har jeg set en mand, som lignede mig så meget, og Gabriel svarede: ’Det er din fader, Abraham!’ Endelig gik han med mig ind i Paradis. Der mødte jeg en pige med mørkerøde læber, og da hun faldt i min smag,

spurgte jeg. 'Hvem tilhører du?' 'Jeg tilhører Zaid, Harithas søn', svarede hun mig".

Denne gengivelse har sit forlæg i den jødiske gnosticisme, især de rabbinske himmelrejser, hvor personen kommer ind i forskellige Himle og kommer til forskellige porte og døre. Himmelrejsen genfindes især i den jødiske Merkabah-mystik f.eks. i den gnostiske "Enoks himmelfart", som ligner Ibn Ishaqs gengivelse af Muhammeds himmelfart til forveksling (Erik Langkjær: "Dåben og Himmelrejsen til den skjulte Adam". Viborg (s.7) / Scholem: "Jewish Gnosticism, Merkabah Mysticism and Talmudic Tradition". 1965, s.18).

2. BAGGRUNDSSTOFFET

FOR MUHAMMEDS ÅBENBARINGER

En lang række af Muhammeds åbenbaringer i Koranen viser sig ved nærmere betragtning at have en baggrund i stof hentet fra vidt forskellige kilder. Der er hovedsageligt fem kilder, som må kaldes baggrundsstof for åbenbaringerne:

Historier fra Det gamle Testamente genfortalt i mundtlig form af arabiske jøder.

Stof fra "Det arabiske Barndomsevangelium" og enkelte oplysninger med baggrund i Det nye Testamente genfortalt i mundtlig form.

Legendært stof fra meget forskellige kilder formidlet mundtligt af arabiske digtere og historiefortællere, som havde en central plads i det førislamiske arabiske samfund.

Riter og ritualer fra den gamle hedenske religion baseret på heligheden i Mekka og pilgrimsrejsen til denne.

Lovgivningsstof baseret dels på 3. og 5. Mosebog, dels på før-muslimske arabiske traditioner.

I hvor høj grad Muhammed blev påvirket især af to indflydelsesrige grupper - jøderne og de arabiske digtere - er vanskelig at overse. Det betyder samtidig, at netop digterne og de jødiske rabbinere er de to intellektuelle samfundsgrupper, som han hurtigt bliver dødeligt uenig med.

3. MUHAMMED OG DE ARABISKE DIGTERE

Poesien (Schi'r) og digterne (Schu'ara) var en vigtig del af den oldarabiske og førislamiske tids kunst og kultur. Digtekunsten før Muhammed kaldes i islam for al-Dschahiliyun, digterne i "uvidenhedens tid". Den førislamiske digtekunst havde en høj standard, hvilket også indrømmes af mange islamiske lærde, som ellers påstår, at den gyldne tidsalder for arabisk digtekunst var lige efter profetens tilsynkomst og siden stadigt er gået ned ad bakke ("Lexikon des Islam" s.582).

Der er ingen tvivl om, at Muhammed til at begynde med griber fat i den oldarabiske digtekunst, idet dele af åbenbaringerne især fra den første tid er gengivet som poesi. Dette ændres dog hen ad vejen. Også Muhammeds forhold til digterne i hans nærhed ændres. Hurtigt kommer det til sammenstød med de arabiske digtere både i Mekka og siden i Medina. De påstår, at han suger tingene ud af fingrene, og at historierne ikke har noget med åbenbaringer at gøre. Også andre påstår, at han blot digter, ligesom man gør i den arabiske digte- og fortællekunst. Denne kritik reagerer Muhammed på med stor vrede.

Muhammed tilbageviste enhver påstand om, at han hørte til blandt digterne. F.eks. Sura 36.39 "Vi lærte ham ikke at digte, det ville ikke sømme sig, det (nedsendte) er en advarsel, en tydelig Koran (recitation)".

Ligeledes Sura 69.39-41 "Hvad I ikke ser. At dette er talen af et ærværdigt sendebud. Og ikke en digters tale – kun få (er I), som tror".

De arabiske digtere samlede sig i en stadig mere samlet front mod profeten. De beskyldte ham både for at snyde med bud-

skaberne, men også for magtgalskab. Højt på listen over digtere, som Muhammed ønskede lukket munden på i Medina, var den kvindelig digter Asma bint Marwan. Muhammed kunne ikke tolerere kritik, især ikke fra digtere og slet ikke overfor sine åbenbaringer, som var indiskutable. Men digterne og deres måde at udbrede et budskab på, var en meget respekteret og anset kunstform blandt araberne på den tid. Muhammed blev stadig mere klar over, at deres kritik skadede ham. Han besluttede da, at Asma skulle være den første digter, der skulle stoppes. Hun var i digt og tale gået imod profeten, og havde i god tid advaret folk i Mekka og især advaret mod udviklingen i Medina, at de muslimer, der var kommet som indvandrere og gæster til byen, uden tvivl ville prøve at tage magten. Et vers af Asma, som blev husket, var dette:

"Ubetænksomme folk fra Malik, og fra Nabit.

Ubetænksomme folk af And og Khazraj.

I underkaster jer en fremmed, som slet ikke har plads iblandt jer. Som hverken er en Murad, ej heller en Madhij.

Tager I håb til ham,

når engang jeres egne ledere er ryddet af vejen,

ligesom folk, der grådig griber efter suppen, mens den endnu koger?

Er der ingen mand af mod iblandt jer?

Hvem vil gribe det gunstige øjeblik og stoppe tossernes håb?

(Fra: Maxine Radison: "Mohammed". London 1973, s.157).

Asmas digt slog an og blev gentaget overalt i byen. Hun havde åbent turdet sige, hvor det bar hen. Først havde Medinas stammer taget venligt imod denne skare af flygtninge fra Mekka, nu var de snart selv kastet på porten i deres egen by af de tidligere flygtninge. Profeten rasede over digtet. Det digt var lig med

underskriften på den kvindelige poets selvvalgte død. Asma bin Marwan blev dolket, medens hun sov, spiddet til sengen med sit barn i armene. Snart efter blev endnu en digter ved navn Abu Afak myrdet, medens han sov. "Dagen da Asma blev myrdet, var dagen, da islam viste sin kraft..." "Den dag blev mændene fra Banu Khatma omvendt til islam, fordi de så islams magt", skriver krønikeskriveren Ibn Hiham. Kompromisløs magtudøvelse blev et effektivt våben til at overbevise modstandere om islams magt. Nu var der flere, der sluttede sig til ham. Kun digteren Kaab ydede stadig modstand. Han drog til Mekka for at få hjælp. Han ville overbevise folk i Mekka om, at de skulle slutte sig sammen, før det blev for sent. Men det var for sent. Da han kom hjem gav Muhammed ordre til at skære halsen over på ham. "Sværdets magt sejrede over ordets", skrev forfatteren Paul Fregosi som en kommentar til episoden i sin bog "Jihad in the West" (s.45).

Muhammeds afhængighed af de arabiske digtere og rabbinere kommer tydeligt frem i Ibn Ishaqs profetbiografi og især Koranens 18. Sura (Hulen), der viser, hvordan rent legendært stof, som blev genfortalt og krydret af de arabiske digtere, optræder i Koranen som guddommelige åbenbaringer. F.eks. er Sura 18 baseret på syvsoverlegenden fra kristendomsforfølgelsernes tid i Lilleasien og legenden om solunderet, der på en sælsom måde kædes sammen til en sammenhængende historie egnet til genfortælling, men reelt uden egentligt indhold:

At baggrunden for de efter arabisk skik overlæssede fortællinger skal findes blandt arabiske digtere, kan der næppe være tvivl om, når man har læst Ibn Ishaqs sjove fortælling, som til fulde viser konkurrencen mellem digterne og Muhammed om at kunne

fortælle den bedste historie. Et godt eks. er Ibn Ishaqs kapitel: "Forhandlingerne med Quraisch" (s.55-61)

"Nadr var én af djævlene i stammen Quraisch, én af dem, som fornærmede og angreb profeten. Han havde været i Hira i landet Iraq og havde dér lært fortællinger om de persiske konger, om Rostam og Isfandijar. Og da profeten en gang i en forsamling erindrede om Allah og advarede folket mod den guddommelige straf, som ramte folkeslagene før dem, havde Nadr, efter at profeten havde afsluttet, rejst sig og sagt: 'Sandelig I mænd af Quraisch, jeg kender bedre historier, end han gør. Lyt til mig. Jeg vil fortælle jer en smukkere fortælling'. Og efter at han havde fortalt dem fortællinger om de persiske konger Rostam og Isfandijar, havde han spurgt dem: 'Er nu Muhammed en bedre historiefortæller end jeg?' Denne Nadr sendte de nu sammen med Uqba, som var Abu Mu'ats søn, til de jødiske rabbinere i Medina for at høre, hvad de mente om den profet, beskrive ham og fortælle om hans ord. 'Fordi', sagde de, 'jøderne er det første folk med en hellig skrift, og de forstår sig mere på profeter, end vi gør'. De to gjorde, som man forlangte af dem, og omsider bad de rabbinerne i Medina om følgende: 'I er Toraens (*den gammeltestamentlige lovs*) folk, og vi er kommet, for at I skal fortælle os, hvad vi skal stille op med denne mand'. Rabbinerne sagde: 'Spørg ham om tre ting, som vi pålægger jer. Kan han svare jer rigtigt, så er han en sand profet. Kan han ikke svare, er han en løgner.

(1. *gåde/spørgsmål*): Som det første spørg ham ud om unge mænd, som forsvandt i gammel tid, for der findes om disse en vidunderlig fortælling.

(2. *gåde/spørgsmål*): Og spørg ham så om vandreren, som nåede jordens ender både mod solopgang og mod solnedgang.

(3. gåde/spørgsmål): Og spørg afsluttende om Åndens væsen!

Giver han jer det rette svar, så følg ham, for så er han en profet. Ellers er han en løgner. Gør så med ham, hvad I synes er rigtigt'. De to mænd vendte så tilbage til Mekka og fortalte, hvad rabbinerne havde sagt. Derpå begav de sig til Muhammed og stillede ham de tre spørgsmål. Han lovede dem at svare næste dag, glemte dog at tilføje: 'In-shallah, hvis Gud vil det'. Der gik to uger, uden at Allah talte til ham om spørgsmålene, eller at Gabriel kom til ham. Endelig begyndte folkene fra Mekka at udbrede bagtalelse om ham og sagde: 'Muhammed havde lovet os svar næste dag. Men nu er der gået 15 nætter uden at han blot har svaret os på ét spørgsmål'. Profeten blev grebet af stor sorg over, at åbenbaringen ikke var indtruffet, og folkene fra Mekka bekymrede ham meget. Men så kom Gabriel og overbragte ham hele Suraen "Hulen" (*Sura 18*), i hvilken Allah dadler ham pga. af hans sorg og gav ham svarene på deres spørgsmål om de 3 unge mænd, vandreren og Ånden. Og mekkanerne erkendte det som sandhed..."

Som svar på rabbinernes 1. spørgsmål dukker en kuriøsitet op, nemlig en legende fra middelalderen, den såkaldte syvsoverlegende, der i Koranen opfattes som en bibelsk begivenhed. Syvsoverlegenden er en historie, som ifølge traditionen fandt sted under kristendomsforfølgelserne under den romerske kejser Decius, der efter vor nuværende viden regerede fra 249-251 efter Kristus.

Muligvis har denne historie været en del af arabisk fortælletradition på linie med andre legender og vandrehistorier fra andre himmelstrøg:

Historien går tilbage til en legende fra det 5. årh. om 7 kristne fra den lilleasiatiske by Efesus, og handler om nogle kristne unge mænd, som under en kristendomsfølgelse blev muret

inde i en hule. Da man åbnede hulen 200 år efter, havde de ifølge legenden været i en dyb søvn, men vågnede igen som et vidnesbyrd om opstandelsen.

Syvsoverlegenden lyder således jævnfør Jacob de Voragine: "Legenda Aurea", her hengivet let forkortet:

"Om syvsoverne.

De syv soverne blev født i byen Efesus. Men da kejser Decius forfulgte de kristne, kom han også til Efesus og lod bygge templer midt i byen, hvorefter alle, sammen med ham, skulle ofre til gudebillederne. Da han nu ledte efter de kristne og tvang dem til at ofre eller dræbte dem, som han fangede, så bredte der sig blandt mange en sådan angst for torturen, at venner forrådte hinanden, ja selv sønner deres far. Nu var der også i byen syv kristne: Maximianus, Malchus, Martinianus, Dionysius, Johannes, Serapion og Constantinus. De blev bedrøvede, da de så dette. Og da de var de første i paladset, som ikke ville ofre til guderne, gemte de sig i hemmelighed i deres huse og vedblev at faste og bede. Men de blev anklaget og fremstillet for Decius; og da blev det ganske klart, at de i sandhed var kristne. Man gav dem en frist til at ændre deres tro og overlod dem til sig selv, indtil Decius atter kom tilbage. I den tid uddelte de al deres ejendom blandt de fattige og aftalte, at de sammen ville drage op på bjerget Celion og skjule sig der. Der blev de i lang tid, medens én af dem en gang imellem drog ned til byen efter mad forklædt som tigger. Nu vendte Decius tilbage til byen, og befalede at de skulle ofre. Det hørte Malchus, som netop var nede for at hente mad, og han vendte forskrækket tilbage til sine venner og berettede om kejserens vrede.... Decius hentede deres forældre og familie og lovede at dræbe dem alle, hvis de ikke fortalte om deres opholdssted. Da kejseren tænkte over, hvad han nu skulle gøre, fik han den idé, at mure indgangen til

deres hule til, så de indesluttede ville sulte ihjel. Hans tjenere opfyldte ordren, men to kristne Teodorus og Rufinus skrev deres martyrium i et brev og lagde det mellem stenene.

Derefter gik over 372 år. Da Decius for længst var død, og vi var nået hen i det 30. regeringsår af kejser Teodosius, skete det, at kætteriet tog mere og mere overhånd med påstande om, at der ikke er nogen opstandelse fra de døde. Derover var den meget kristne kejser Teodosius særdeles bedrøvet, og han så, at den kristne tro var så truet i hans land, at han klædte sig i sæk og lå på sine knæ i det inderste af paladset og græd dag og nat. Det så den barmhjertige Gud og ville trøste de bedrøvede og styrke troen på opstandelsen. Derfor viste han sin kærlighed og lod de syv opstå til livet igen. Gud lod nu en borger fra Efesus få den ide, at bygge stalde til sine dyr på bjerget Celion. Da stenhuggeren nedbrød muren til hulen, vågnede de hellige, hilste på hinanden, mente bestemt, at de kun havde sovet én nat, og kom atter til at tænke på deres hidtidige sorg og spurgte derfor Malchus, som sidst havde bragt mad, hvad Decius mon havde besluttet, at der skulle ske med dem. Og Malchus svarede som om han havde oplevet det dagen forud: 'Man vil fange os og tvinge os til at ofre til afguderne. Det er kejserens beslutning. Og Gud ved, at vi aldrig nogensinde vil ofre til afguderne'.

Malchus gik nu ned i byen for at købe flere brød end dagen før og skulle så finde ud af, hvad kejseren havde besluttet. Altså tog Malchus fem mønter og forlod hulen. Da så han alle stenene ligge ved indgangen og undrede sig. Men han var så fyldt af andre bekymringer, at han ikke spekulerede længe over det med stenene. Han gik altså videre og kom bange til byporten. Da så han korsets tegn over porten og undrede sig. Han gik til den anden port og fandt det samme tegn. Så tog han mod til sig, skjulte sit ansigt og gik ind i byen. Og da han kom til bordene,

hvor man solgte brød, hørte han, at folk talte om Kristus og undrede sig meget og spurgte: 'Hvordan kan det være, at alle folk nu bekender Kristus, og endnu i går vovede ingen overhovedet at udtale hans navn. Jeg kan ikke tro, at dette er byen Efesus, for husene er forvandlede, men alligevel kender jeg ikke en by, der ligner den sådan'. Da man bekræftede, at det virkelig var Efesus, troede han, at han var gået fra forstanden. (Da folk i byen undrer sig over hans forældede mønter, tror de, at han har fundet en skjult skat; men omsider lykkes det at overtale byens folk og biskoppen til at gå ud til hulen). Dér fandt man mellem stenene et brev, forseglet med to sølvsegl. Da de havde læst brevet højt, undrede de sig alle sammen, og fik øje på Guds hellige, som sad i hulen, og se, deres ansigter lyste som roser. Da faldt de alle til jorden foran dem og priste Gud. Biskoppen og prokonsulen sendte hurtigt bud til kejser Teodosius, at han hastigt skulle komme og se Guds under, som han nyligt havde ladet ske. Da lagte kejseren sin sørgeklædning, sæk og aske, til side, priste Gud Herren og drog fra Konstantinopel til Efesus. Folket mødte ham, og de drog alle ud til hulen. Da de hellige så kejseren, lyste deres ansigter som solen. Men han gik ind, faldt på knæ og priste Gud. Da rejste han sig, omfavnede dem og sagde: 'Som jeg ser jer, føler jeg, at jeg ser Herren, dengang han omfavnede Lazarus'. Da talte Maximianus: 'Du skal vide, at Herren har opvakt os før den store opstandelsesdag pga. dig, således at du skal tro uden at tvivle på, at der findes en opstandelse fra de døde...' Efter disse ord så man, at de sænkede deres hoveder og atter døde og opgav deres ånd efter Herrens vilje. Da stod kejseren op, kastede sig over de døde, græd og kyssede dem...

Om de hellige har sovet 372 år, må man dog tvivle på, for de vågnede i året 448. Decius regerede kun 2 år og tre måneder.

Det var i året 252. Ud fra det kan de kun have sovet i 196 år”. (“Legenda Aurea”, Richard Benz, Verlag Lambert Schneider, Heidelberg 1984, s. 503-508).

Syvsoverdag fejres ifølge helgen-alamakken den 27.juni, og den var af kryptiske veje kommet til Arabien, hvor Muhammed fortalte at han havde modtaget den som åbenbaring fra Allah. At legenden gengives som Allahs direkte tale utrykkes gennem et “vi” i Koranen. Legendens findes i Koranens 18. Sura med navnet “Hulen”, der bl.a. handler om Guds skaberværk og lyder således:

”Sura 18.1. Lovet være Allah, som har nedsendt skriften gennem sin tjener (Muhammed), og intet har lavet deri, som fører bort fra den lige vej, 2. (en skrift, som) er sand, for at han skal true (de vantro) med stor styrke, og forkynde en skøn løn for de troende, som gør, hvad ret er, 3. idet de skal leve evigt, 4. og (for at) advare dem, som siger: Gud har fået et barn! De har ingen viden om det, lige så lidt som deres fædre. 5. Det er et alvorligt ord, som kommer ud af deres mund. De siger intet andet end løgn. 6. Måske vil du, hvis du ikke tror denne historie, ombringe dig selv, idet du er efter dem. 7. Vi har gjort det, der er på jorden (vegetationen?) til et smykke for dem, for at stille menneskene på prøve og se, hvem der handler bedst. 8. Vi vil gøre det, som findes dér, til et udtørret sted. 9. Eller mener I ikke, at folkene i hulen med indskriften var et af vore tegn, som man skal undre sig over, 10. dengang mændene trak sig tilbage til hulen og sagde: “Herre skænk os barmhjertighed fra dig og bered os i denne sag den rette vej”. 11. Så slog vi dem på øret, således at de et stort antal år var (bedøvede). 12. Derpå vækkede vi dem, for at bringe i erfaring, hvilken af de to grupper ville kunne regne ud, hvor mange år de havde været i hulen. 13. Vi beretter dig denne historie helt sandt. De (folk i hulen)

var folk, som troede på deres Herre. Og vi styrkede dem i retlinethed. 14. Og vi gjorde deres hjerte stærkt, og da de stod og sagde: Vores herre er herre af himmelen og jorden. Vi vil ikke bede til nogen anden Gud. Eller ville vi påstå noget som er langt fra det? 15. Disse folk har i stedet taget andre guder. Hvorfor bibringer vi dem ikke en klar fuldmagt over dem (guderne)? 16. Træk jer nu tilbage til hulen, idet I holder jer borte fra dem og det, som de tilbeder udover Allah. 25. Og de forblev 300 år i hulen og 9 til”.

Muhammeds svar på rabbinernes 2. gåde/spørgsmål:

Som svar på rabbinernes 2. spørgsmål får Muhammed en åbenbaring, som er sammenstykket af en bred vifte af legendarisk stof bygget over en ikke-bibelsk legende om Moses, kædet sammen med kong Alexander den Store og babylonske oldtidstekster, som tidsmæssigt spænder over et svælg af år. Grundlegenden handler om Moses, som i følgeskab af en page har sat sig for at rejse helt til livets kilde, hvor ”de to oceaner mødes”, dvs. hvor alt vand udspringer, jvf. hvorledes guden El i de babylonske Ugarittekster bor ”ved vandenes dobbelte udspring”. Denne tekst, som sandsynligvis har været fortalt blandt de arabiske historiefortællere, bliver i Muhammeds version overført på Moses og en medhjælper, han har fået. De to har fanget en fisk, som Moses ønsker, hans følgesvend skal tilberede, men får svaret, at den på underfuld måde blev levende, da de to vandringsmænd søgte tilflugt på en klippe, og fisken slap ned til havet. Moses forstår da, at de har fundet det sted, de søgte.

Sidst i samme kapitel fortælles der om Dhool Karnain ”med de to horn”, dvs. Alexander den Store, der på oldtidens mønter blev

afbildet med horn. Alexander rejser først til solnedgangen og ser, at solen går ned i en "mudret kilde", hvorefter han rejser til solopgangen. Han rejser til sidst til to høje klipper (en variant af forestillingen om Herculesstøtterne ved verdens ende). Han bygger nu en dæmning/barriere mellem de to klipper og dækker den med jern, så "Gog og Magog", som bor på den anden side, ikke kan trænge ind og ødelægge jorden. Som man vil se, har disse oplysninger intet med den historiske Alexander at gøre, men tegner Alexander som den græske gud Hercules, solens helt, som rejser i solens bane, idet han gennem sit lys renser jorden for kaosmagterne.

Den historiske person Alexander den Store var den makedonske konge, der levede fra 356-323 før Kristus og som 335 ødelagde Theben og året efter erobrede perserriket. Han nåede helt ind i det nordlige Indien, skabte et mægtigt rige og grundlagde en lang række byer, som stadig eksisterer, herunder Alexandria i Ægypten.

Hvorfor Moses i Koranen blandes sammen med Alexander den Store kan ved første øjekast synes som en gåde. Det skyldes dog en i middelalderen udbredt oversættelsesfejl. Moses kaldes i Det gamle Testamente "den lysende", idet hans ansigt lyste, når Gud talte med ham. Ordet "lysende" blev længe fejloversat til "den hornede", hvorfor Moses også på gamle billedfremstillinger i middelalderen fremstilledes med to horn, ligesom Alexander den Store blev afbildet.

Endelig blandes Gog og Magog fra Ezekiels bog 38.2 ind i teksten (Gog i landet Magog, storfyrsten over Meshek og Tubal), som sandsynligvis er identisk med kong Gyges af Lydien (ca. 600 før Kristus), men som af rabbinere på Muhammeds tid blev sammenkædet med folkeslagene ved jordens yderste kant eller

som eskatologiske skikkelser, der skulle vise sig ved verdens ende. Hos Muhammed bliver Gog og Magog en blanding af de to, nemlig onde magter, som bor på yderkanten og som kan trænge ind og ødelægge jorden. Den mærkelige blanding af tekster og personer fra forskellige tidsaldre med mytologiske historier fra vidt forskellige religioner skyldes nok ikke alene Muhammed, men er sandsynligvis et produkt af sammenblanding fra arabiske historiefortælleres stof, som er blevet overtaget af profeten og iklædt en ny, men noget forvirrende og uforståelig dragt. Andre dele af forvirringen kan være opstået ved, at "åbenbaret" stof samlet sammen af kaliffen Uthman jo er kommet fra vidt forskellige personer i profetens omgangskreds. Religiøse åbenbaringer og historier på potteskår og palmeblade og fra soldaternes hukommelse er blevet samlet til en helhed, men kan være fremkommet fra vidt forskellige kilder.

4. KORANENS FORHOLD TIL JØDERNE OG DET GAMLE TESTAMENTE

4.1. Muhammed og jøderne

Efter romernes erobring af Jerusalem og templets ødelæggelse i år 70 efter Kristus og endelig romernes totale ødelæggelse af det jødiske samfund efter Bar Kochba-opstanden 135 efter Kristus slog mange jøder sig ned på den arabiske halvø i byerne langs karavanevejen, der løber på halvøens vestside. Især Medina modtog en del jødiske emigranter. I de følgende århundreder konverterede mange arabere til jødedommen og blev proselytter. (Proselyt = person, som ikke er født jøde, men konverteret til jødedommen). Hele stammer gik over til jødedommen, idet det arabiske flerguderi og tilbedelse af månestenen i Kaabaen, som man skulle gå 7 gange rundt om, ikke mere kunne konkurrere med troen på den ene gud. Alene i Medina var der på Muhammeds tid hele tre jødiske stammer, dertil jødiske skoler og mange rabbinere. Selvom jøderne stod kritiske overfor dyrkelsen af Kaabaen i Mekka, ser det ud til, at man har handlet med hinanden.

Muhammed er uden tvivl blevet inspireret af jøder i Mekka til at forkaste det arabiske flerguderi. Og efter hans første åbenbaringer i tiden efter 611 er han af den sikre overbevisning, at hans åbenbaringer er identiske med såvel jødedom som kristendom. Denne fejlbedømmelse beror uden tvivl på dén tanke, at begge religioner jo var monoteistiske, men samtidig beroede fejlslutningen på manglende viden om jødedommen og især kristendommen. Hans kritik af den gamle arabiske religion sætter ham efterhånden i et modsætningsforhold til flertallet af

beboerne i Mekka, således at han ser sig nødsaget til at sende nogle af sine tilhængere til det kristne Abessinien, medens han selv med en større skare udvandrer til Medina i året 622. Her får han yderligere nærkontakt med jødedommen i kraft af, at en så stor del af befolkningen i byen havde den jødiske tro. Men samtidig fører det til den erkendelse, at hans religion og jødedommen ikke er identiske. Især skuffes han over, at jøderne ikke uden videre ønsker at følge hans tro. Jøderne troede simpelthen ikke på hans åbenbaringer, ja, de gjorde ham opmærksom på fejl og fordrejninger i åbenbaringerne i forhold til de oprindelige tekster fra Det gamle Testamente. Muhammed forsvarede sig med ordene: "Allah ved bedst", og hævdede, at hans egne åbenbaringer var de rigtige. Han forstod sine åbenbaringer som korrektiver til fordrejninger og forfalskninger fra tidligere tider. Hans påstand var klar: Det er jøderne, som har fordrejet Allahs skrift, efter at den er kommet ned fra Himlen. Ihærdigt holdt han fast i, at ikke han selv havde fået de jødiske beretninger galt i halsen, men jøderne havde forfalsket skrifterne, hvilket de skulle bøde for og straffes af Allah, hvis de ikke ville indrømme det og tilslutte sig islam.

Dermed voksede på få år modsætningsforholdet til jøderne voldsomt, efter at han og hans tilhængere var indvandret i byen. Efterhånden blev forholdet til jøderne så forbitret, at man ikke mere kunne tale sammen. Muhammed fremkommer med en række truende åbenbaringer overfor jøderne. Og han beslutter nu at ændre flere af de ritualer og skikke, som han havde overtaget fra den jødiske religion. Bederetningen (qibla), som i begyndelsen var vendt mod Jerusalem, vendes mod Mekka blot to år efter udvandringen til Medina. Heri ligger også at han på det tidspunkt allerede har taget beslutningen om en erobring af Mekka og overtagelse af Kaabaen som en del af hans religion. Også den hidtidige jødiske faste (Ashura-dagen) forkaster han nu og erstatter den med

Ramadanen, som efter overleveringen nu bliver den tid Muhammed modtog sin første åbenbaring. Han bibeholder dog den jødiske historie, som han har hørt fra Det gamle Testamente om Moses, Jakob, Josef, David og Salomo. Og han bibeholder de fleste af de jødiske love om urenhed ved fødsel og menstruation, urene dyr såsom svin, hunde, kaniner, harer, rovdyr og skaldyr, men udvider samtidig lovgivningen med regler for hævn og gengældelse, krig og byttetagning, fordeling af bytte og samfundsopbygning, således at åbenbaringerne også kommer til at indeholde en lovgivning omfattende strafferet, ægteskabsret, arveret, krigsret, etc.

Dermed syntes de jødiske stammer i Medina, som havde givet de muslimske flygtninge ophold i deres by, efterhånden mere og mere at have været i vejen for profetens videre planer. Dette modsætningsforhold kan man tydeligt følge i Koranen, men også i Ibn Ishaqs Muhammedbiografi:

Ibn Ishaq, "Profetens liv".

Kapitlet : "Fjenderne blandt jøderne" (s.113-119):

"Af had og misundelse over, at Allah havde udmærket araberne, ved af deres midte at vælge en profet, viste de jødiske rabbinere i denne tid hele deres fjendskab. Fra hovedstammerne Aus og Chazradsch i Medina sluttede sig også de folk, som var forblevet i uvidenhed, sig til dem. Det var hyklerne, som fastholdt deres fædres religion, som forkastede opstandelse, men af deres omgivelser, muslimerne, følte sig tvunget til at følge trop, således at de i det ydre bekendte sig til islam og dermed troede, at de ikke ville blive slået ihjel. Men i al hemmelighed var de hyklere, fordi de havde sympati for jøderne, idet disse betegnede profeten som løgner og forkastede islam. Det var de jødiske rabbinere, som gennem deres spørgsmål søgte at bringe profeten i vanske-

ligheder og ville bringe forvirring blandt de troende (muslimerne) for at forvrænge sandhed til løgn. Ud fra deres spørgsmål blev der sendt koranske åbenbaringer ned (til profeten). Men nogle af spørgsmålene, om hvad der er tilladt eller forbudt, kom også fra muslimerne selv. Blandt hyklerne fra stammerne Aus og Chazradsch var også Dschulass, søn af Suwaid. Det var Dschulass, som en gang påstod om profeten: 'Hvis denne mand taler sandheden, og vi tror ham, så er vi dummere end æslerne....'

Man mener, at Dschulass siden har fortrudt dette bitterligt og blev en god muslim. Til hyklerne hørte også Nabtal, søn af Harith. Om ham sagde profeten: 'Den, som vil se djævelen, skal iagttage Nabtal!'. Han var af kraftig statur med en dybsort hud, havde langt vajende hår, røde øjne og mørkerøde kinder. Han plejede at komme til profeten, tale med ham, lytte for bagefter at fortælle historierne videre til hyklerne. Det var ham, der sagde: 'Muhammed tror på alt. Han tror på enhver, der bilder ham noget ind'. Over ham nedsendte Allah dette Koranvers: 'Blandt dem er der nogle, som skader profeten og påstår: 'Han hører på alt'. Sig: 'Han hører for jer kun det gode, idet han tror Allah og tror de troende og føler barmhjertighed mod dem af jer, som tror. Men de, som skader Allahs sendebud, skal forvente en smertefuld straf' (Sura 9.61)..... En dag kom Nu'man og Bahri til profeten og talte med ham. Han opfordrede dem til at blive muslimer og advarede dem mod hans hævn. 'Du kan ikke gøre os bange Muhammed', svarede de og fortsatte på samme måde som de kristne: 'Vi er Guds børn, og Gud holder af os!'

Over dem åbenbarede Allah disse Koranvers:

'Jøderne og de kristne påstår: Vi er Guds børn og er elsket af ham. Sig: Hvorfor straffer han jer så for jeres skyld. Nej, I er mennesker som alle andre, som han har skabt. Han tilgiver, hvem han vil og

straffer, hvem han vil. Gud hersker over Himmel og jord og hvad der er imellem. Hos ham ender alt` (Sura 5.18).

Profeten opfordrede jøderne til at blive muslimer og søgte at begejstre dem for det og advarede dem mod Allahs nidkærhed og Allahs straf. Men de tilbageviste ham og troede ikke på hans budskab.

Da vendte profetens ledsagere Da's ibn Ubada og Uqba ibn Wahb sig til jøderne med disse ord: 'I jødiske folk! Frygt Allah! I ved ganske vel, at Muhammed er Guds sendebud, for I har jo selv fortalt os om ham og beskrevet ham, før han blev sendt`. 'Det har vi aldrig sagt`, svarede de...''

Ibn Ishaq: "Profetens liv"s.125. Kapitlet: "Ændringen af bederetningen":

"I måneden Sch'ban ved begyndelsen af den 18.måned efter profetens ankomst til Medina, blev bønretningen, qiblaen, ændret".(Først havde Muhammed forordnet, at muslimerne ligesom jøderne skulle bede vendt mod Jerusalem. Nu gav han ordre til at bede vendt mod Kaabaen i Mekka, hvilket blev åbenbaret ham i Sura 2.242-245).

Ibn Ishaq: "Profetens liv"(s.121)

Kapitlet: "Datoen for udvandringen (Hischra) og de første felttog".

"Profeten kom til Medina en mandag, den 12. måned Rabi, netop om middagen. Han var dengang 53 år gammel, og siden hans sendelse var der gået 11 år. Han blev så 11 måneder uafbrudt i Medina. I begyndelsen af den 12 måned, måneden Safar i det følgende år, begav han sig på det første felttog, det såkaldte felttog af Abwa, hvor han stødte frem helt til Waddan..."

Ibn Ishaq: "Profetens liv"s.122-125. Kapitlet: "Abdallah ibn Dschahsch's strejftog og åbenbaringen om den hellige måned".

(Efter at være indvandret til Medina beslutter profeten sig for systematisk at angribe karavaner på vej gennem ørkenen til og fra Mekka, hvilket medfører stort bytte for muslimerne i form af røvede varer og store løsesummer for kameldrivere og løskøbte købmænd. De systematiske overfald på karavanerne underminerer med tiden Mekkas og de handlenes økonomi).

"I måneden Radschab efter hans tilbagekomst fra Badr, sendte han Abdallah ibn Dschahsch med en gruppe på 8 udvandrere på et strejftog i retning af Mekka. *(De støder på en karavane den sidste dag i den hellige måned, hvor det ifølge arabisk skik var forbudt at føre krig. Det fører til følgende diskussion):*

'Hvis vi denne nat blot lader dem gå, så vil de i morgen nå det hellige område og være sikre. Men dræber vi dem allerede i dag, så dræber vi dem i den hellige måned.` De frygtede for at angribe, men gav omsider hinanden mod, så de besluttede at dræbe så mange som muligt af ofrene og at røve deres våben. Waqid fra tamin-stammen dræbte de med en pil. Uthman og den frigivne Ibn Kaisan tog de til fange, medens Naufal nåede at flygte. Så bragte Abdallah karavanen og de to fanger med til profeten i Medina. Men Muhammed var utilfreds og dadlede dem: 'Jeg har jo ikke befalet jer at kæmpe i den hellige måned`. Han rørte ikke karavanen, de fangne eller varerne. Abdallah og hans ledsager var bestyrkede og tænkte, at de var fortabt...Folk fra stammen Quraisch sagde: 'Mohammed og hans tilhængere har overtrådt den hellige måned, for de har udgydt blod, røvet gods og taget fanger`. Men muslimerne i Mekka søgte at imødegå

denne kritik og sagde, at det slet ikke var sket i måneden Radschab, men i måneden Schaban. Da hændelsen blev diskuteret stadig heftigere i byen, talte Allah gennem sin profet disse ord: 'Man spørger mig om den hellige måned, om det er tilladt at kæmpe. Tal: At føre krig i den er en stor overtrædelse. Men at holde folk borte fra Allahs veje og ikke tro på ham og holde dem borte fra det hellige sted og fordrive dets indbyggere, det vejer langt tungere hos Allah. Og at prøve at forføre troende (*muslimer*) til frafald fra islam vejer tungere end at dræbe. Og de vil ikke holde op med at bekæmpe jer, før de har bragt jer bort fra troen, hvis de kan' (Sura 2.217).

Efter at Allah havde nedsendt disse Koranvers og dermed havde befriet muslimerne for alle sorger, overtog profeten karavanen og de tilfangetagne...

Om Abdallahs strejftog i den hellige måned og Quraischstammens kritik af Muhammed pga. den hellige måned digtede Abu Bakr (han blev senere som kalif Muhammeds efterfølger) de følgende vers ifølge Abdallah og andre:

“I mente vor Krig i den hellige måned var betændt,
dog den største misgerning har I ikke erkendt.
For med Allah som vidne – bort I er vendt
fra profeten og gået mod de ord, han har sendt.
Fra Guds moske I har drevet ham bort,
så tilbedelsen ved Kaabaen gik i sort.
Vor krig i den hellige måned som syndig I så.
Men værre er dén, som forkaster islams tro.
Vi dypede vore lanser i Hadramis blod.
I Nakla tændte Waqid flammende ild med mod.
Og Uthman er hos os som fange til fals,
han holdes med blodigt reb om sin hals”.

(Efter at Muhammed og de øvrige muslimske udvandrere fra Mekka slår sig ned som flygtninge i Medina, bliver det klart for profeten, at han skal have en ordening og kontrakt med de jødiske stammer i byen. Samtidig er det nødvendigt med en orden for den nye muslimske befolkningsgruppe i byen. I den anledning nedfælder han dels nogle samfundsregler for muslimerne indbyrdes blandt andet om blodskyld og gengældelse. Endvidere får han etableret en aftale med de jødiske stammer i byen. Begge dele er gengivet af Ibn Ishaq i kapitlet "Menighedsordningen og kontrakten med jøderne):

Ibn Ishaq, "Profetens liv". Kapitlet: "Menighedsordningen og kontrakten med jøderne".

"I Allah den barmhjertiges navn. Dette er en kontrakt af Mohammed, Allahs profet".

(Herefter følger menighedsregler og love om gengældelse, blodskyld samt forholdet til jøderne): "For en troende, som har indvilliget i denne kontrakt og tror på Gud og den sidste dag, er det ikke tilladt at hjælpe en overtræder og give denne tilflugt. På den, som alligevel gør det, hviler forbandelse og Guds vrede på opstandelsesdagen, og han kan på ingen måde redde sig derfra. I spørgsmål, i hvilke I er uenige, skal I vende jer til Gud og Muhammed. Jøderne skal bære deres egne omkostninger, så længe de kæmper sammen med muslimerne. Jøderne af Aufstammen danner sammen med de troende (muslimer) ét samfund. Jøderne har deres religion og muslimerne deres! Dette gælder såvel for deres venner som for dem selv, med mindre én har uret eller handler syndigt; han bringer ulykke over sig selv og sin familie. De samme forhold gælder for jøderne af stammerne Naddschar, Harith, Sa 'ida, Dschuscham, Aus, Tha 'laba, Dschafna, en understamme af Tha 'laba, og Schutaiba. Troskab går

foran forræderi. Det samme gælder for jødernes venner. Ingen af samfundet går uden Muhammeds tilladelse i krig, men han hindres ikke i at tage hævn, hvis han er blevet såret. Den, som dræber en anden for hurtigt, ødelægger ikke kun sig selv og sin familie, med mindre denne har gjort uret. Gud vil være tilfreds med ham. Jøderne bærer deres egne omkostninger og på samme måde muslimerne. De hjælper hinanden imod enhver, som kæmper imod folk fra denne kontrakt. Mellem dem hersker ægte venskab og troskab uden forræderi. En mand er ikke skyld i forræderi fra en anden person af forbundet. Den, som sker uret, vil blive hjulpet. Jøderne bærer deres egne omkostninger, så længe de kæmper sammen med muslimerne. Jatribs dal (Medina) er en helligdom for alle folk, som tilslutter sig denne kontrakt. En kvinde bliver der dog kun ydet beskyttelse under forudsætning af opbakning fra hendes familie. Når der sker noget mellem folk fra denne kontrakt, eller der opstår strid, som kan føre til ulykke, så skal dette forelægges Allah og hans sendebud. Allah modtager fra denne kontrakt alt det, som er mest fromt og mest retskaffent. Quraisch og deres hjælpere ydes beskyttelse. Alle, som har tilsluttet sig denne kontrakt, hjælper hinanden mod dem, som overfalder Jatrib (dvs. Medina). Når jøderne bliver kaldt til en fredsslutning, så skal de gøre det og overholde det. Og når de kræver det samme af de troende (muslimerne), så gør også de det, med mindre de kæmper for deres tro. Hver får beskyttelsen. Jøderne, de beskyttede, såvel som dem selv, har samme rettigheder og pligter som folkene fra denne kontrakt, så længe de er tro mod denne. Troskab går foran forræderi. Allah billiger denne kontrakt. Den beskytter ikke overtrædere og syndere. Den, som drager ud fra Medina i krig, er sikker i Medina ligesom den, der intet foretager sig, så længe han ikke begår forræderi. Allah beskytter den, som er oprigtig og frygter ham. Og Muhammed er Allahs profet.”

Ibn Ishaq, ”Profetens liv”, s.157-59.

Kapitlet: ”Fordrivelsen af den jødiske stamme Banu Nadir fra Jatrib” (Medina):

”Profeten drog afsted med sine mænd og faldt over Banu Nadir (en jødisk stamme, som der ovenfor var indgået kontrakt med). Han belejrede dem seks dage. Så fulgte åbenbaringen af vinforbuddet. Jøderne forskansede sig i befæstede huse. Men da profeten befalede at hugge deres palmer om og brænde dem, råbte de til ham:” Oh, Muhammed! Du har selv forbudt den slags ødelæggelser og dadlet dem, som gjorde sådan. Hvorfor hugger du så vore palmer omkuld og brænder dem?”

Blandt stammen Banu Auf, var der nogle mænd, herunder Allahs fjende Abdallah ibn Ubajj og andre, som havde givet jøderne af Banu Nadir - stammen følgende budskab: ‘Hold stand og forsvar jer. Vi vil ikke opgive jer. Kæmper man mod jer, vil vi kæmpe på jeres side, fordriver man jer, drager vi bort med jer’. Nu forventede stammen Nadir den lovede hjælp, men den udeblev. Da fyldte Allah deres hjerter med skræk, og de bad selv profeten om at fordrive dem fra deres huse og land, men lade dem beholde livet og tillade dem at tage så meget af deres ejendom med, som deres kameler kunne bære med undtagelse af deres våben. Profeten var indforstået med dette. Så slæbte de det bort, som deres kameler kunne bære. Nogle tog endog overliggeren over døren med, således at huset over døren blev ødelagt. De begav sig til byen Chaibar, nogle også til Syrien. Blandt de adelige, som flygtede til Chaibar, var Sallam, Kinana og Hujajj”.

Ibn Ishaq, ”Profetens liv”, s.173-75.

Kapitlet ”Angrebet på Banu Quraiza”:

”Zuhri fortalte, at under middagsbønnen kom englen Gabriel til profeten. Englen bar en turban af brokade. Og sadlen på det

muldyr, som han red på, var beklædt med brokade. Han spurgte profeten: "Har du allerede nedlagt våbnene?" "Ja", svarede Mohammed, og Gabriel fortsatte: "Englen har dog ikke gjort dette (dvs. lagt våbnene til side), og jeg kommer netop tilbage efter forfølgelsen af dine fjender. Allah - han er ophøjet og mægtig - befaler dig, oh, Muhammed, at drage ud mod Banu Quraiza. Jeg vil begive mig af sted og lade dem bæve af skræk". Straks befalede profeten at lade udråbe følgende blandt muslimerne: "Alle de, som hører på mig og adlyder, skal ikke forrette deres eftermiddagsbøn, før de har indfundet sig hos Banu Quraiza (hos jøderne)." Han sendte Ali forud med fanen, og muslimerne fulgte ham hurtigt. Da Ali nærmede sig deres befæstede huse, hørte han hæslige ord om profeten. Han vendte om og sagde følgende til profeten, som han traf på undervejs: 'Allahs sendebud! Du skal ikke nærme dig disse skændige mennesker'. 'Hvorfor? Du har vel hørt fornærmelser imod mig?' 'Jo jeg har'. 'Hvis de så mig ville de næppe tale sådan om mig!' Og da han kom tæt på deres huse råbte han: 'Oh, I brødre af aber! Har Allah ikke fornedret jer og sendt sin hævn over jer?' 'Du er ikke så tåbelig, at du vil gøre os ondt,' svarede Quraiza (jøderne) ham. Profeten belejrede dem 15 dage, indtil de var udmattede og Allah fyldte deres hjerter med angst. Da de blev klar over, at profeten ikke ville ophæve belejringen, før han havde udsløjet dem, talte Ka'b... Derpå lod jøderne gennem en budbringer bringe det bud, om muslimerne ikke kunne sende dem Abu Lubaba, en bror af stammen Aus, således at de kunne få et råd fra ham. Profeten sendte Abu Lubaba til dem, og da de så ham, kom mændene, men kvinderne og børnene græd så meget, at han havde medlidenhed med dem. 'Tror du, vi skal underkaste os Muhammeds dom eller ej?' spurgte de ham. Han pegede på sin hals, hvormed han antydede overfor dem, at de

sikkert ville blive udryddet. Abu Lubaba fortalte siden, at før han havde forladt stedet, havde han indset, at han havde handlet uden troskab mod Allah og hans profet (han havde jo mere end antydnet overfor dem, hvordan det ville gå). Han vendte derfor ikke tilbage til profeten, men bandt sig fast til en søjle i moskeen og svor, at han ville blive dér, indtil Allah havde tilgivet ham, og han ville aldrig mere opsøge jøderne og stedet, hvor han havde været utro overfor Allah og hans profet. Længe havde profeten ventet på Abu Lubabas tilbagevenden. Da han så erfarede, hvad der var sket, sagde han: 'Var han kommet til mig, havde jeg bedt om tilgivelse for ham. Men nu vil jeg ikke fri ham ud af hans situation, før Allah har tilgivet ham'. Tilgivelsen af Abu Lubaba blev åbenbaret for profeten om morgenen, da han opholdt sig i sin kone Umm Salamas værelse, fortæller Jazid ibn Abd-Allah...."

(s.176-78)"Denne morgen underkastede (den jødiske stamme) Quraiza sig profetens dom....

(Muhammed valgte Sa'ed, som netop var konverteret til islam, og som i kampen var blevet såret af en pil, til at dømme den jødiske stamme. Han blev båret hen til Muhammed liggende på en stor pude.) Derpå sagde han: "For mig er tiden kommet, da det ikke rører mig, om nogen skulle dadle mig for min afgørelse, da jeg fælder dommen i overensstemmelse med Allahs vilje". Da han var kommet til profeten og muslimerne, sagde Sa'ed: "Forpligter I jer til ved Allah at modtage dommen over Quraiza?" Efter at de havde bekræftet dette, fortsatte han: "Så afgør jeg, at mændene skal dræbes, og deres børn og kvinder skal indfanges og fordeles som jeres besiddelse". Herefter måtte Quraiza overgive sig, og profeten lod dem indespærre i

Bint Hariths gård, en kvinde fra stammen Naddschar. Herefter begav han sig til markedspladsen i Medina, hvor der i dag stadig er markedsplads, og befalede at grave massegrave. Da det var udført, blev Quraizastammen hentet og gruppe efter gruppe hals-hugget og kastet i gravene. Deriblandt befandt sig også Allahs fjende Hujajj ibn Achtab og stammeoverhovedet Kaa 'b ibn Assad. I alt blev sekshundrede til syvhundrede mand halshugget, andre mener endda at det er mellem otte- og nihundrede.

Da de dengang gruppevis blev ført frem for profeten, spurgte de Kaa 'b: 'Hvad tror du, man vil gøre med os?' 'Vil I da aldrig fatte det?' råbte Ka 'b, 'ser I da ikke, at han, som råber navne op, aldrig holder op, at de, som bliver bragt bort, ikke vender tilbage. Det er døden, der venter, ved Gud!'

Da Allahs fjende Hujajj ibn Achtab blev bragt hid, var han klædt i en rødlig dragt med broderier, i hvilke der var klippet lutter små fingerstore huller, således at man ikke skulle røve hans dragt fra hans lig efter henrettelsen. Hænderne var bundet fast til hans hals med et tov. Da han så profeten, sagde han: 'Jeg dadler ikke mig selv, at jeg har vist fjendskab overfor dig; men den, som forlader Gud vil blive forladt'. Og vendt mod folkene fortsatte han: 'Oh, I mennesker; mod denne Guds vilje er der intet at gøre. Han har på forhånd åbenbaret skriften, forfølgelsen og døden for Israels børn'.

Efter disse ord knælede han og blev halshugget. Profeten delte hans ejendele, ligesom han fordelte Banu Quraiza-stammens kvinder og børn blandt muslimerne. Han fastlagde, hvilke andele af byttet, der skulle fordeles blandt henholdsvis rytterne og fodfolket, medens han selv beholdt en femtedel. Hver rytter fik tre dele, nemlig to dele for hestene og en del for sig selv. Hver ubereden fik én del. På denne sejrsmiddag var der 36 heste. Det var første gang, at byttet blev delt på den måde, og en fem-

tedel blev taget (af Muhammed). Denne profetlov om fordeling af byttet blev også anvendt ved de kommende felttog. De tilfangetagne kvinder og børn, der som hans femtedel faldt i hans hænder, sendte han med hjælperen Sa'd ibn Zaid til Nedschd, hvor de blev byttet imod heste og våben.

En af de tilfangetagne kvinder Raihana bint Amr, beholdt Muhammed for sig selv. Hun blev ved med at være en del af hans besiddelse, indtil hun døde. Da han foreslog, at hun skulle gifte sig med ham og bære tørklæde, bad hun om hellere at være i hans besiddelse, da det ville være lettere for begge parter. Profeten opfyldte hendes ønske. Efter hendes tilfangetagelse viste hun fortsat sin forkastelse af islam og fastholdt sin egen tro. Profeten valgte derfor en tid lang at overse hende og var meget skuffet over hendes valg. En dag, da han sad sammen med en af sine følgesvende, hørte han klapren af sandaler bag sig, og han sagde: 'Det er Tha'laba, som giver mig det gode budskab, at Raihana er blevet muslim'. Og sådan var det, og profeten glædede sig''.

Ibn Ishaq. "Profetens liv", s.201-203.

Kapitlet: "Indtoget i Chaibar i måneden Muharram i året 7":

"Profeten rykkede stadig længere ind i deres område og indtog derved den ene hjord af dyr efter den anden og erobrede det ene befæstede sted efter det andet. Som det første befæstede sted faldt Na'im. Der døde Mahmud ibn Maslama, da der blev kastet en møllesten ned på ham og dræbte ham. Det næste befæstede sted var Qamis, der hørte til stammen Abu l-Huqaiq. Af dem tog profeten en del kvinder som fanger, deriblandt Sifija, som var gift med Kinana, samt to af hendes kusiner. Profeten tog Safija for sig selv. Dihja af kalbstammen havde ellers bedt profeten om at give ham Sifija som bytte. Da Mohammed så udvalgte hende til eget brug,

skænkede han i stedet hendes to kusiner til Dihja. Alle de tilfangede fra Chaibar blev fordelt blandt muslimerne. Men da profeten en dag så, hvordan muslimer spiste kød fra æsler, nævnte han flere ting, som fremover skulle være forbudt for muslimer.

Abdallah ibn abi Nadschih overleverede mig fra Makhul følgende herom:

Profeten forbød dem dengang 4 ting: Samleje med de gravide blandt krigsfangerne, nydelse af æselkød, nydelse af kødet fra kødædende dyr og salg af bytte, som endnu ikke var fordelt..."

(Det var ved den lejlighed Muhammed lod Kinana torturere og dræbe og tog den dræbtes 17årige hustru Safija med ind i sit telt for natten. Da profeten om morgenen hørte lyde udenfor, så han Abu Ayub sidde udenfor med trukket sværd, som udbrød: 'Oh, profet...det var i går, Safija blev viet til sin mand Kinana, som du har dræbt. Da jeg mistror hende, sagde jeg til mig selv, at jeg ville være der, hvis hun ville prøve noget imod dig').

"Abdallah ibn Sahl overleverede mig fra Dschabir ibn Abdallah følgende:

...Profeten belejrede beboerne i Chaibar og deres to fæstninger Watih og Sulalim, indtil de ikke mere så nogen udvej og bad ham, om de måtte drage bort, hvis han lod dem blive i live. Profeten opfyldte deres bøn. Han havde erobret alle deres gårde, Schaqq, Nata og Katiba og alle deres befæstede steder med undtagelse af deres to fæstninger. Da beboerne i området omkring Fadak hørte, hvad der var sket med Chaibar, sendte de folk med den bøn til profeten at skåne dem, hvis de overlod ham al deres ejendom. Denne bøn accepterede han. Efter at indbyggerne i Chaibar havde overgivet sig på disse betingelser, bad de profeten om at lade dem arbejde på de gårde, der havde tilhørt dem og overlade halvdel af høsten til dem selv. De henviste til, at de bedre forstod sig

på landbrug end muslimerne. Profeten gik ind på dette, men tilføjede, at han ville fordrive dem til enhver tid, hvis han ønskede det. Den samme aftale indgik han med beboerne i Fadak. Medens Chaibar blev delt som krigsbytte blandt muslimerne, overgik hele Fadak i profetens privateje, da muslimerne jo ikke havde haft brug for hverken kameler eller heste til at indtage den by..."

4.2. Abraham eller Ibrahim: Jødernes stamfar eller Kaabaens bygmester?

Selv om Muhammeds udradering af den jødiske tro i Arabien var total, så overtog han ikke desto mindre vigtige dele af jødisk lovgivning og mange af de historier fra Det gamle Testamente, der blev genfortalt mundtligt i Arabien på den tid.

Abraham er den første vigtige skikkelse i Det gamle Testamente, som Muhammed fortæller, at han havde længere åbenbaringer om (se Sura 3.64-70 og 2.114-34). Allah siger i Koranen, at Muhammed er "det skønne forbillede" (Sura 33.21) for menneskene. På samme måde siger Allah i Koranen om Abraham (som i Koranen kaldes Ibrahim): "Se jeg gør dig til et forbillede for menneskene." (Sura 2.124). Muhammeds åbenbaring om ham selv og om Abraham som "det skønne forbillede" har det formål at kæde hans egen person og kaldelse sammen med Abrahams kaldelse. Ligesom Abraham kom med læren om den ene Gud, således fortæller Muhammed, at han nu fuldender Abrahams religion. Muhammeds åbenbaringer om Abraham viser med al tydelighed, at Abraham havde en særstatus for profeten. Muhammed kunne umiddelbart finde lighedspunkter mellem sig selv og Abraham som manden, der udvandrede, og manden, der vendte sig til den ene Gud.

Abraham er ifølge Det gamle Testamente oprindeligt israeliternes første stamfar og den første, som Jahwe åbenbarede sig for, og som rejste et offeralter i Israel for israeliternes Gud. På samme måde følte Muhammed, at han var den første araber, som Allah åbenbarede sig for, så han kunne bringe araberne den ene Gud, som Abraham tidligere havde berettet om. I det hele taget ser det ud til, at Muhammed kendte mange af beretningerne fra især 1. Mosebog i mundtlig form. I det 11. kapitel af 1. Mosebog er det, at vi møder beretningen om Abram, som Jahwe giver navnet Abraham og som lover Abraham, at hans afkom skal blive talrigt som Himlens stjerner.

I det gamle Testamente lyder beretningen således:

”Abrams udvandring til Kana’an

1. Mosebog 12. v1 Herren sagde til Abram: ”Forlad dit land og din slægt og din fars hus og drag til det land, jeg vil vise dig. v2 Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse. v3 Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig, og den, der forbander dig, vil jeg forbande. I dig skal alle jordens slægter velsignes.” v4 Så drog Abram af sted, sådan som Herren havde befalet ham, og Lot drog med ham. Abram var femoghalvfjerds år, da han forlod Karan. v5 Abram tog sin kone Saraj og sin brorsøn Lot og al den rigdom, de havde samlet, og alle de folk, de havde skaffet sig i Karan, og begav sig på vej mod Kana’an, og de kom til Kana’an. v6 Abram drog gennem landet og kom til Sikems helligsted, til Orakel-egen. Dengang boede kana’anæerne i landet. v7 Herren viste sig for Abram og sagde: »Jeg vil give dine efterkommere dette land.« Der byggede Abram et alter for Herren, som havde

vist sig for ham. v8 Derfra drog han videre mod bjerglandet øst for Betel, og slog sit telt op mellem Betel i vest og Aj i øst. Der byggede han et alter for Herren og påkaldte Herrens navn.

1. Mosebog 13. v14 Efter at Lot og Abram var gået hver til sit, sagde Herren til Abram: »Se ud over landet, derfra hvor du står, mod nord og syd, mod øst og vest. v15 Hele det land, du ser, vil jeg give dig og dine efterkommere for evigt. v16 Jeg vil lade dine efterkommere blive som jordens støv; hvis nogen kan tælle jordens støv, kan også dine efterkommere tælles. v17 Drag nu omkring i landet, så langt og bredt det er, for jeg giver det til dig.« v18 Så slog Abram sine telte op og kom til Mamres Ege ved Hebron. Der slog han sig ned og byggede et alter for Herren.

Herrens pagt med Abram

1. Mosebog 15. v1 Senere kom Herrens ord til Abram i et syn: »Frygt ikke, Abram, jeg er dit skjold! Din løn skal blive meget stor.« v2 Abram svarede: »Gud Herre, hvad kan du give mig, når jeg må gå barnløs bort, og Eliezer skal være min arving.« v3 Abram sagde: »Du har ikke givet mig afkom, så min hustræl skal arve mig.« v4 Da lød Herrens ord til ham: »Nej, han skal ikke arve dig, dit eget kød og blod skal arve dig.« v5 Så tog han ham udenfor og sagde: »Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan.« Og han sagde: »Så mange skal dine efterkommere blive.« v6 Abram troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed. v7 Og Gud sagde til ham: »Jeg er Herren, som førte dig ud fra Ur i Kaldæa for at give dig dette land i eje.«

Abraham i Koranen

Muhammed giver Abraham navnet Ibrahim. Og overfladisk kan man tro, at det er samme person, han omtaler, og samme historie, han genfortæller, men i realiteten ændres historien totalt. Abraham og Ibrahim har som religiøse skikkelser næsten samme navn, men ganske forskelligt indhold.

Den jødiske beretning handler om Abraham, som vandrer ind i Israel og bliver jødernes første stamfar, som bygger et alter i sit nye land ved Hebron, og opretter en pagt med Israels Gud Jahwe. Gud sætter ham på prøve. Vil han ofre sin egen søn Isak, hvis det befales ham? Han består prøven. Jahwe opretter en pagt med ham og lover ham det landområde, som siden kong Salomo kommer til at herske over fra Egypten i syd til Libanon i nord og Eufrat i øst. Gud lover Abraham, at hans slægt skal blive et stort folk og talrigt som stjernerne. Abraham køber jorden i Mamrelund, hvor han og hans hustru siden begravnes.

Hos jøderne og i Det gamle Testamente er Abraham og Sara, deres søn Isak og barnebarnet Jakob Israels og jødernes stamfædre. Jakob får endog navnet Israel af Gud, det navn som siden landet Israel får.

Muhammed ændrer beretningen grundlæggende. Fra at have været en grundberetning om Israels grundlæggelse bliver Abraham nu ikke den 1. jøde og den første som troede Israels Gud; nu bliver han "Hanif" den første muslim. Islam bliver urreligionen. Og Abraham ofrer nu ikke Jakob men Ismael. Og han bygger ikke et alter i Hebron, hvor han dyrker Israels Gud Jahwe. Nej, han rejser til Mekka og bygger sammen med Ismael Kaabaen for Allah. Ligesom jødedommen og troen på den ene Gud Jahwe opstår gennem en pagt mellem Jahwe og Abraham, således opstår islam gennem Ibrahims bygning af Kaabaen.

Men Koranen har helt klart to forskellige traditioner om Abraham og Kaabaen. Hvilken tradition, der er ældst, er uvist.

Den ene tradition siger, at Abraham rensede Kaabaen for afguderne og gjorde den ren (Sura 22.26).

Den anden tradition taler om, at Abraham byggede Kaabaen fra grunden (Sura 2.127).

Ifølge Muhammeds åbenbaringer er Kaabaen verdens første gudshus (Sura 3.95): "Det første gudshus, som er bygget for menneskene, er det i Bakka (*Mekka*) til velsignelse og retledning af menneskene i hele verden".

At Ismael får en så central plads i forbindelse med bygningen af Kaabaen er ikke tilfældig. Ifølge 1.Mosebog, kap. 16 er Ismael søn af Abraham med den ægyptiske slavinde Hagar, som jages bort og bliver stamfar til araberne. Hagar får løftet om, at hendes slægt gennem Ismael skal blive talrig. Ismael voksede op, blev jæger (bueskytte) og boede i ørkenen Paran (1.Mosebog 21.8-21). Dette blev et brugbart tilknytningspunkt for Muhammed i hans åbenbaringer. Ørkenen bliver hos Muhammed til den arabiske halvø, hvor arabernes helligdom Kaabaen lå.

Muhammed anvendte personerne Abraham og Ismael både klogt og taktisk i sin nye arabiske religion. Derfor blev det Abraham, der ifølge Muhammeds åbenbaringer i Koranen indførte valfarten (hadj) til Mekka i Sura 3.97. De rituelle handlinger omkring denne valfart er nedfældet i Sura 22.26-33 og er naturligvis af hedensk arabisk oprindelse. Men det spiller ingen rolle for Muhammed. Hver gang han kritiseres, henviser han til, at det, som Allah siger, altid er rigtigt, og at de, som taler mod Allah, vil blive straffet.

Dermed kan to af de vigtigste af islams 5 søjler ifølge Muhammed føres tilbage til Abraham: Bekendelsen af Allah som den eneste Gud (Sura 22.30-31), og valfarten til Mekka.

Efter bygningen af Kaabaen udtaler Abraham en bøn ligesom Salomo efter bygningen af templet i Jerusalem. Denne bøn findes i Koranen i tre forskellige udgaver.

1) Første udgave Sura 2.126 beder Abraham alene: 'Herre! Gør dette (*Kaabaen*) til et sikkert område og forsørg dets folk med frugter, dem, som tror på Allah og på den yderste dag'. Allah sagde: 'Men den som er vantro, ham lader jeg nyde en smule. Derefter vil jeg støde ham ind i helvedesilden som straf – hvor slet et endeligt!'

2) I anden udgave (Sura 2.126) takker Ismael og Abraham Allah i fællesskab: 'Herre, modtag (*Kaabaen*) fra os. Du er den, hvem alt tilhører og som ved alt'.

3) I den tredje version Sura 14.35-41 beder Abraham alene. Versionen er en lidt udvidet og ændret form af 1.version.

Ifølge Sura 22.26 boede Abraham ved Kaabaen. Og om hans efterkommere står der, at 'de skal bo i en dal uden korn ved Allahs hus'. (Sura 14. 35-37).

Ideen med, at Abraham boede ved Kaabaen, kan måske være afledt af den jødiske rabbinske tradition, at Abraham ofrede Isak på Morijs bjerg, samme bjerg som Salomo siden byggede det jødiske tempel på.

Muhammets ide, at Abraham byggede Kaabaen og slog sig ned her, er samtidig et argument og en tydelig understregning af, at mekkanerne og alle araberne er Abrahams efterkommere.

Disse ting fremgår tydeligt af Koranen Sura 19.41-63:

"41. Og kom Ibrahim i hu i skriften, han var en virkelig retskaffen, en profet, 42. dengang han sagde til sin far: 'Oh, min fader, du må ikke dyrke (guder), der hverken kan høre eller se, og hvad der ikke gavner dig i nogen ting! 43. Oh, min fader se, til mig er kommet kundskab om noget, som ikke er kommet til

dig, så følg mig, jeg vil lede dig ad den lige vej. 44. Oh, min fader, dyrk ikke Satan, for han er oprørsk mod Forbarmeren. 45. Oh, min fader, jeg frygter virkelig for, at en straf skal ramme dig fra Forbarmeren, så at du bliver en hjælper for Satan!' Han svarede: 'Fred over dig, jeg vil bede om tilgivelse for dig hos min herre, se han er mig gunstig stemt. 48. Og jeg vil holde mig fjernt fra jer og hvad I påkalder ud over Allah; men påkald min Herre, det kan være, at jeg ikke vil blive ulykkelig ved at påkalde min Herre'. Og da han holdt sig fjernt fra dem, og hvad de tilbød ud over Allah, skænkede vi ham Isak og Jakob, og vi gjorde enhver (af dem) til profet." (Bemærk: Abrahams barnebarn Jakob bliver hos Muhammed til Abrahams søn og Isaks bror).

Sura 2.124-132

"Og dengang hans Herre satte Ibrahim på prøve med ord, så opfyldte han dem. Og han sagde: 'Se jeg gør dig til et forbillede for menneskene.' Han sagde: 'Også af mit afkom!' Han svarede: 'Min pagt gælder ikke for de uretskafne'. 125. Og da vi gjorde huset (*her menes Kaabaen i Mekka*) til et mødested for menneskene og et sikkert sted: I skal tage jer Ibrahims sted som bedested. Og vi har pålagt Ibrahim og Ismael, at de skulle rense mit hus for dem, der kredser omkring (det) (*pilgrimme skal gå 7 gange rundt om stenen*) og opholder sig dér og bøjer sig og kaster sig tilbedende ned. 126. Ibrahim sagde da: 'Min Herre, gør dette til et sikkert område og forsørg dets folk med frugter, de af dem, som tror på Allah og på den yderste dag!' Han svarede: 'Dem, der er vantro, lader jeg nyde en smule, derefter vil jeg støde dem ind i ildens straf; hvor slet et endeligt! 127. Og dengang Ibrahim højnede fundamenterne på huset sammen med Ismael, (sagde de): 'Vor herre, tag imod (det) af os, visselig er du den hørende, den

(al)vidende! Vor herre, gør os til sådanne, der underkaster sig dig, og gør vort afkom til et samfund, som har givet sig hen, og vis os vore ceremonier, og vend dig til os, sandelig er du den tilgivende, den barmhjertige! 129. Vor herre, send af dem en udsending iblandt dem, som kan oplæse for dem dine tegn; og lær dem skriften og visdommen og rens dem. Visselig, du er den mægtige, den vise! 130. Og hvem er den, der afviser Ibrahims religion uden den, som handler tåbeligt med sig selv? Men vi har udvalgt ham i denne verden, og i den kommende er han visselig blandt dem, der handler ret. 131. Og (husk) dengang hans herre sagde til ham: Hengiv dig (til Allah). Han svarede: 'Jeg har hengivet mig til verdens herre!' 132. Og Ibrahim gav sine sønner befaling derom, og Jakob sagde: 'Oh, mine sønner, se Abraham har valgt religionen for jer.' (Også i dette afsnit opfatter Muhammed Jakobs barnebarn som dennes søn).

4.3. Profeter efter samme skabelon

Alle øvrige jødiske skikkelser fra Det gamle Testamente "skæres til efter samme skabelon":

Stort set møder vi kun et udvalg af de mest kendte personer – og kun mænd - fra Mosebøgerne samt Israels to største konger David og Salomo. Til gengæld synes profetteksterne at have været helt ukendte for Muhammed med undtagelse af en kort summarisk fortælling om Jonas. Muhammed forvandler til gengæld de gammeltestamentlige konger og ledere fra Det gamle Testamente til profeter, endog Adam! Ifølge islamisk lære har alle profeterne været muslimer. Men ved at forvanske og ændre de hellige skrifter har jøder og kristne skjult eller ændret dette forhold.

Adam, Kain og Abel, Noah (Nuh), Abraham (Ibrahim), Lot (Lut), Jakob (Ja'qub) og Ismael (Ismail), Josef (Jusuf), Moses (Musa) og Aaron (Harun), Jetro (Shuab), kong Saul (Talut), kong David (Da úd), og kong Salomo (Sulaiman), etc. er i Koranen alle profeter. Og de oplever alle stort set det samme, nemlig en standardgengivelse af Muhammeds eget liv. De træder frem som profeter, og sendebud for Allah, men ingen vil høre på dem. Da advarer de folket om helvede og om Allahs straf og udslettelse. De, som ikke vil lade sig advare eller høre på profeten, bliver herefter udslettet af Allah.

Ifølge Koranen kaldes en profet "rasul". Der er ifølge Muhammeds åbenbaringer 124.000 profeter, og Muhammed er den sidste (seglet). Efter ham kommer der ikke flere, da hans budskab er fuldendt.

De fleste af de nævnte personer fra Det gamle Testamente hører vi i Koranen kun få ting om. Tilmed er de fleste historier fra Det gamle Testamente ofte gengivet i småstumper forskellige steder i Koranen, så det kan være svært at forstå sammenhængen.

4.4. Josef (Jusuf)

En af de få beretninger, som gengives i sammenhæng, er beretningen om Josef, der sælges til Ægypten. De fleste navne mangler dog. Potifars navn og de fleste af brødrenes navne mangler. Endelig tilføjes en historie om Josefs far Jakob, som bliver blind, fordi han græder over tabet af sin søn Josef, men helbredes for sin blindhed af en skjorte, som Josef sender ham fra Ægypten (Sura 12.88-101). Endelig bytter Muhammed rundt

på navnene på Benjamin og Simon. Det er i Koranen Benjamin, som arresteres og må blive tilbage i Ægypten (Sura 12. 58-87). En anden pudsighed er den, at Muhammed i Koranen ændrer audiensen hos Josef til en beretning, hvor Josef ophører sine forældre på Ægyptens trone (Sura 12.99-100).

Ligesom i alle Koranens "profet"-historier kan man opbygge Josefberetningen således:

Han kaldes til profet.

Lider modstand (fra brødrene og i Ægypten).

Han forkynder Allahs åbenbaringer (for ægypterne).

Han bevidner sin kaldelse til profet gennem et under (den helbredende skjorte).

Allah lader ham ophøje og triumfere (Josef ophører sine forældre sammen med sig selv på tronen).

Han hævner sig og lader Allahs straf komme over de genstridige (brødrene).

Efter dette standardskema er også alle de andre profethistorier fra Det gamle Testamente opbygget i Koranen.

Medens Josefhistorierne i Det gamle Testamente forklarer, hvorfor jøderne var havnet som slaver i Ægypten, er Josef hos Muhammed blevet til profeten, som chikaneres af folk i Mekka, men til sidst triumferer over sine fjender og lader dem føle Allahs straf.

Til trods for, at netop Josefhistorien i Koranen hører til de mest udførlige, så er fortællingerne om Josef, som i Bibelen fylder hele 14 kapitler (1.Mosebog 37-50), i Koranen alligevel skrumpet ind til et enkelt kapitel (Sura 12).

4.5. Moses (Musa)

Moses er den gammeltestamentlige skikkelse, som afgjort fylder mest i Koranen. Ikke fordi Muhammed gengiver ret meget af Moses' liv, men fordi beretningen optræder igen og igen – næsten 40 gange - i kortere eller længere form fra én enkelt sætning op til flere sider.

Også Mosesberetningen får en ny drejning. Beretningen er bygget op ligesom Josefhistorien om profeten, som kaldes af Allah og forkynder Allahs lovgivning, men møder stor modstand. Han dokumenterer sit profetkald gennem et under, hvorpå Allah lader ham triumfere over sine fjender og straffer modstanderne med en smertelig straf.

I Det gamle Testamente er Moses kerneprofeten, som taler med Gud ansigt til ansigt, som ved Guds indgreb fører jøderne ud af slaveriet i Ægypten, som modtager de 10 bud på Sinaibjerg og som ved Guds hjælp skal føre jøderne ind i det forjættede land Israel.

De tre absolutte kernepunkter: Befrielsen fra slaveriet, det forjættede land og de ti bud mangler pudsigt nok i Koranen. Tavlerne, som Moses fik på Sinaibjerg, omtales godt nok i Sura 7.145, men uden at nævne, hvad der stod skrevet på dem! I Sura 37.117 står, at Moses og Aron fik en "tydelig skrift". Heller ikke her nævnes yderligere. Dele af budene findes andre steder i Koranen, men tildels helt andre bud og som oftest uden forbindelse med Moses. I Sura 2.83 ff. optræder nogle få bud i forbindelse med Muhammeds opgør med jøderne. Sabbatbudet mangler, budet om at dræbe indskrænkes, så det kun gælder drab på muslimer, ligeledes budet om at begære sin næstes ejendom indskrænkes til kun at gælde muslimer, budet om at lyve mangler også. I Sura 17 nævnes 1.,4.,5.,6. og 7.bud. Selv om sabbatbudet mangler, dukker

en mærkelig oplysning op i Koranen, nemlig, at aber oprindeligt var mennesker (jøder?), som Allah i sin vrede forvandlede til disse dyr, fordi de brød sabbaten (Sura 2.65). I Sura 5.60 står til gengæld, at Allah generelt har forvandlet dem, som ikke ville høre, til aber og svin.

Selv om vi ikke støder på de 10 bud i form af dekalogen (tavlerne med budenes ordlyd), overtager Muhammed til gengæld mange af de øvrige bud og regler fra 3. og 5. Mosebog. Især renhedsreglerne: F.eks. kvinders urenhed ved fødsel og menstruation, vantros og ikke-muslimers urenhed, dødes og kirkegårdes urenhed, svins, hundes, kaniners, harers, krebsdyrs urenhed, blods urenhed og overføring af urenhed ved berøring af eller omgang med det urene eller ved at spise sammen med en uren person, ved at spise uren føde eller ved at spise føde, som ikke er slagtet efter islamiske principper. Dette fører til lovene om haram (forbudt) og hallal (tilladt). Hertil slagteregele og de forskellige renselsesregler, som især farisæerne gik meget op i. Forbudet mod blod stammer fra den tågede henvisning i 1. Mosebog om Abels død, men især Noahs spiseregler, som også den ikke-kristne sekt Jehovas Vidner går ud fra, og som bygger på Det gamle Testaments lov ligesom islam. Problemet er sætningen fra 1.Mosebog 9.4 til Noah: "Kød med blodet (det er) sjælen, må I ikke spise" og videre "for jeres blod kræver jeg hævn"(9.5). Derfor må kød i islam ikke indeholde blod. Dyret skal helst slagtes uden bedøvelse, for at alt blod kan forlade dyrets kød. Men bedøvelse eller mangel på samme har dog ikke den ringeste betydning for mængden af blod i kødet efter en slagting. Ethvert stykke kød indeholder efter enhver form for slagting fremdeles en tredjedel eller mere af sin oprindelige blodmængde, som heller ikke kan fjernes ved f.eks. at presse kødet med en såkaldt kødpresse.

Samtidig udbygges retsregler fra 3. og 5. Mosebog gennem en række regler om gengældelse, krigsførelse, byttetagning, udryddelse af dem, som frafalder islam, samt grundtræk til den islamiske samfundsofbygning, hvor der gælder et sæt retsregler for muslimer, men andre for de såkaldte beskyttelsesborgere (dhimmier), medens frafaldne muslimer og afgudsdyrkere og dyrkere af flere guder er ganske uden retsbeskyttelse, med mindre de bliver muslimer.

Uover de sædvanlige træk for en profets fremtræden møder man hos Moses endnu et nyt træk i Koranen:

Moses er lovgiver (loven kommer gennem åbenbaring fra Allah).

Han er statsleder.

Øverste dommer.

Hærfører og general.

Disse funktioner er Muhammeds i det muslimske samfund. Og de overføres alle til Muhammeds efterfølgere kalifferne undtagen lovgivningsfunktionen. Loven er givet en gang for alle og kan ikke ændres eller revideres. Loven er fuldendt og omfatter alt lige fra ægteskabslovgivning og strafferet til hvilken hånd, man skal spise med. En fuldendt lov omfatter alt.

Moses som Muhammeds forbillede som profet, dommer og hærfører i samme person genspejles også i moderne sammenligninger af Moses og Muhammed blandt islamiske teologer f.eks. hos den islamiske teolog Muhammed Taqi Partovi Sabzevari i "Ayendeh Nehzat Islami": "Koranen, den sande vejviser i den hellige krig"(Qom 1986):

"Den hellige bog (Koranen) viser, hvordan Gud handlede med Musa (Moses), som var en sand revolutionær, som ledte de undertrykte til frihed mod Farao. Moses var parat til at dræbe, og hvis det var nødvendigt, dræbte han med det formål at nå målet. Han var villig til at bedrage, til at lyve, til at så forvirring (blandt sine fjender) og til at stjæle for at nå disse ærefulde afslutninger.... Vor

Profet - velsignet være hans sjæl - var endnu mere en revolutionær end Moses. Han var general, statsleder, en administrator, en økonom, en lovgiver og en førsteklasses manager i alt... Ville han tøve med at lade de skyldige smage sværdet? Aldrig, tre gange aldrig! Ingen ville vove at danse uden for linien, når han var nær... I Koranens historiske version skal Allahs støtte og den revolutionære kamp gennem folket gå op i en enhed, så de sataniske regenter bliver kastet til jorden og dræbt. Folk, som ikke er beredte til at dræbe og dø for at skabe et islamiske samfund, kan ikke forvente Allahs støtte. Den almægtige har lovet os, at den tid vil komme, da hele menneskeheden vil leve forenet under islams banner, når månens tegn, Muhammeds symbol, vil være herskende overalt..."

Moses (Musa) i Koranen:

En samlet Mosesfremstilling findes i Sura 28. En pudsigt ting er, at historien om Jakob, der gifter sig med Labans to døtre Rakel og Lea (1. Mos. 29), i Koranen overføres på Moses, der lover at gå i tjeneste for Jetro (her Su'aib) for at få den ene af dennes døtre, men ender med at få to (Sura 28.22-28). Sandsynligvis er der her tale om en ren og skær erindringsforskydning fra Muhammeds side. Beretningen om Moses' barndom finder vi også samlet i Sura 20, hvor også kaldelsen ved tornbusken omtales (v.9.23). Moses bliver forskrækket overfor opgaven og beder Allah om hjælp (v.24-36). For at give ham mod, erindrer Allah ham om hans redning fra Nilen (v.37-40) og den vellykkede flugt, efter at Moses myrdede en egypter (v.40). I denne Sura hører vi mest udførligt om kaldelsen af Moses, som vi kender det fra 2. Mosebog 3.1-4

En længere beretning findes også i Sura 26, hvor Moses optræder overfor kong Farao, som bebrejder ham mordet (v.18-20), et klart psykologisk middel for at stoppe kritik fra dem, som bebrejder Muhammed hans voldsomme og hensynsløse fremfærd og drab på sine modstandere.

Koranen beretter her:

Om profetens kaldelse og retledning (Sura 26.16-17).

Han møder modstand som profet (Farao truer med at fængsle og korsfæste ham) (Sura 26.23-29).

Han forkynder Allahs budskab og truer ægypterne med Allahs straf, hvis de ikke følger Allah; (bemærk: ægypterne kendte ikke korsfæstelse som straf).

Han viser sin autoritet som Allahs profet gennem et under (stokken, som bliver til en slange (Sura 26.30-33)).

De ægyptiske magere vender sig bort fra afguderne og bekender Allah (v.46-51).

På lignende måde genfortælles historien om Moses i Sura 7.104-126. Noget kortere versioner af det samme findes i Sura 10.75-82 og Sura 17.101-102 samt Sura 20.49-56 og Sura 11.96-97.

De ti plager over Ægypten fra 2. Mosebog 7-12 er skrumpet til 7 plager i Koranens Sura 7.130-135.

Interessant er beretningen i Sura 28, hvor det forklares, hvordan kong Farao giver befaling til bygning af pyramiderne. Her tager Muhammed lidt fra beretningen om Babelstårnet (1.Mosebog 11.1-9) og blander i sin åbenbaring helt uvedkommende personer fra Det gamle Testamente (nemlig skurken Haman fra Esters bog) ind i beretningen om Moses: Farao befaler i Koranen sin vesir Haman: "Haman! Brænd ler (til tegl) og byg heraf et højt slot (tårn). Måske kan jeg så stige op til Moses' Gud. Men jeg mener, at han (Moses) er en løgner". (Hvor grotesk og kaotisk denne sammenblanding er, bliver klart, når man ved, at pyra-

midbyggeriet i Ægypten fandt sted ca. 3000-2500 år før Kristus, medens Moses levede 1300 år før Kristus, Haman og dronning Ester 480 år før Kristus og i Persien!, medens Babelstårnet, som blandes sammen med pyramiderne, lå i Babylon dvs. det nuværende Irak og ikke i Ægypten!!)

I det følgende vil vi på Koranens Mosesberetning se, på hvilken måde Muhammeds åbenbaring om Moses' kaldelse ændres og redigeres, så det bliver et forsvar for Muhammeds egen kaldelse overfor hans kritikere, som kalder ham en digter og en løgner. For at beretningen skal fremstå mindre rodet, har jeg udeladt indskuddet fra Jakobsberetningen om Jakob (her Moses), der må arbejde for at fortjene sig sine koner Rakel og Lea. Beretningen indledes med, at Muhammed/Moses beder Allah om retledning:

Sura 28.24 b

"Og Moses sagde: 'Herre, jeg behøver retledning om det gode, som du sender ned til mig'. *(Dette ser Muhammed som en parallel til sin egen kaldelse).*

29. Og da Moses havde tjent tiden ud og drog bort med sine (hustruer), mærkede han en ild ved siden af bjerget og sagde til dem: 'Bliv her! Jeg mærker sandelig en ild. Måske kan jeg skaffe jer bud fra den ild eller en glød, så I kan varme jer (derved)'.

30. Og da han kom frem til den, lød en stemme fra en busk på den velsignede mark på højre side af dalen: 'Moses jeg er sandelig Allah, alverdens herre. Kast din stav!' 31. Og da han så den bevæge sig som en slange, flygtede han og så sig ikke tilbage.

(Allah sagde): 'Oh, Moses kom hid og frygt ikke. Du skal sandelig være sikret. 32. Stik din hånd ind på dit bryst, så skal den komme ud hvid og uskadt. Og træk din arm tilbage uden frygt Og dette er et tegn til Faraos og hans stormænd. De er sandelig et vantro folk'. 33. Han svarede: 'Herre, jeg har sandelig dræbt en iblandt dem, og jeg er bange for, at de skal dræbe mig. 34. Og min broder Aron er mere veltalende end jeg. Send ham derfor med mig som en hjælper, at han skal bekræfte min sandhed, for jeg frygter, at de vil anse mig for en løgner'. 35. Da sagde Allah: 'Vi skal styrke din arm gennem din broder, og vi skal give jer fuldmagt, så de ikke kan klare jer og bede om et tegn. I og enhver, som følger jer, skal blive de sejrende'.

36. Og da Moses klart og tydeligt viste dem vore (Allahs) tegn, påstod de: 'Dette er ikke andet end opdigtet trolddom, og vi har ikke hørt noget sådant blandt vore forfædre'. *(Her hentyder Muhammed til, at digterne, jøderne og folkene fra Mekka beskylder ham for at digte. Men hvis de ikke vil lade sig vejlede, vil de ikke nå Paradis, men blive forkastet af Allah).*

37. Og Moses sagde: 'Min herre ved bedst, hvem som kommer med vejledningen fra ham, og hvem som får et hjem (i Paradis) til slut. Sandelig de uretfærdige vil ikke have fremgang'. 38. Da sagde Faraos: 'I stormænd, jeg kender ingen anden gud end mig selv. Haman, brænd tegl til mig af ler og byg mig et højt slot (tårn), så jeg kan stige op til Moses' Gud, jeg tror sandelig, at han hører til blandt løgnerne'. *(De, som ikke tror på Muhammed, er de hovmodige, de tror selv de kan sætte sig i forbindelse med Allah. De mener, at de ikke behøver Muhammeds retledning. Men den, som ikke vil lytte til profeten, er uden ret).*

39. Og han og hans hær var hovmodige i landet og uden ret, og de troede, at de ikke ville vende tilbage til os. 40. Så tog vi ham og hans hærskarer og slyngede dem i havet, og se hvilket endeligt de

uretfærdige fik. 41. Og vi satte dem til at anføre dem, der skal indbydes til ilden (i helvede), og på opstandelsens dag skal de ikke få hjælpere. 42. Og vi lod en forbandelse følge dem i dette liv, og på opstandelsens dag skal de høre til de foragtede. *(Dette er straffen over alle, som ikke vil lytte til Muhammed. De vil blive forbandet, og Allah vil dræbe og udlette dem).*

43. Og vi har jo givet Moses bogen, efter at vi har tilintetgjort de foregående slægter, til oplysning, retledning og barmhjertighed for mennesker, som vil lade sig formane... *(her hentydes til at Muhammed har fået bogen dvs. Koranen, og de, som ikke tror ham, skal udryddes ligesom de foregående slægter).*

56. Du kan visselig ikke retlede alle, som du vil, men Allah retleder, hvem han vil; ja han kender bedst dem, der lader sig retlede. 57. De siger: 'Om vi følger din retledning, bliver vi fordrevet fra vort land. Har vi da ikke givet dem en sikker og fredhellig helligdom, hvor alle slags frugter samles, som underhold for os? Men de fleste blandt dem er uden viden derom.' *(Her hentydes til udvandringen til Medina og siden til Kaabaen som fredhelligt sted).*

Sura 10.90 *(Her omvender Faraos sig til Allah, lige før Allah straffer ham ved at slynge ham i havet).*

Men det er for sent. Allah ønsker ikke mere at modtage hans anger; han redder kun Faraos krop), "for at han skal være et tegn for dem, som kommer efter ham"(Sura 10.92).

Faraos er trods sin anger for evigt forbandet i helvede. Et vigtigt element i beretningerne er Allahs kompromisløse straffedom.

Vi ser en diametral modsat opfattelse af anger og straf i den kristne tro, hvor det er angeren, det kommer an på. Den, som fortryder af hjertet, for ham er Himlen åben, hvilket viser sig klart i Jesu lignelse om den fortabte søn (Lukas 15), som først ødelægger sit liv, men går i sig selv, fortryder og vender hjem, hvor hans far (Gud selv) løber ham i møde og tager imod ham

med åbne arme og udbryder: "Min søn her var fortabt, men er nu kommet hjem, han var død, men er levende igen". På samme måde med Jesu ord til den angrende røver på korset. Her ser vi i Jesu ord, at Gud ser på det angrende hjerte: "Sandelig endnu i dag skal du være med mig i Paradis"(Lukas 23.43).

4.6. Allahs straffedomme

Den går igen i en serie af gammeltestamentlige og ikke-bibelske domsberetninger, der er en advarsel til dem af Muhammeds tilhørere, som ikke vil lytte til profeten Muhammeds retledning. Pointen er, at de som ikke lyttede, blev udsløttet:

1. Syndfloden
Sura 7.59-64 Sura 10.71-73 Sura 11.25-48 Sura 51.46
Sura 54.9-17
2. Dommen over Ad
Sura 7.65-72 Sura 11.50-60 Sura 51.41-42 Sura 54.18-22
3. Dommen over Tamud
Sura 7.73-79 Sura 11.61-68 Sura 51.43-45 Sura 54.23-32
4. Dommen over Sodoma
Sura 7.80-84 Sura 11.69-83 Sura 51.31-37 Sura 54.33-40
5. Dommen over Midjanitterne
Sura 7.85-93 Sura 11.84-95
6. Dommen over Ægypten
Sura 7.103-137 Sura 10.75-93 Sura 11.96-99 Sura 51.38-40
Sura 54.41-42

7. Dommen over alle ovennævnte grupper.

(Straffedommene over Ad, Tamud og Midjanitterne er ikke bibelske).

4.7. Kong Saul (Talut)

Beretningen om jødernes første konge Saul, som er fortalt i 1.Samuelsbog i kapitlerne 8-15, hører vi ikke meget om i Koranen. Genfortællingen i Koranen er usikker og mangelfuld, og Muhammed kender end ikke navnet på profeten Samuel, der salver Saul til konge: ”Jøderne forlangte af en af deres profeter, at en konge skulle indsættes, fordi de ville føre krig imod deres fjender”(Sura 2.246-51). Disse fjender har ifølge Muhammed jaget jøderne bort fra deres hus og hjem; en tydelig henvisning til muslimernes udvandring og flugt fra Mekka. Muhammed ved ikke, at jøderne kæmper mod filistrene, men nævner dog Goliath, som kaldes Galut og som besejres af Da’ud (David). De vigtigste ord i denne historie er de ord, som Muhammed lægger profeten Samuel i munden (hvilket i Koranen gengives med ordene ”én af deres profeter”): ”Allah giver sit herredømme til, hvem han vil”(Sura 2.246). Disse ord er blevet til et bevinget ord i den islamiske stats-teori.

Pudsigt er også, at ifølge Koranen prøver Allah Sauls soldater før kampen mod fjenden. De skal drikke vand fra en flod. Denne beretning er hentet fra Gideon og hans mænds sejr over Midjanitterne (Dommerbogen 7). Episoden om Gideons mænd, der labber vandet i sig som hunde uden først at tage vandet op i hænderne, (7.4-5) har intet med Saul og hans mænd at gøre.

Denne prøvelse af Muhammeds soldater møder vi ved flere lejligheder i Ibn Ishaqs biografi over Muhammeds liv. Et godt eksempel for jihad (hellig krig) er Muhammeds kaldelse af mænd til krig mod byzantinerne (dvs de kristne): Muhammed tager kun dem med, der hårdføre som Gideons mænd kompromisløst vil kæmpe for Allah i hellig krig. De, som fristes til at blive tilbage, kaster Allah i helvede:

”Da profeten befalede at drage ud mod byzantinerne, befandt folk sig i stor nød. Varmen var hård ved landet, og der var tørke. Frugterne var modne, og folkene ville hellere blive i frugternes skygge end forlade landet... Medens profeten forberedte sig til jihad, sagde han en dag til Dschadd ibn Qais: ’Oh, Dschadd, vil du i år ikke kæmpe mod blegansigterne?’ Han svarede: ’Oh, Allahs sendebud. Vil du tillade mig at blive tilbage og ikke føre mig i fristelse? Sandelig mine folk ved, at der ikke findes en mand som mig, der i den grad er udsat fra kvinders ynder. Jeg er bange for, at jeg ikke kan beherske mig, når jeg ser blegansigternes kvinder’.

Profeten tillod, at han blev tilbage og vendte sig så bort fra ham. Men så fik profeten denne Koranåbenbaring: ”Der er nogle, som siger: ’Tillad mig at blive hjemme og før mig ikke ind i fristelse!’ De er allerede faldet i fristelse! Helvede vil opsluge disse vantro (Sura 9.49), dvs. det var ikke de byzantinske kvinder, han frygtede. Men han faldt for en langt større fristelse, nemlig at lade profeten i stikken og tænke på sig selv. Og Allah sagde: ’Bagefter kan han forvente at komme i helvede’ (Sura 14.16).

Nogle hyklere, som vil trække sig fra den hellige krig, som tvivler på sandheden og som udbreder løgn om profeten, udfordrer hinanden til ikke at drage af sted i heden. Over dem sendte Allah dette Koranvers ned fra himlen:

De siger: 'Drag ikke ud til (hellig krig) i hede'. Sig: 'Helvedes ild vil blive varmere for dem. Hvis blot de ville komme til fornuft! De vil kun glæde sig kort, men så vil de komme til at græde længe som løn for det, de gjorde (*undlod*)' (Sura 9.81). (Ibn Ishaq, kapitlet: "Hærtogt til Tabuk i året 9", s.232-233).

4.8. David (Da'ud) og Batseba

David har som Israels vigtigste konge og erobreren af Jerusalem ca. 1000 før Kristus en kolossal betydning for jøderne og en vigtig plads i Det gamle Testamente. Kap.16-31 i 1. Samuelsbog samt hele 2. Samuelsbog handler om David. En tilsvarende plads har David ikke i Koranen. Vi hører om kampen mellem David og Goliat og om David som en viis dommer, hvilket er et træk, som Koranen fejlagtigt overfører på ham fra hans søn, den senere kong Salomo. Historien om David og Batseba er der rester af i Koranen. Denne historie lyder således i Det gamle Testamente:

1.Samuelsbog kap.11.v1 Året efter, ved den tid kongerne plejer at indlede felttog, sendte David Joab og sine folk af sted med hele den israelitiske hær. De hærgede blandt ammonitterne og belejrede Rabba. David blev tilbage i Jerusalem. v2 Engang ved aftenstid stod David op af sin seng og gik rundt på taget af sit hus. Deroppe fra fik han øje på en kvinde, der var ved at tage bad. Hun var meget smuk. v3 David sendte bud og forhørte sig om kvinden, og han fik det svar, at det var Batseba, Eliams datter, hittitten Urias' kone. v4 David sendte så bud efter hende. Hun kom ind til ham, og han lå med hende; hun havde netop renset sig efter sin menstruation. Bagefter gik hun hjem.

v5 Men kvinden var blevet gravid, og hun sendte bud til David og fortalte ham, at hun var blevet gravid. v6 Så sendte David bud til Joab: »Send hittitten Urias til mig!« Det gjorde Joab, v7 og da Urias var kommet, spurgte David ham, hvordan det stod til med Joab og med hæren og krigen. v8 Derpå sagde David til Urias: »Gå nu ned til dit hus og vask støvet af dine fødder.« Urias forlod da kongens hus, og en gave fra kongen blev sendt efter ham. v9 Men Urias gik ikke hjem; han lagde sig ved porten til kongens hus blandt de andre, der stod i hans herres tjeneste. v10 Da David fik at vide, at Urias ikke var gået hjem, sagde han til ham: »Du har en lang rejse bag dig; hvorfor går du så ikke hjem?« v11 Urias svarede David: »Både arken og israelitterne og judæerne bor i grenhytter, og min herre Joab og dine mænd, herre konge, har slået lejr på den bare jord. Skulle jeg så tage hjem, spise og drikke og ligge med min kone? Så sandt du lever: Jeg gør det ikke!« v12 David sagde til Urias: »Så bliv her i dag, i morgen lader jeg dig gå.« Urias blev så i Jerusalem den dag. Dagen efter v13 indbød David ham til middag og drak ham beruset. Alligevel gik han ikke hjem om aftenen, men gik ud og lagde sig blandt sin herres folk. v14 Næste morgen skrev David et brev til Joab og sendte det med Urias. v15 I brevet stod der: 'Sæt Urias i forreste linie, hvor kampen er hårdest, og lad ham i stikken, så han kan blive dræbt.' v16 Joab, der havde holdt øje med byen, satte Urias på det sted, hvor han vidste, at der stod tapre krigere. v17 Da nu mændene i byen gjorde udfald mod Joab, faldt en del af Davids folk; også hittitten Urias døde. v18 Joab sendte bud til David om hele slagets gang, v19 og han indskærpede sendebudet: 'Når du har aflagt beretning til kongen om hele slagets gang, v20 så farer kongen måske op i vrede og siger til dig: »Hvorfor kæmpede I så nær byen? I måtte da vide, at der ville blive skudt oppe fra muren. v21 Hvem var det, der slog Abimelek, Jerubbeshets søn, ihjel?

Var det ikke en kvinde, som smed en kværnsten ned på ham fra muren i Tebes, så han døde? Hvorfor kom I den mur så nær?« I så fald skal du sige: Også din tjener hittitten Urias døde.´ v22 Så tog budet af sted og kom og fortalte David alt, hvad Joab havde pålagt ham; v23 han sagde til David: ´Selv om mændene fik overtaget og rykkede ud mod os på åben mark, drev vi dem tilbage til byporten. v24 Men da bueskytterne begyndte at skyde på os fra muren, blev nogle af kongens folk dræbt; også din tjener hittitten Urias døde.´ v25 Da sagde David til budet: ´Sig til Joab: »Det skal ikke bekymre dig. Sværdet fortærer både den ene og den anden. Nej, forstærk angrebet på byen og riv den ned!« På den måde skal du sætte mod i ham.´ v26 Da Urias' kone hørte, at hendes mand var død, holdt hun ligklage over sin mand. v27 Men da sørgetiden var omme, hentede David hende hjem til sig; han giftede sig med hende, og hun fødte ham en søn. Men det, David havde gjort, var ondt i Herrens øjne”.

Straffen over David

2. Samuelsbog 12 v1 ”Da sendte Herren Natan til David, og han kom til ham og sagde: ´Der var to mænd i samme by; den ene var rig, den anden fattig. v2 Den rige havde får og køer i mængde, v3 den fattige havde kun et eneste lille lam, som han havde købt. Han tog sig godt af det. Det voksede sig stort hjemme hos ham og børnene. Det spiste af hans brød, det drak af hans bæger, og det lå i hans skød, som om det var hans datter. v4 En dag fik den rige besøg, men han nænnede ikke at tage af sine egne får eller okser og tilberede det til den vejfarende, der var kommet til ham. Så tog han den fattige mands lam og tilberedte det til manden, der var kommet.´ v5 Davids vrede flammede voldsomt op mod den mand, og han sagde til Natan: ´Så sandt Herren lever: Den mand, der gør sådan, skal dø, v6 og lammet skal han erstatte firedobbelt, fordi

han har handlet så hjerteløst!´ v7 Da sagde Natan til David: ´Du er manden! Dette siger Herren, Israels Gud: Jeg salvede dig til konge over Israel, og jeg reddede dig fra Saul. v8 Jeg gav dig din herres hus og lagde din herres hustruer i din favn, og jeg gav dig Israels hus og Judas hus. Og skulle det ikke være nok, havde jeg gerne givet dig langt mere. v9 Hvorfor har du vist foragt for Herrens ord og gjort, hvad der er ondt i hans øjne? Hittitten Urias har du slået ihjel. Hans kone har du giftet dig med, og ham selv har du hugget ned med ammonitternes sværd. v10 Fra nu af skal sværdet aldrig vige fra dit hus, for du har vist foragt for mig og giftet dig med hittitten Urias' kone. v11 Dette siger Herren: Jeg vil lade ulykken ramme dig fra din egen familie. For øjnene af dig vil jeg tage dine hustruer og give dem til en anden, som ganske åbenlyst skal ligge med dem. v12 Du har handlet i det skjulte, men jeg vil handle i fuld åbenhed over for hele Israel.´ v13 Da sagde David til Natan: ´Jeg har syndet mod Herren.´ Natan svarede David: ´Så tilgiver Herren din synd. Du skal ikke dø. v14 Men siden du har givet Herrens fjender anledning til at spotte, skal den søn, du har fået, dø.´ v15 Så gik Natan hjem. (Kort tid efter døde sønnen). v24 David trøstede Batseba, sin hustru. Han gik ind til hende og lå med hende. Hun fødte en søn, som han gav navnet Salomo. Ham elskede Herren.”

David i Koranen

I Koranen blandes Natan og David sammen. Natans geniale lignelse om Urias hustru og eneste ”lille lam” Batseba, som David uretmæssig tilegner sig og har indføjet i sit harem af kvinder (fåreflokken), falder nu totalt på gulvet. I Koranen bliver det til en flad og banal sag, hvor David som dommer skal tage stilling til ejendomsretten til et får/lam, som to mænd strides om:
Sura 38.17-29

”Udhold, hvad de siger, og husk vor tjener Da’ud (David), den stærke, han var virkelig en bodfærdig. Se, hvor han tvang bjergene til, med ham, at lovprise ved aften og ved solopgang, og fuglene til hobe, alt var bodfærdigt overfor ham. Og vi bestyrkede hans kongemagt og bragte ham visdommen og denne lykkelige evne til domsafgørelse. (Dette er lånt fra beretningen om kong Salomo). Er til dig kommet beretningen om modstandere – dengang de steg op over muren ind i salen, da de trådte ind til Da’ud, så at han blev forskrækket for dem. De sagde: Vær ikke bange, vi er to modstandere, hvoraf den ene part har krænket den anden. (Her blander Muhammed beretningen om Salomos dom mellem kvinderne, som begge påstod, at samme barn var deres, sammen med David). Fæld nu dom mellem os med sandhed og vær ikke uretfærdig, men led os på den lige vej. Se, min broder her har nioghalvfems får, og jeg har et eneste får. Nu siger han: ’Betro du det til mig’. Og han overtalte mig i afgørelsen.

Han (Da’ud) sagde: ’Han har allerede handlet uretskaffent mod dig ved blot at forlange dit får (overført) til sine får, ja visselig foruretter mange af dem, der har fælles ejendom indbyrdes, andre, undtagen dem, der tror og gør gode handlinger, og de er fåtallige.’ Og Da’ud mente, at vi satte ham på prøve, og han bad sin herre om tilgivelse og bøjede sig tilbedende ned og angrede. Og vi tilgav ham dette, hos os har han virkelig en nær plads og et skønt sted at vende tilbage til.

Oh, Da’ud, vi gjorde dig til en stedfortræder på jorden, og fæld dom mellem mennesker med sandhed, og følg ikke begæret, så det fører dig vild fra Allahs veje. Visselig er der for dem, der farer vild fra Allahs vej, en hård straf på afgørelsens dag, for hvad de har glemt. Og vi skabte ikke forgæves himlen og jorden, og hvad der er mellem dem. Dette mener de, som er vantro,

men de er vantro for ilden. Eller skal vi sætte dem, der tror, og som gør de gode handlinger, lig med dem, der anrettede ødelæggelse på jorden, eller sætte de gudfrygtige lig de slette? Et skrift, som vi har sendt ned til dig – velsignet til, at de kan gøre sig tanker om dens tegn og til at de, som har forstand, kan lade sig formane”.

4.9. Salomo (Sulaiman)

Salomo i Bibelen

Kong Salomo har den vigtige rolle for Israel, at han er den konge, under hvem riget vokser mest. Men vigtigst af alt: Han er dén, som bygger Israels første tempel på Tempelbjerget i Jerusalem ca. 950 år før Kristus, hvor tavlerne med de 10 bud anbringes. Det 2. tempel genopbygges på samme sted efter eksilet i Babylon i årene 520-516 før Kristus, og tredje tempel bygges samme sted af kong Herodes på Jesu tid. På ruinerne af templet og jødernes helligste sted byggede muslimerne under Abd al-Malik år 691 efter Kristus Klippemoskeen og ved siden af Al-Aksamoskeen, fordi en sen muslimsk tradition siger, at Muhammed fór til Himmels på Burak fra dette sted.

I og med at de muslimske moskeer blev placeret netop på den jødiske tempelplads i Jerusalem på selveste Morija bjerg, som er jødedommens helligste sted, hvor Abraham ifølge 1. Mosebog 22.2-4 ville ofre sin søn Isak, så skabtes der som følge heraf en kilde til evig splid mellem jøder og muslimer.

Kapitlet i 1.Kongebog om Salomos byggeri af det 1. tempel på Tempelbjerget i Jerusalem er særligt interessant, fordi dette byggeri i Koranen bliver til et mytologisk byggeri af et palads,

hvor sammenlænkede djævle (sataner) under kongens kommando bygger et eventyrligt slot, der ser ud som glas.

Der kan næppe være tale om hans eget mere beskedne hus, Libanonskovhuset, bygget af træ fra Libanon eller hans konehus, hvor hustruerne boede.

Salomos tempel

1.Kongebog 6.v1 »I det 480. år efter israeliternes udvandring fra Egypten, i det fjerde år af kong Salomos regering over Israel, i måneden ziv, det er den anden måned, begyndte han at bygge Herrens tempel. v2 Det tempel, kong Salomo byggede for Herren, var tres alen langt, tyve bredt og tredive alen højt. v3 Forhallen foran tempelhallen var tyve alen bred, svarende til templets bredde, og ti alen dyb foran templet. v4 Til huset fremstillede han vinduer med gitterværk i rammer. v5 Op ad husets mur byggede han en tilbygning, hele vejen rundt på murene, både til tempelhallen og til det inderste rum. Han byggede siderum hele vejen rundt; v6 det nederste siderum var fem alen bredt, det midterste seks alen bredt og det tredje syv alen bredt, for han lavede afsatser hele vejen rundt om huset udvendigt for ikke at bygge ind i husets mure. v7 Ved bygningen af huset brugte man færdige sten fra stenbruddet; der hørtes hverken hammer eller mejsel eller noget andet jernredskab i huset, mens det blev bygget. v8 Døren til det nederste siderum var på højre side af huset, og ad vindeltrapper gik man op til det midterste, og fra det midterste til det tredje. v9 Han byggede huset færdigt og lagde cedertræsloft på huset, på siderum og søjlehaller. v10 Han byggede tilbygningen på hele huset fem alen høj, og den var fæstnet til huset med cedertræsplanker. v11 Da kom Herrens ord til Salomo: v12 »Du bygger nu dette hus! Hvis du vandrer efter mine love og følger mine retsregler og holder alle mine

befalinger og vandrer efter dem, så vil jeg over for dig holde det løfte, som jeg gav din far David, v13 og jeg vil tage bolig iblandt israelitterne, og jeg vil ikke svigte mit folk Israel.« v14 Så byggede Salomo huset færdigt. v15 Han byggede husets indvendige vægge med cedertræsplanker; fra husets gulv til loftsbjælkerne beklædte han indersiden med træ, og han dækkede husets gulv med planker af enebærtræ. v16 Tyve alen fra husets bagvæg rejste han cedertræsplanker fra gulvet til loftsbjælkerne, og indenfor byggede han det inderste rum, det Allerhelligste. v17 Huset, tempelhallen foran det inderste rum, var fyrre alen langt. v18 Cedertræet til husets inderside var udskåret med blomsterknopper og udsprungne blomster. Alt var cedertræ; der var ikke sten at se. v19 Inde i huset indrettede han det inderste rum, så Herrens pagts ark kunne stå der. v20 Det inderste rum var tyve alen langt, tyve alen bredt og tyve alen højt. Han beklædte det med rent guld, og han lavede et cedertræsalter. v21 Salomo beklædte huset indvendigt med rent guld; han trak guldkæder foran det inderste rum, og han beklædte det med guld. v22 Hele huset beklædte han med guld, hele huset fra ende til anden, og hele alteret foran det inderste rum beklædte han med guld. v23 Til det inderste rum fremstillede han to keruber af vildt oliventræ, ti alen høje. v24 Kerubens ene vinge var fem alen, og dens anden vinge var fem alen, så der var ti alen fra vingspids til vingspids. v25 Også den anden kerub var ti alen. Begge keruber havde samme mål og form. v26 Den ene kerub var ti alen høj, og det var den anden også. v27 Han stillede keruberne i inderrummet, så keruberne havde deres vinger bredt ud. Den enes vinge rørte ved den ene væg, og den anden kerubs vinge rørte ved den anden væg, og midt i huset rørte de to vinger hinanden. v28 Han beklædte keruberne med guld. v29 I alle husets vægge hele vejen rundt udskar han relieffer med keruber, palmetter og udsprungne blomster både i det indre og

det ydre rum. v30 Husets gulv beklædte han med guld både i det indre og det ydre rum. v31 Døren til det inderste rum lavede han med dørløje af vildt oliventræ; dørposterne havde fem indhak. v32 Også på de to dørløje af vildt oliventræ skar han relieffer med keruber, palmetter og udsprungne blomster og beklædte dem med guld, som han hamrede ned over keruberne og palmetterne. v33 På samme måde udarbejdede han døren til tempelhallen med dørposter af vildt oliventræ med fire indhak. v34 De to dørløje var af enebærtræ, hver dørløj havde to rosetter i relief. v35 Han udskar keruber, palmetter og udsprungne blomster, og han beklædte dem med guld lagt jævnt ud over det udskårne. v36 Han byggede den indre forgård med tre skifter kvadersten og ét skifte cedertræsbjælker. v37 I det fjerde år, i måneden ziv, blev grunden lagt til Herrens tempel, v38 og i det elvte år, i måneden bul, det er den ottende måned, stod det færdigt i alle enkeltheder efter planerne. Han byggede det på syv år”.

Salomos palads

1. Kongebog 7. v1 ”Sit palads byggede Salomo på tretten år; så havde han fuldført hele sit palads. v2 Han byggede Libanonskovhuset, hundrede alen langt, halvtreds alen bredt og tredive alen højt, med fire rækker af cedertræssøjler og cedertræsbjælker oven på søjlerne. v3 Der var lagt cedertræsloft oven på bjælkerne, som hvilede på de femogfyrre søjler, femten i hver række. v4 Der var tre rækker indramninger, og åbning sad over for åbning tre gange. v5 Alle åbninger havde fire indhak i rammen, tre gange over for hinanden. v6 Han byggede søjlehallen, halvtreds alen lang og tredive alen bred og en forhal foran den med søjler og en gesims foran. v7 Han byggede trønhallen, hvor han holdt rettergang, domshallen, så den var dækket med cedertræ fra gulvet til loftsbjælkerne. v8 Huset, hvor han selv boede, i den anden gård

inden for søjlehallen, var udført på samme måde, og til Faraos datter, som Salomo havde giftet sig med, lavede han et hus, der svarede til denne søjlehal. v9 Alle disse bygninger var af kostbare sten, i kvaderstens mål, der var tilsavede såvel på indersiden som på ydersiden lige fra grunden til gesimsen, også på ydersiden ud mod den store forgård. v10 Fundamentet var kostbare sten, store sten på ti og otte alen, v11 og ovenpå var der kostbare sten i kvaderstens mål og cedertræ. v12 Den store forgård hele vejen rundt havde tre skifter kvadersten og et skifte cedertræsbjælker. Det gjaldt også den indre forgård til Herrens tempel og til husets forhal”.

I Det gamle Testamente beskrives Salomos velstand og hær samt dronningen af Sabas besøg på følgende måde:

Salomos velstand og hær

1. Kongebog Kap.10 v1 ”Salomo herskede over alle kongerigerne fra Eufratfloden til filistrenes land, helt til grænsen til Egypten. De var Salomos skatskyldige undersåtter, så længe han levede. v2 Salomos daglige forbrug af fødevarer var tredive kor fint mel og tres kor groft mel, v3 ti stykker fedekvæg, tyve stykker markkvæg og hundrede stykker småkvæg foruden hjorte, gazeller, rådyr og kornfedede gæs. v4 Han herskede over hele landet vest for Eufrat, fra Tifsa til Gaza, og over alle konger i landet vest for Eufrat, og han havde fred til alle sider. v5 Så længe Salomo levede, boede Juda og Israel trygt, enhver under sin vinstok og sit figentræ, fra Dan til Be’ersheba. v6 Salomo havde fire tusind spand heste til sine vogne og tolv tusind ryttere til dem. v7 Guvernørerne sørgede i hver sin måned for kong Salomo og for alle, der havde plads ved kong Salomos bord, og der kom ikke til at mangle noget”.

Dronningen af Saba

1. Kongebog 10. v2 ”Dronningen af Saba kom til Salomo og talte med ham om alt, hvad der lå hende på sinde. v3 Salomo svarede på alle hendes spørgsmål, der var intet skjult for kongen, han kunne svare hende på alt. v4 Da dronningen af Saba så al Salomos visdom, paladset, han havde bygget, v5 maden på hans bord, hvordan hans hoffolk var bænket og hans tjenere vartede op og var klædt, hans mundskænke og hans brændoffer, som han bragte i Herrens tempel, tabte hun vejret v6 og sagde til kongen: »Det rygte, jeg hørte i mit land om dine ord og din visdom, talte sandt. v7 Jeg troede ikke, hvad der blev sagt, førend jeg kom og så det med egne øjne; og man har endda ikke fortalt mig halvdelen! Din visdom og velstand overgår det rygte, jeg hørte. v8 Lykkelige er dine hustruer, lykkelige dine hoffolk, som altid er til tjeneste for dig, og som hører din visdom. v9 Herren din Gud være lovet, fordi han fandt behag i dig, så han satte dig på Israels trone. Fordi Herren elsker Israel for evigt, har han gjort dig til konge til at øve ret og retfærdighed.« v10 Og hun gav kongen 120 talenter guld, balsamstoffer i store mængder og ædelsten; der er ikke siden kommet så meget balsam som det, dronningen af Saba gav kong Salomo. v11 Men også Hiram skibe, som fragtede guld fra Ofir, bragte store mængder almug-træ og ædelsten. v12 Kongen lod almug-træet forfærdige til rækværk i Herrens tempel og i kongens palads og til citere og harper til sangerne; så meget almug-træ er der ikke kommet siden, ja, det er ikke set til den dag i dag. v13 Kong Salomo gav dronningen af Saba alt, hvad hun havde lyst til og bad om, ud over det, han efter kong Salomos skik gav hende. Så tog hun af sted igen og vendte tilbage til sit land sammen med sine hoffolk”.

Salomos hustruer og hans afgudsdyrkelse

1. Kongebog 11. v1 ”Kong Salomo elskede mange udenlandske kvinder foruden Faraos datter, moabitiske, ammonitiske, edomitiske, sidoniske og hittitiske;... v4 Da Salomo blev gammel, havde hans hustruer vendt hans hjerte til andre guder, så han ikke var helhjertet med Herren sin Gud, som hans far David havde været. v5 Salomo fulgte Astarte, sidoniernes gud, og Milkom, ammoniternes ækle gud. v6 Salomo gjorde, hvad der var ondt i Herrens øjne, og han var ikke fuldt og helt med Herren, som hans far David havde været. v7 Dengang byggede Salomo på bjerget øst for Jerusalem en offerhøj for Kemosh, Moabs ækle gud, og for Milkom, ammoniternes ækle gud, v8 og sådan gjorde han for alle sine udenlandske hustruer, og de tændte offerild og bragte slagtofre til deres guder. v9 Men Herren blev vred på Salomo, fordi han havde vendt sit hjerte fra Herren, Israels Gud, som to gange havde vist sig for ham v10 og givet ham befaling om ikke at følge andre guder; men han havde ikke holdt, hvad Herren havde befalet. v11 Og Herren sagde til Salomo: »Fordi du bærer dig sådan ad og ikke holder min pagt og mine love, som jeg har pålagt dig, vil jeg rive kongeriget fra dig og give det til en, der er i din tjeneste. v12 For din far Davids skyld gør jeg det dog ikke, så længe du lever, men jeg vil rive det fra din søn”.

Kong Salomo ifølge Koranen

En af de mest mærkelige beretninger i Koranen er fortællingerne om kong Salomo. Den oprindelige tekst synes så fjern, og forvanskningerne gennem mundtlig fortælling så store, at det kan være svært at genkende de historiske forhold. Også beretningen om

dronningen af Sabas besøg hos kong Salomo gengives i Koranen på en mytologisk og eventyrlig måde, ligesom kongens hær, som var berømt vidt omkring pga. dens omfattende rytteri og stalde med tohjulede krigsvogne. Denne vidt berømmede hær bliver hos Muhammed til en hær af ånder, dæmoner (djinner), mennesker og fugle, som i geledder skrider af sted som en mægtig overnaturlig magt, der lader selv myrerne skjule sig:

Sura 38.30-40

”Og vi gav til Da’ud (dvs. David) Sulaiman (hans søn kong Salomo), ja, hvilken tjener! Se, han var bodfærdig. Dengang de prægtige, letfodede heste førtes frem for ham, så sagde han: ‘Se, jeg har næret kærlighed til (dette) gode, i stedet for at huske på min Herre, indtil den (solen) vender tilbage til (nattens) dække. Før dem atter hen til mig!’ Og han begyndte at stryge dem over benene og nakkerne.

Og vi satte Sulaiman på prøve, og vi satte en skikkelse på hans trone, hvorefter han angrede. Han sagde: ‘Min herre, tilgiv mig og skænk mig en kongemagt, som ikke vil være egnet for nogen efter mig, sandelig du er den alttilgivende!’ Og vi gjorde ham vinden underdanig, så at den på hans befaling sagte blæste, hvorhen han ønskede, og satanerne, alle de byggende og de dykkende, samt alle andre sammenbundne i reb. Dette er vor gave, vær rundhåndet eller tilbageholdende uden regnskab. Se hos os har han virkelig en nær plads og et skønt sted at vende tilbage til”.

Sura 27.15-44

”Vi har såvist bragt Sulaiman (Salomo) og Da’ud (David) kundskab, og de sagde begge: ‘Lovprisen til (kommer) Allah, som har sat os højt over de fleste af sine troende tjenere’. Og Sulaiman arvede Da’ud og han sagde: ‘Oh, I mennesker, vi er

blevet oplært i fuglenes sprog og har modtaget al den ting, sandelig er dette en tydelig gunstbevisning’. Og hos Sulaiman samledes hans hære af djinner (ånder) og mennesker og fugle, idet de førtes i rækker. Da de kom til myrernes dal, sagde en myre: ‘Oh, I myrer, gå ind i jeres boliger, at ikke Sulaiman og hans hære skal nedtrampe jer, uden at de ved af det!’ Da smilede han ad deres ord og sagde: ‘Min Herre, tilskynd mig at takke for din velgerning, du har vist mig og mine forældre, og at gøre det rette, som du har behag i, og før mig ved din barmhjertighed ind blandt dine tjenere, de der gør det gode’. (Denne mærkelige Koranpassage kan evt. skyldes ordene fra Det gamle Testamente, Salomos ordsprog 6.6 ”Gak til myren og bliv vis”). Og da han mønstrede fuglene, sagde han. ‘Hvad er det – jeg ser ikke hærflugten, eller er den blandt de fraværende? Jeg skal nok straffe den med en hård straf eller slagte den, eller den skal bringe mig en tydelig undskyldning!’ Og den tøvede ikke længe, men sagde: ‘Jeg holder øje med, hvad du ikke iagttager, og jeg bringer dig fra Saba en sikker efterretning. Se jeg har fundet en kvinde, som hersker over dem, og hun er blevet givet alting, og hun har en vældig trone. Og jeg fandt, at hun og hendes folk kastede sig ned for solen foruden Allah, og Satan lod dem finde deres handlinger smukke, og han holdt dem borte fra vejen, så retledede er de ikke, så for Allah kaster de sig ikke ned – han som bringer frem det skjulte i Himlen og på jorden, og som ved, hvad I skjuler, og hvad i åbenlyst gør’ 41. Han (Sulaiman) sagde: ‘Oh, I fornemme, hvem af jer vil bringe mig hendes trone, før de kommer til mig som troende?’ En ifriy af djinnerne (ånderne) sagde: ‘Jeg skal bringe dig den, førend du rejser dig op fra dit palads, for se, jeg er stærk nok dertil og pålidelig’. En, som havde kundskab fra skriften sagde: ‘Jeg skal bringe dig den, førend dit blik vender tilbage til dig!’ Og da han så den stående ubevægelig hos sig,

sagde han: 'Dette skyldes en gunstbevisning fra min Herre for at efterprøve mig, om jeg vil takke, eller jeg er utaknemmelig. Og er nogen taknemmelig, så takker han blot for sin egen skyld, men er nogen utaknemmelig, se da er min herre rig, ædelmodig!' Han sagde: 'I skal gøre hendes trone ukendelig for hende, så skal vi se, om hun lader sig retlede!' Og da hun kom, blev der spurgt: 'Er din trone således?' Hun svarede: 'Det synes, som om det er den'. (Sulaiman sagde): 'Vi har fået kundskab før hende, og os er det, der har givet os hen (til Allah). Og hvad hun har dyrket ud over Allah, har bortvendt hende, sandelig, hun er en af de vantros folk!' Det blev sagt til hende: 'Træd ind i slottet!' Og da hun så det, anså hun det for dybt vand, og hun blottede sine ben. Han sagde. 'Se, det er et slot, belagt med glas!' Hun svarede: 'Min herre, jeg har virkelig handlet uret mod mig selv, men jeg giver mig – sammen med Sulaiman – hen til verdensernes herre!' "

(Det som tydeligvis er sket i Koranen er, at det næstfølgende kapitel i 1.Samuelsbog om Salomos hedenske hustruer er blevet blandet sammen med dronningen af Saba). Vi ved fra 2.Krønikebog i Det gamle Testamente, at kong Salomo byggede jødernes første tempel på Tempelbjerg i Jerusalem. Hans ry som bygmester og hans omfattende minedrift med udvinding af kobber i Timna-minere i Sinaiørkenen og guld i Ofir var kendt også i nabolandene, hvor han også indkøbte byggematerialer. Her er især kendt den omfattende aftale med kong Hiram af Libanon om import af cedertræ.

Dette ry får i Koranen et grotesk eventyrligt skær ikke mindst i Sura 34, hvor "djinner (ånder) byggede for ham, hvad han ville: Paladser, billeder, nøgler så store som vandbeholdere samt faststående kokekedler" (Sura 34.13). Myten om, at slottet var af glas eller havde glasplader på gulvet (Sura 27.44), så dronningen af Saba "blottede sine ben" for ikke at få våde fødder, er en mis-

forståelse af, at Salomo i nogle rum lod beklæde træplader med et tyndt lag guld.

En anden pudsig misforståelse i Koranen er, at Gud forkastede Salomo pga. hans kærlighed til "hurtige heste". Denne misforståelse har nok et dobbelt udgangspunkt: Dels arabernes kærlighed til heste frem for dromedarer som ridedyr, dels oplysningen i 2. Kongebog 23.11, at den jødiske kong Josias lod fjerne hestene i forbindelse med det jødiske tempels renselse for fønikiske og kanaanæiske afguder. Kobberhestene, som var anbragt ved indgangen til templet, symboliserede soldyrkelsen. Og vi ved, at det netop var Salomos ønske at glæde sine mange hedenske hustruer bl.a. fra Fønicien, at han lod opstille gudebilleder og altre til ære for disse hustruer, så de kunne dyrke deres hjemlands guder.

Det fantastiske og eventyrlige i Sura 34 griber i Koranen også over på Davids person, når Allah i Sura 34.10 siger: 'Og vi har givet ham foretræde for os: Bjerger skal lovsynge ham tillige med fuglene'. (En fuldkommen misforstået hentydning til Davids Salmer, muligvis salme 98.8). Det eventyrlige fortsætter i de følgende vers, hvor Allah giver Salomo magt til ikke blot at have ånderne i sin tjeneste som bygningsarbejdere, men også vindene er i hans tjeneste: Sura 34.11: 'Og Sulaiman gav vi (dvs. Allah) vinden, hvis flugt om morgenen var som en måneds rejse, og hvis flugt om aftenen var som en måneds rejse, og vi lod en kilde flyde til ham af smeltet kobber. Blandt djinnerne fandtes de, som arbejdede for ham på hans Herres (Allahs) tilskyndelse, men dem, som faldt fra og ikke ville lytte til hans befalinger, lader vi smage helvedes pine'.

Gennem Muhammeds eventyrlige beretning om kong Salomos magt over djinner og naturens kræfter vil Muhammed give det

budskab til sine tilhørere, at ligesom Allah har givet Salomo magt over vinde og ånder, således har Allah givet Muhammed selv en tilsvarende magt. Når han går til angreb, så kæmper djinner og turbanklædte engle ved hans side. Allah har givet ham magt over sine fjender. Når han kaster en forbandelse mod fjenden og kaster en håndfuld sten mod dem, da er fjenden allerede besejret ved Allahs magt, og Allah vil straffe dem og dræbe dem. På samme måde med de af Muhammeds soldater og hjælpere, som svigter og ikke vil arbejde eller føre den hellige krig for ham. De skal, ligesom de djinner, der ikke adlød og lyttede til Salomos befalinger, komme til at smage helvedes pine. Men de, som kæmper, skal belønnes med en skøn belønning.

Ved en lejlighed siger Muhammed til sine fæller ved kampens indledning, at han så sværme af turbanklædte engle kæmpe med sværd mod fjenderne, hvilket minder om Salomo, der havde en hær af djinner, som gik i geled og kæmpede for ham, når han gik i krig, og som han gav ordre til at arbejde for sig og som adlød. På samme måde med Muhammed: De, som følger ham skal belønnes, de andre skal Allah kaste i Helvede, ligesom de djinner, som nægtede at adlyde Salomo.

En episode hos Ibn Ishaq om Muhammeds liv illustrerer dette tydeligt i kapitlet "Slaget ved Badr":
(S.135): Muhammed sagde: "...når den, som kæmper mod fjenden kun går fremad og ikke viger og dør, vil Allah lade ham indgå i Paradis". Umair ibn Humam, som netop holdt dadler i hånden og spiste deraf, hørte disse ord og råbte: 'Herligt! Herligt! Skiller kun døden fra deres hånd mig fra Paradis? Straks smed han dadlerne, greb sværdet og kæmpede, til han faldt. Da tog profeten en håndfuld sten, vendte sig mod

Quraischitterne og råbte. 'Hæslige skal jeres ansigter blive!' Med disse ord smed han stenene mod dem og befalede at storme løs mod dem. Det var enden for Quraschitterne. Allah dræbte deres førere og smed dem i helvede..."

I kapitlet "slaget i Hunain i året 8" skriver Ibn Ishaq:

'Før fjenderne flygtede, så jeg endnu under kampen ligesom et sort klæde, der sænkede sig fra himlen mellem fjenderne. Og da jeg så nærmere efter, var det sorte myrer, som fyldte dalen (wadien). Jeg tvivlede dog ikke på, at det var engle, og straks flygtede fjenderne" (s.225).

Den hellige krig -jihad- er altså også en krig på det åndelige plan, hvor det er Allah, der sammen med djinner fører krigen og dræber de vantro og kaster dem i helvede, som vægrer sig ved at kæmpe i den hellige krig.

I den hellige krig sker undere. Næsten alle de undere, som er fortalt om Muhammed, er sket i forbindelse med jihad.

I forbindelse med Gravkrigen gravede muslimerne en voldgrav ved Medina, men en vældig klippeblok kunne ikke flyttes. Derpå "lod han sig bringe en beholder med vand, spyttede i den, bad over det, han ønskede af Allah, og stænkede så noget af vandet på klippen. De tilstedeværende fortalte siden: 'Ved ham, som har sendt ham som profet, så faldt klippen fra hinanden til sand..." (Ibn Ishaq: kapitlet: "Gravkrigen" s. 164). Da Muhammed siden drager ud for at overfalde de kristne byzantinere i Tabuk mangler muslimerne vand. Da beder Muhammed. "Og straks, da han bad, sendte Allah en sky, og det regnede, så muslimerne kunne stille deres tørst, og de tog så meget vand med, som de havde brug for" (Kapitlet "Hærtoget til Tabuk i året 9", s.234).

5. KORANENS FORHOLD TIL DE KRISTNE OG DET NYE TESTAMENTE

5.1. Muhammed og de kristne.

Muhammed havde kun mødt venlighed fra de kristnes side. Hans folk blev venligt modtaget af kongen af Abessinien og beskyttet mod alle angreb fra folkene i Mekka. Muhammed havde også i Koranen anerkendt munkes og præsters fromhed. Men med Muhammeds angreb på de kristne i Tabuk i året 9 (efter islamisk tidsregning, Ibn Ishaq s.227 ff.) var den hellige krig også mod kristne indledt med succes. De kristne gav efter fra først af. Muhammeds erfaring, at de, som ikke var muslimer, ofte gav efter overfor ham, førte til hans Koranåbenbaring, at ”de vantro” er feje og eftergivende. Også de kristne i Tabuk underkastede sig og betalte fremover krigsskat til profeten. Denne specielle skat (djizya), som dhimmierne – de underkastede - skal betale i et islamisk samfund, blev sammen med byttetagningen, der er bestemt gennem åbenbaringerne fra Allah, en vigtig forudsætning for at holde den hellige krig i gang økonomisk.

Erklæringen af hellig krig mod de kristne var at forudse. Muhammed havde i sine tidligste åbenbaringer modtaget en åbenbaring om, at de tre guder i Kaabaen i Mekka: gudfamilien Al-Laht, Al-Manat og Al-Uzza skulle anerkendes. Men under indtryk af jødedommens strenge monoteisme i Medina trækker han denne åbenbaring tilbage under henvisning til, at åbenbaringen skyldtes en satanisk indskydelse (Sura 53. 20-24), hvorfor versene kaldes de sataniske vers, som senere blev udgangspunkt for Salman Rushdis roman af samme navn. Da Muhammed ad omveje hørte om den kristne tro om Faderen, Sønnen og Helligånden, kom han hurtigt til den slutning, at også de kristne havde været ude

for en satanisk vildledning. Ligesom guden Al-lah, hustruen Al-laht og deres døtre, mente han, at også kristendommen talte om en himmelsk far, mor og børn familie, ligesom vi kender det fra talrige polyteistiske religioner: treenigheden tolkede Muhammed som Gud, dennes hustru Maria og deres fælles søn Jesus. Dette kommer tydeligt til udtryk i Sura 5.16 “Allah sagde: ‘Jesus, Marias Søn, har du sagt til menneskene: Tag mig og min mor til guder i stedet for mig, Allah?’ Han svarede: ‘Du alene har ære. Jeg skal lade være med at sige noget, jeg ikke har ret til.’” Sura 5.17: “Vantro er sandelig de, som siger: Gud er bestemt Kristus, Marias søn. Sig: **Hvem formår da noget mod Allah – hvis han ønsker at tilintetgøre Kristus**, Marias søn og hans mor og alle andre på jorden...” Muhammed havde altså fået det indtryk, at kristendommen på en måde var en polyteistisk religion. Ikke mindst kristendommens kerne: Jesus som Guds åbenbarede nærvær og Søn, var i hans øjne en konkurrencegud og dermed indskrænkning og ophævelse af Guds absolutte almagt og dermed gudsbespottelse. Sura 5.72 “Vantro er de, som siger: ‘Gud er Kristus, Marias søn’.....For den, som tilføjer andre guder, har Allah spærret vejen til Paradis. Helvedes ild vil sluge dem. Og disse vanartede vil ikke have hjælpere”. Det specifikke for Muhammed er samtidig, at når Jesus i hans øjne er en konkurrencegud, så indskrænkes Guds almagt, hvorved Allahs magt beheftes med en mangel, hvilket fremgår af Sura 4.172: “For Allah er kun Gud. Allah forbyder, at Gud skulle have en søn. Ophøjet er han og fri for enhver mangel – så han skulle have en søn”. Sura 5.73 “Vantro er de, som siger: ‘Gud er en af tre’. Der er ingen Gud uden Allah. Og hvis de ikke holder op med at sige det, de gør (kan de ikke forvente noget godt). De, som forbliver vantro af dem, vil blive ramt af en smertefuld straf.” Dette fører i sidst ende til, at Muhammed

forkynder en åbenbaring, der nedkalder Allahs forbandelse over kristendommen og alle kristne. Sura 9.30: ..."De kristne siger: Kristus er Guds søn. Dette er, hvad de siger med deres munde: De efterligner med den snak de vantro, som var før dem. Allah forbande dem! Hvor er de perverse (vanartede) og bortvendte fra sandheden".

I islam er Jesus muslim og en almindelig profet blandt andre, underordnet Muhammed som profeternes segl. Sura 4.169 "Oh, I skriftens folk. Overdriv ikke jeres religion. Sig ikke andet om Gud, end det, der er sandt. Messias, Jesus, Marias søn var blot et sendebud..." Jesu opgave var at komme med den jødiske lov en gang til. Sura 61.6. "Engang sagde Jesus, Marias søn: "Israels børn, jeg er Guds sendebud til jer, der skal bekræfte loven, som allerede var færdigskrevet, og bebude, at der kommer et sendebud efter mig, hvis navn er Achmed (dvs. Muhammed)..."

Ifølge Muhammed er Jesus dermed en lovlærer med en klart underordnet funktion i forhold til især Abraham og Moses. For Abraham byggede nemlig ifølge Muhammed verdens første gudshus Kaabaen i Mekka, og Moses kom med loven, medens Jesus blot mindede folk om Allahs lov. Jesu vigtigste funktion var ifølge Muhammed at han skulle pege på Muhammed.

Når Jesus før sin korsfæstelse sagde: "Jeg vil ikke efterlade jer faderløse, men jeg vil komme til jer", og "jeg vil sende jer talsmanden Helligånden, som skal være hos jer til evig tid", så blev dette for de følgende generationer af muslimer vendt om til, at Helligånden er Muhammed, forstået ud fra Sura 61.6.

5.2. Taler Det nye Testamente og Koranen om den samme Gud?

Vi har altså her to helt forskellige former religion overfor hinanden. I islam befinder Allah sig i den 8. Himmel. Han er den ophøjede majestæt. Han kan sende en åbenbaring ned til den 1. Himmel til en profet, eller han kan lade en engel bringe et budskab ud fra denne nederste Himmel. Allah er den, som har sendt en perfekt lovgivning og en islamisk samfundsmodel ned til mennesker, som hele verden skal indrettes efter, og alle skal underkaste sig. Tidligere profeter havde kun bragt brudstykker af denne lovgivning og samfundsmodel, men Muhammed havde som den sidste profet bragt hele loven bogstav for bogstav og komma for komma uden fejl. Allahs barmhjertighed gives til den, han vil, og som underkaster sig loven, som den er åbenbaret i Koranen. I islam kommer Gud nær gennem sine ord i Koranen (gennem bogstaver på det arabiske sprog). I kristendommen kommer Gud ikke til jorden gennem SINE ord, men gennem SIT Ord, Jesus Kristus. Medens Guds ord i islam er en bog, så er Guds Ord i kristendommen Guds åbenbaring i Jesus Kristus. I kristendommen bliver åbenbaringen både Ånd, og kød og blod. Derfor står i Det nye Testamente, at "bogstaver døde, ånden gør levende". Guds åbenbaring i Ånd kaldes Helligånden. Medens Allah i sin ophøjede majestæt i islam er meget begrænset i sin handlefrihed (Allah kan ikke åbenbare sig menneskeligt), så oplever vi i den kristne tro, at Gud har alle tre aspekter (Treenigheden som Faderen, Sønnen, og Helligånden):

1a) Gud som den fjerne, Majestæten, Skaberens, b) men også en kærlig far: (Faderen).

2) Gud som den handlende og nærværende, som kommer til os (Sønnen).

3) Gud som Ånden, der gennemtrænger alt i Himmelen og på jorden (Helligånden).

Det islamiske gudsbillede omfatter kun 1a): Gud som Majestæten og Skabereren, den absolut ophøjede.

Dets modsætning møder vi f.eks. i indiansk religion eller shamanismen, som taler om "Den store Ånd", eller ånderne i naturen.

Det kristne gudsbillede viser, at Gud er nærværende. Gud gennemtrænger alt med sin Ånd. Men Gud åbenbarer sig også fysisk. Jesus er Guds åbenbaring, som omfatter vidt forskellige sider af Guds væsen og dermed ikke begrænser Gud på samme måde som islam ved at ophøje det guddommelige så meget, at Gud bliver utilnærmelig.

I kristendommen træder Gud ind i verden både i kød og blod (Sønnen) og i ånd (Helligånden). Professor Skydsgaard formulerer det således: "Gud Faderen åbenbarer sig helt i Sønnen Jesus Kristus, og både Faderen og Sønnen åbenbarer sig helt i Helligånden, uden hvilken alt er goldt og uden liv."

Kristus er Guds åbenbaring i kød og blod født af en almindelig kvinde i en stald. Guds ord skaber ved Ånden, og Guds Helligånd gennemtrænger alt i Himmelen og på jorden. Og Guds Ånd blev kød og blod i Kristus. Det udtrykkes i Johannesevangeliet med, at "Ordet blev kød og tog bolig iblandt os". Dermed er Guds Ord mere end bogstaver i en bog! Guds Ord er Guds møde med men-

nesker ikke ved at lære bogstaver i en bog udenad, men ved, at Gud møder os mennesker på vore egne præmisser.

"I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Dette var i begyndelsen hos Gud. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os. Og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen" (Johannes 1). Dette, at Gud kommer nær, afbrydes ikke. Lige så nær som Jesus har været røveren på korset, lige så nær er han os, når han siger, at "jeg vil ikke efterlade jer faderløse, men komme til jer". Og "jeg vil sende jer Helligånden, talsmanden, som skal være hos jer til evig tid" og "jeg er med jer alle dage indtil verdens ende". Ligesom Gud har åbenbaret sig i et menneske, er Gud den Ånd, som omgiver os, som er midt iblandt os. Jeg vil være "midt iblandt jer", ja "I jer". I begyndelsen af 1. Mosebog står at ånden svævede over vandene, og Gud skabte ved sit ord. Ordet (Jesus) og Guds Ånd, som gennemtrænger alt er altså forskellige sider af Guds væsen og nærhed. Det, at Gud er Fader, Ord og Ånd er tre aspekter i Guds åbenbaring.

Muhammed troede, at kristne talte om tre guder. Det var netop en del af det afguderi, han kæmpede imod i Kabaen, som han ville rense. Hans kamp mod kristendommen er dermed en del af udrensningen. Islam anerkender, at der har været profeter indtil Muhammed, men kun Muhammed selv kom med den fuldkomne bog.

Kristendommen anerkender derimod, at der er profeter til alle tider, der kan være Guds redskaber. De lytter mere til Gud end gennemsnittet, men deres budskab er aldrig fuldkomment, kun Gud er fuldkommen. Profeterne kan kun pege på Gud, Gud møder vi ikke gennem en profet men gennem Gud selv. Guds åbenbaring i Jesus Kristus er Guds tale til os ansigt til ansigt uden mellemmand eller

”defekte telefonledninger”. Profeter er næppe mere end ”defekte telefonledninger”, der får småbidder fra Gud, men som også kan føre vild. De gammeltestamentlige profeter indleder med at sige: ”Således siger Herren”, og på samme måde skriver Koranen ”vi” hver gang Allah taler. Men Jesus er i modsætning til en profet ikke én, som skal viderebringe nogle ”småbidder” og dunkle ord, som Gud har talt, for Jesus er selv Ordet. Derfor står der, at ”han talte ikke som en af deres egne (forkyndere og profeter), men som én, der har myndighed”. Med myndighed talte han til de blinde, så de blev seende, til de stumme, så de blev talende og til de døde, så de rejste sig fra graven. Med myndighed forlod han synder og brød den jødiske lovs renhedsregler, så han spiste sammen med ”urene” toldere, kvinder, spedalske, de, som også er urene efter islamisk lov. Og derfor kunne han spørge den lamme mand, hvad han ønskede for sit liv: Sine synders tilgivelse eller muligheden for at stå op og gå, begge dele ting, som er umulige for mennesker, men mulige for Gud. Når Jesus siger: ”Jeg er det evige liv”, ”jeg er vejen sandheden og livet”, ”jeg er livets brød”, og ”ingen kommer til Faderen uden ved mig”, så kommer Jesu stilling langt mere tydeligt til udtryk gennem de ord, end gennem betegnelsen ”Guds Søn”, som for øvrigt ikke er et biologisk begreb. Og lige så lidt som Muhammed forstod begrebet ”Guds Søn”, lige så lidt havde han forstået Helligånden. Muhammed forstod disse ord, som var de selvstændige guder i konkurrence med den ene Gud. Derfor måtte han give Helligånden et nyt indhold. Han var selv Helligånden, nu forstået som ”efterfølgeren”, som Jesus skulle pege på.

Ibn Ishaqs profetbiografi kommer også ind på islams omtolkning af Helligånden, og lægger bebudelsen af Muhammeds komme i munden på Jesus. Ibn Ishaq begrundet dette ved at foretage et sprogligt krumspring. Først oversætter han det græske ord for Helligånden

(Paraklet = talsmanden) til det syriske ord Munhamanna, og konkluderer dernæst, at dette ord er identisk med Muhammed på syrisk:

”Profeten i evangeliet”(s.42):

”Blandt profetierne... er den profeti, som Jesus, Marias søn, er fremkommet med om profeten Muhammed, som vi hører det fra Jesu testamente i evangeliet, nemlig at Jesus sagde: ’Den, som hader mig, hader også Herren. Havde jeg ikke gjort de gerninger blandt dem, som før mig ingen anden har gjort, havde de ingen synd. Men fra nu af er de stolte og tror, at de besejrer mig og Herren. Men der skal opfyldes det ord, som står i loven: ’De hadede mig uden grund’. Men når Muhammed kommer, som Allah vil sende jer, og sandhedens ånd (Munhamanna), som udgår fra Herren, så vil der blive givet vidnesbyrd om mig, og også I vil give et vidnesbyrd, fordi I var med mig fra begyndelsen. Derom har jeg talt, for at I ikke skal klage’. Munhamanna betyder på syrisk Muhammed, på græsk Paraklet”.

Ibn Ishaqs fortælling om de muslimske flygtninges ankomst til Abessinien og deres teologiske forsvar overfor Abessiniens konge er mindst lige så interessant, fordi Jesus i denne fortælling kaldes ”Guds Helligånd og Ord”. Her anvendes de samme ord som i den kristne tro, men med et totalt andet indhold. Guds Helligånd og Ord bliver i muslimernes mund identisk med Muhammed og hans budskab: ”Udvandringen til Abessinien (Æthiopien)(s.63): Da profeten så al den ulykke, som ramte hans tilhængere, og han erkendte, at han ikke kunne beskytte dem, selv om han selv blev skånet pga. Allahs hjælp og pga. hans onkel Abu Talibs hjælp, rådede han dem at udvandre til Abessinien. Han sagde: ’For dér er en konge, som ikke gør nogen uret. Det er et venligt land. Bliv der, indtil Allah vender jeres nød til det bedre!’ Derpå drog profetens tilhængere til Abessinien, da de

ellers følte sig fristet til at falde fra islam, og ville flygte fra Allah med deres tro. 'Bliv der, indtil Allah vender jeres nød til det bedre!' Dette var den første Hidjra (udvandring). Antallet af udvandrere og antallet af sønner, som de som småbørn havde med sig, og som blev født der, var 83 mand..."

"Stammen Quraisch sender en delegation til Abessinien for at hente udvandrerne tilbage (s.64-68):

Da Quraisch så, at profetens tilhængere levede sikkert og beskyttet i Abessinien, og de dér havde fundet sikker beskyttelse, besluttede de at sende to standhaftige mænd fra deres rækker til kongen (Negus) for at bringe udvandrerne bort fra deres tro og hente dem hjem fra det land, de havde fået tilflugt i"...

"Umm Salama, som senere blev en af profetens koner, fortalte senere historien til Abu Bakr fra Machzumstammen, af denne hørte atter Mohammed ibn Muslim historien, som han atter har videreformidlet til mig".

(Da de to udsendinge får foretræde for den kristne konge i Abessinien, afslår kongen at gøre noget, før han har hørt, hvad disse muslimer egentlig tror på, om det er kristendom eller hedenskab. Derpå lader han både muslimerne og de lærte blandt landets biskopper hente. Biskopperne skulle da bedømme, hvad muslimerne fortalte om deres tro. Muslimerne læste da nogle vers op af Suraen "Maria" (Sura 19). Det må dog tilføjes, at Koranen eller Suraen "Maria" slet ikke eksisterede på det tidspunkt, men blev skrevet langt senere).

"Muslimerne sagde til kongen: 'Vi værdsætter din gæstfri beskyttelse og hører, at der hos dig, oh, konge ikke sker uret'. Kongen svarede: 'Har du noget af jeres åbenbaring, som jeres profet har bragt?' 'Ja!'. 'Så læs det op!'

Dscha'far citerede et afsnit fra Suraen "Maria", og sandelig kongen græd, så hans skæg blev helt vådt. Også hans biskopper græd, indtil

tårene dryppede ned på deres hellige skrifter. Så vendte kongen sig til sendebudene fra Mekka og sagde: 'Denne åbenbaring og Jesu åbenbaring kommer fra samme afdeling. GÅ! Ved Gud, jeg vil ikke udlevere disse og gå bag deres ryg.' Da de to sendebud forlod kongen, sagde Amr til Abdallah: 'I morgen vil jeg fortælle ham noget, som vil udslette dem ved deres rødder!' 'Abdallah, som var den mest troende af de to, indvendte: 'Gør det ikke! Også selv om de er os imod, er de dog vore stammefrænder.'

Men Amr fastholdt det og sagde: 'Jeg vil fortælle, at de påstår, at Jesus, Marias søn kun er et almindelig menneske'.

Næste morgen gik Amr til kongen og sagde: 'Oh, konge, de påstår uhyrlige ting om Jesus. Lad dem hente og udspørge!'

Kongen fulgte hans ord. Aldrig før var der sket noget sådant for os. Udvandrerne forsamlede sig først og holdt rådslagning om, hvad de skulle sige om Jesus, når de blev spurgt.

Så besluttede de: 'Vi vil sige, hvad Allah har sagt og vor profet har åbenbaret, komme hvad komme vil.'

Da de påny kom ind til kongen, og han spurgte dem om deres mening om Jesus, svarede Dscha'far: 'Vi siger dig, hvad vor profet har åbenbaret, at han er en Guds tjener, hans profet, hans Helligånd og hans ord, som han har indgivet jomfru Maria'.

(Dermed var de reddet, selvom der var en del murren i salen. Forfatteren slutter med at sige): Da forlod de to fra Mekka dybt ydmyget kongen med de gaver, de havde medbragt. Men vi blev hos ham i sikker beskyttelse".

(Svaret viser med al tydelighed, at islam lægger et helt andet indhold i de teologiske termer, som bruges til at beskrive Jesus:

Guds ord i islam omfatter udelukkende en profets meddelelser om Guds lov gennem sine ord. I kristendommen derimod er Guds Ord identisk med Gud).

5. 3. Barndomslegender

Til trods for, at en gruppe af muslimerne under den såkaldte 1. udvandring i en periode opholdt sig i Abessinien i kristne omgivelser, så ser det ikke ud til, at islam overhovedet er blevet påvirket af kristendommen. Dette skyldes især, at Muhammed fortsat opholdt sig i Mekka indtil den såkaldte 2. udvandring 622 til Medina, hvor der alene har været påvirkning fra jødiske rabbinere. Der har ikke været kristne i byen. De kristne munke, som Muhammed omtaler i Koranen, har været så langt borte, at han næppe har talt med dem. Legenden i Ibn Ishaq's Muhammedbiografi om den kristne munk, der modtager Muhammed som barn, er helt tydeligt grebet ud af arabisk overtro: Munken leder efter synlige tegn hos drengen på dennes krop! Og han finder et tydeligt tegn: Et mærke formet som en halvmåne!

Den indlysende religionsforvirring begynder med, at munken påkalder Lath og Uzza, guder fra Kaabaen: "Munken begyndte at spørge ham ud om hans drømme, hans krop og andre vigtige ting. Drengen Muhammed fortalte ham det. Alt stemte overens med det, som munken Bahira vidste fra sin hellige bog. Endelig undersøgte han hans ryg på et bestemt sted og fandt der mellem skulderbladene profetens segl. Efter at have erfaret det, bragte hans onkel Abu Talib drengen tilbage... 'Tag drengen med tilbage til dit fædreland, og vær på vagt overfor jøderne, for hvis de ser det tegn på ham, som jeg har opdaget, vil de gøre slemme ting ved ham' (Ibn Ishaq: "Profetens liv". Kapitlet: Munken Bahira s. 35-36).

De beretninger, vi hører om Jesus i Koranen, stammer så at sige alle fra Jesu barndom og er delvis opstået i kætterske, gnostiske kredse. Gnosticismen benægtede, at Gud kan "besmittes" ved at træde ind i verden. Gud er for ophøjet til det.

Og gnosticismen fornægter derfor Jesu død og opstandelse, hvilket tydeligt afspejles i Koranen. Til gengæld oplever vi en usund legendetradition omkring Jesu barndom.

Da Det nye Testamente for længst var nedskrevet og samlet, begyndte der at ske tiltagende spekulationer over Jesu barndom, som med undtagelse af Jesu fødsel og folketællingen i det romerske rige ikke er omtalt i Det nye Testamente. Her var der altså rig mulighed for spekulationer. Disse spekulationer førte til dannelsen af svulstige og undertiden groteske historier om Jesusbarnet. Disse finder vi bl.a. i det såkaldte Matthæus-Protevangeliem, Det ægyptiske Barndomsevangelium og langt senere i Det arabiske Barndomsevangelium. Disse religiøse skrifter er opstået 100-400 år senere end Det nye Testamente og er derfor helt uden værdi.

Muslimer heviser ofte til det såkaldte Barnabasevangelium som det ægte evangelium. Men der er ingen grund til at omtale det i en fagbog, da det er skrevet ved det muslimske hof i det 14. århundrede, dvs. ikke mindre end 1300 år efter Det nye Testamente og 700 år efter Koranen!

Interessant er derimod "Det arabiske Barndomsevangelium", som er opstået i Syrien. Det stammer sandsynligvis fra det 5. århundrede efter Kristus og indeholder godt nok intet af værdi, bortset fra kuriøse legender. Men dette mærkelige skrift er vigtigt, fordi det var kendt i Arabien på Muhammeds tid (570-632). Legenderne fra barndomsevangeliet blev på Muhammeds tid genfortalt i mundtlig form især i forskellige gnostiske sekter i Arabien. Herfra er nogle af dem muligvis også blevet genfortalt af de arabiske digtere og historiefortællere, som stjal historier med hænder og fødder. Den arabiske digte- og fortælletradition var særdeles levende og udbredt

og elsket af de arabiske stammer. Legenderne fra de falske barndomsevangelier omfatter tre legendegrupper:

Jesu fødsel.

Undere i Ægypten med Maria som centrum.

Jesusbarnets undere i tiden under Ægypten-opholdet.

Det falske ægyptiske barndomsevangelium omfatter fantastiske ting:

Historien om Jesusbarnet, som fremstillede lerbog, der blev levende og fløj bort.

Fortællingen om børn, der ville drille Jesusbarnet, men faldt døde om som straf.

Jesusbarnet, der taler i vuggen, etc.

Legenderne opstod fortrinsvis i sekter af gnostisk-doketisk tilsnit i det romerske riges ydergrænser, hvortil ekstreme ikke-kristne sekter var trængt ud eller forvist af den byzantinske kejser i Konstantinopel. Til ydergrænserne hørte Syrien og Arabien. Arabien var uden for kejserens område.

Gnosticismen mente ikke, at Jesus havde lidt fysisk på denne jord, da en gud ikke kan lide. Jesus blev heller ikke korsfæstet, men blev afhentet af engle, der førte ham ind i Himlen, så bødlerne ikke kunne finde ham.

Legenderne om Jesu barndom er kommet ind i Koranen via mundtlige genfortællinger fra "Det arabiske Barndomsevangelium", som oprindeligt er lånt fra beslægtede legender i Jakobs Protevangelium og Thomas' barndomsevangelium, hvilket fremgår tydeligt af Koranens 19. Sura med tilnavnet "Maria":

Sura 19.3-37

"3. Dengang han (Zakarias) hemmeligt påkaldte sin Herre, 4. sagde han: 'Min Herre, se mine ben er svage, og hovedet ældes med grå hår, og ikke var jeg, når jeg påkaldte dig, min Herre,

ulykkelig. 5. Men se, jeg ængstes for mine nærmeste efter mig, da min hustru er ufrugtbar, så giv mig derfor ved dig en efterkommer, 6. som kan arve mig og som kan arve efter Jakobs slægt og gør ham, min Herre, velbehagelig'. 7. (Allah svarede): 'Oh, Zakarias, se vi bringer dig den gode nyhed om en dreng, hvis navn er Jahja (Johannes), og I har ikke tidligere navngivet nogen hermed'. 8. Han svarede: 'Min Herre, skal jeg få en dreng, og min hustru er ufrugtbar, og jeg har nået en høj alder og er affældig?' 9. Han svarede: 'Sådan bliver det! Din herre siger: Det er let for mig. Jeg har jo tidligere skabt dig, og da var du intet!' 10. Han svarede: 'Min Herre, skaf mig et tegn!' Han svarede: 'Dit tegn er, at du i 3 fulde nætter ikke skal (kunne) tale med mennesker!' 11. Og han gik ud til sit folk fra bederummet og åbenbarede for dem: 'I skal lovprise morgen og aften!' 12. 'Oh, Jahja, hold med styrke fast i skriften, og vi vil bringe ham dømmekraft som dreng. 13. Og nåde og renhed. Og han er gudfrygtig 14. og opmærksom mod sine forældre, og han var ikke opsætsig, trodsig, og fred over ham den dag han fødtes, på den dag han døde og på den dag, han opvækkes til livet!' 16. Og husk i skriften Miriam (jomfru Maria) dengang hun trak sig tilbage fra sin husstand til et østligt sted. 17. Så klædte hun sig med et slør overfor dem. Og vi sendte vor Ånd til hende, og den tog sig en lighed på overfor hende som et voksent menneske. 18. Hun sagde: 'Se, jeg søger tilflugt hos Forbarmeren for dig, dersom du er gudfrygtig!' 19. Han svarede: 'Jeg er blot din Herres udsending, for at jeg kan give dig en god dreng'. 20. Hun svarede: 'Hvorfra skal jeg få en dreng, da jo ingen har berørt mig, og en utugtig kvinde er jeg ikke!' 21. Han sagde: 'Sådan (er det). Din Herre siger: Det er let for mig. Og vi gør ham til et tegn for menneskene, og fordi vi vil vise barmhjertighed. Det er en besluttet sag'. 22. Da var hun gravid med ham. Og hun trak

sig tilbage til et fjernt sted. 23. Og smerterne fik hende til at gå til stammen af en palme. Hun sagde: 'Var jeg dog blot død og gået helt i glemme'. 24. Han (Jesusbarnet) råbte til hende under hende: 'Vær ikke ked af det, din Herre har skaffet en kilde til veje under dig. 25. Ryst palmestammen ind mod dig, så vil den lade saftige modne dadler falde ned til dig. 26. Og spis og drik og hav et tørt øje. Og ser du et menneske, så sig: 'Se, jeg har aflagt et løfte til den barmhjertige om en faste. Derfor vil jeg i dag ikke tale med noget menneskeligt væsen'. 27. Og da hun bragte ham til sit folk, idet hun bar barnet på armen, sagde de: 'Mirjam (Maria) du har begået noget slemt. 28. Oh, Haruns (Aarons) søster; din far var da ikke en slet mand og din mor ingen horekvinde'. 29. Så pegede hun på ham (barnet). De sagde: 'Hvorledes kan vi tale med én, der som lille barn endnu ligger i vuggen?' 30. Han (dvs..Jesus i vuggen) svarede: 'Jeg er Allahs tjener, hvem han har bragt skriften og gjort mig til profet. 31. Og han har givet mig velsignelse, hvor jeg end er, og har pålagt mig at bede og give almisse, så længe jeg lever, 32. for at jeg kan (være) from mod min mor. 33. Fred over mig den dag jeg blev født, og den dag jeg dør, og den dag jeg atter opvækkes til livet.' 34. Af en sådan art er Isa (Jesus), Mirjam (Marias) søn, for at sige sandheden, hvorom (de kristne) tvivler. 35. Ikke sker det for Allah, at han tager sig afkom. Pris være ham!"

Legenden om Maria og palmen, som indgår i Koranen, kommer fra det falske Mattæus-protevangeliem kap. 20, hvor tilsvarende passage, som Muhammed har hørt, lyder således: "På den 3. dag af deres rejse, skete det, medens de drog af sted, at den salige Maria blev træt pga. solens hede, og da hun så en palme, sagde hun til Josef: "Jeg vil hvile mig en smule i skyggen af denne palme". Således førte Josef hende hurtigt til

palmen og lod hende stige ned fra lastdyret. Da den salige Maria havde lagt sig ned, så hun op til palmens krone og så, at den var fuld af frugter. Da sagde hun til Josef: "Jeg ville ønske, at man kunne hente nogle af disse frugter ned". Josef sagde til Maria: "Det undrer mig, at du siger det, for du ser dog, hvor høj palmen er, og det (undrer mig), at du tænker på at spise af palmens frugt. Jeg for min del tænker mere på, at vi mangler vand til vore vandsække, og vi har intet, hvormed vi kan stille lastdyrenes tørst."

Da talte Jesus-barnet: "Palme, nej dine grene og forfrisk min mor med dine frugter!" Og straks sænkede palmen sin top ned for fødderne af den salige Maria, og de samlede frugten derfra, som mættede dem. Men da de var færdige, forblev den i denne stilling og ventede på befalingen om atter at rejse sig af ham, som havde givet befaling om, at den skulle neje sig. Da sagde Jesus-barnet: "Ret dig op, palme, bliv stærk og gå hjem til mine træer, som er i Paradiset. Og åbn under dine rødder en kilde, som er skjult i jorden, så at vandene må flyde til at stille vor tørst!" Da rettede den sig straks op, og en helt klar, frisk og fuldkommen lys kilde begyndte at sprudle ved dens fod."

En anden særpræget legende fra de falske barndomsevangelier, som vi genfinder i Koranen, er historien om jomfru Maria, der boede i Jerusalems tempel som barn. I Jakobs protevangeliem står der følgende i kapitlet "Maria i Herrens tempel":

"8.1 Barnet Maria blev 2 år. Og Joakim sagde: 'Vi vil bringe barnet op til Herrens tempel for at indløse, hvad vi lovede'. (Da barnet omsider bliver 3 år, kommer det endelig til at bo i templet). 8.1b Og da hendes forældre drog hjem igen, var de fulde af forundring og lovede Gud, at barnet ikke skulle vænne sig til dem, så det ikke skulle fristes til at blive hjemme hos dem. Men

Maria blev i Herrens tempel som en due med lidet mad, men en engel kom, og hun modtog næring af dens hånd.”

Efter at Muhammed har overtaget denne fortælling, kommer den i Koranens 3. Sura til at fremtræde i følgende forandrede og forkortede skikkelse:

3.37 b. ”Hver gang Zakarias trådte ind i templet til hende (barnet Maria), fandt han føde hos hende. Han sagde: ’O, Marjam, hvorledes har du (fået) dette?’ Hun svarede: ’Det hidrører fra Allah, så sandelig forsørger Allah den, han vil, uden regnskab!’ Så råbte englen til ham (til Zakarias), medens han stod i færd med at bede i bederummet”.

Også legender fra det gnostiske Thomas-barndomsevangelium kan vi genfinde i Koranen f.eks. kapitlet: ”Gråspurvne af ler”, der lyder som følger i Thomas-barndomsevangelium:

”v1. Da barn Jesus var fem år legede han i en bugt ved bækken og ledte det snavsede vand ned i små gruber og gjorde vandet ganske klart, således at han alene bød over vandet med sit ord. v2. Og af jord og vand lavede han en lermasse og formede 12 gråspurve. Men han gjorde det på en sabbat. Og der var mange andre børn, som legede med ham der. v3. Men en jøde så, hvad Jesus gjorde på en sabbat og kom straks farende hen til barnet og sagde til Josef: ’Se, dit barn står ved åen og har lavet fugle af ler og har med sit arbejde bespottet sabbatten’. v4. Josef kom hen og skældte barnet ud: ’Hvorfor gør du sådanne ting på en sabbat, når du ved, det ikke er tilladt?’ Men Jesusbarnet klappede i sine hænder og kaldte på gråspurvne og sagde: ’Op, flyv bort’. Og spurvene slog med deres vinger og fløj pippende bort.”

I Koranens noget afkortede version kommer denne legende til at se sådan ud i Sura 3.49: ”Se jeg kommer til jer med et tegn fra jeres Herre, at jeg vil skabe for jer af ler noget i skikkelse af en fugl, og jeg vil indblæse (i) det, så det med Allahs samtykke bliver til en fugl...”

Legenden genfindes endog to gange i Koranen, her i en lidt ændret udgave:

”5.110 Da sagde Allah: ’Jesus Marias søn. Tænk på min nåde, som jeg gav dig og din moder Maria, da jeg styrkede jer med den hellige ånd, så du som barn talte til folk i vuggen, og senere da jeg lærte dig skriften, visdommen, Toraen (loven) og evangeliet, og da du med min tilladelse skabte noget af ler, som så ud som fugle, og du blæste på dem, således at de med min tilladelse virkelig blev til fugle”.

Den følgende Sura fra Koranen om jomfru Marias fødsel og Jesu fødsel kan virke forvirrende på ikke-muslimer, idet beretningen indledes med at fortælle om Moses’ forældre Imran og hans hustru Jokebel under slaveriet i Ægypten, som vil redde deres søn Moses ved at sætte ham i sivkurven. Men undrende læser man, at Imrans hustru ifølge Koranen også nedkommer med Jomfru Maria, der levede 1300-1400 senere! Misforståelsen er indlysende, da Moses storesøster hed Mirjam (i Koranen: Marjam), hvilket jomfru Maria også kaldes. Denne pudsige anakronisme betyder, at Moses og Aron i Koranen bliver onkler til Jesus til trods for, at der tidsmæssigt er mere end tusind år imellem dem!

Misforståelsen skyldes tydeligvis ikke en skrivefejl, for fejlen dukker op i to forskellige former i Koranen. I indledningen til 3.Sura kaldes jomfru Marias mor for ”Imrans hustru” (Sura

3.1). Længere fremme i Koranen kaldes Maria for "Arons søster" (Sura 19.28). Aron og Moses er brødre.

Her følger Koranfortællingen fra Sura 3.35-63 om jomfru Maria (Marjam), som indledes med den mærkelige misforståelse, at Moses og Arons far Imran skulle være jomfru Marias far:

"Dengang Imrans hustru sagde: 'Min herre, se jeg har lovet dig, hvad der er i mit liv, som en fri indviet; derfor tag imod det af mig, sandelig er du den hørende, den (al)vidende!' 36. Og da hun var nedkommet med det, sagde hun: 'Min herre, det jeg er nedkommet med, er af hunkøn'. Og Allah ved bedre, hvad hun er nedkommet med, og det mandlige er ikke som det kvindelige – og se jeg kalder hende Marjam (Maria), og nu søger jeg tilflugt for det – og for hendes afkom – hos dig for den forbandede Satan!' 37. Og hendes Herre tog godt imod hende og lod hende opfostre i en god opvækst. Og Zakarias forsørgede hende. Han sagde: 'Oh, Marjam (Maria), hvorledes har du (fået) dette?' Hun svarede: 'Det hidrører fra Allah, så vist forsørger Allah den, han vil uden regnskab!' 38. Her påkaldte Zakarias sin herre, idet han sagde: 'Min herre, giv mig et godt afkom fra dig, du er jo den, der hører påkaldelser!' 39. Så råbte englen til ham, mens han stod i færd med at bede i bederummet: 'Allah bringer dig som noget nyt Jahja (Johannes), bekræftende et Ord fra Allah og en herre og en asket og en profet af dem, der gør det gode': 40. Han svarede: 'Min herre, hvorledes skal jeg få en dreng, når alderdommen har nået mig, og min hustru er ufrugtbar'. Han svarede: 'Sådan bliver det! Allah udfører, hvad han vil'. 41. Han svarede: 'Min herre, skaf mig et tegn! Han svarede: 'Det er dit tegn, at du ikke skal (kunne) tale med mennesker i 3 dage uden ved (hånd)bevægelser og kom indtrængende din herre i hu lovpris morgen og aften'. 42. Og den gang

engelen sagde: 43. 'Oh, Marjam, (Maria) tilbed din herre, og kast dig ned og bøj dig sammen med dem, der bøjer sig ned!' 44. Dette tilhører de skjulte beretninger, som vi åbenbarer for dig. Du var ikke hos dem, dengang deres rørpile blev kastet, om hvem af dem der skulle opfostre Marjam (Maria), og du var ikke hos dem, da de stredes indbyrdes. 45. Dengang englen sagde: 'Oh, Marjam (Maria), se Allah bringer dig godt nyt om et ord fra ham, hans navn er Masih (Messias) Isa, (Jesus) søn af Marjam (Maria), anset i denne verden og i den hinsidige hos de nært stående. 46. Og i vuggen skal han tale til menneskene, og i en moden alder, og han skal være blandt dem, der gør det gode'. 47. Hun svarede: 'Min Herre, hvorledes skal jeg få en søn, da jo ingen har belært mig?' Han svarede: 'Sådan bliver det! Allah skaber, hvem han vil. Når han beslutter en ting, siger han blot til den: 'Bliv til – og den er der!' 48. Og han skal lære ham om skriften og visdommen og Toraen (*den jødiske lov/Mosebøgerne*) og evangeliet og som udsending til Israels børn: Se jeg kommer til jer med et tegn fra jeres herre, at jeg vil skabe noget for jer i skikkelse af en fugl, og jeg vil indblæse (i) det, så det med Allahs samtykke bliver til en fugl, og jeg vil helbrede den blindfødte og den spedalske og gøre de døde levende med Allahs samtykke...' 88. De siger: 'Den barmhjertige har tillagt sig et barn'. 89. Der har I gjort noget skrækkeligt. Himlen bryder (af vrede) fra hinanden, og jorden spalter sig, så bjergene styrter sammen, 91. at de tilskrifer den barmhjertige et barn. 92. Det sømmer sig ikke, at den barmhjertige skulle have et barn".

Jesu nadver som "Bord, dæk dig" - eventyret!:

Jesu indstiftelse af nadveren og hans sidste måltid med disciplene genfinder vi i en mærkelig eventyrlig form i Koranens 5.Sura med tilnavnet "Bordet".

Nadveren forvandles her til en beretning, der minder om eventyret "Bord, dæk dig".

"Sura 5.112. Da sagde disciplene: 'Jesus, Marias søn. Mon din Herre kan skænke os et bord med retter ned fra Himlen?' Han sagde: 'Frygt Gud, når I er troende'. 113. De sagde: 'Vi vil spise af det (bord) og være helt sikre, at du har sagt os sandheden om det bord og være vidner'. 114. Jesus, Marias søn, sagde: 'Du vores Gud og Herre. Send et bord ned fra himlen, som for os fra nu af og altid skal være en fest og et tegn fra dig. Og skænk os... Du skænker det bedste. Og når en af jer (efter at bordet er sendt ned) stadig ikke tror, vil jeg straffe ham, sådan som ingen på denne jord endnu er blevet straffet'. 116. Og da Allah sagde: 'Jesus, Marias søn. Har du måske sagt til folk: Tag mig og min mor som Guder'. Han svarede: 'Priset være du. Sådan noget må jeg ikke sige, det har jeg ikke ret til. Og hvis jeg virkelig skulle have sagt det, så ville du vide det. Du ved jo besked om alt, hvad jeg har i mig. Du alene kender de skjulte ting. 117. Jeg har kun sagt, hvad du har befalet mig.'

Da enhver sammenhæng til passionsberetningen mangler totalt, må det antages, at første del af teksten er en forvrænget stump af det kristne nadverritual, som ad krogede veje er havnet i Koranen i form af et borddækningsunder, som skal bevise, at Jesus er en profet. Og de, som ikke tror på det under, skal straffes hårdt. Samtidig med underet understreger Muhammed i anden del, at Jesus kun er en profet, ikke mere eller mindre. Og hvis han skulle have sagt mere end det tilladte, så skal Allah nok

skride ind overfor ham og sætte ham på plads. Derfor lader Koranen Jesus udbryde ligesom et brødebetyngt barn: "Sådan noget må jeg ikke sige, det har jeg ikke ret til.... Jeg har kun sagt, hvad du har befalet mig".

Det er vigtigt for Muhammed netop at understrege, at "vantro er sandelig de, som siger, Gud er Kristus, Marias søn. Helvedes ild vil optage dem". (Sura 5.72). "Kristus, Marias Søn er kun et sendebud" (Sura 5.75).

Ligesom Koranen overtager legender fra gnostiske barndomsevangelier, på samme måde overtager Koranen også andre gnostiske ideer. Her er det især ideen, at ånd ikke må tilsmudses med det kødelige. Det rene i himlen kan ikke gå ind i en uren verden og lade sig tilsmudse. Derfor er det heller ikke tilladeligt, at Jesus dør en uværdig død på et kors, nedværdiget som forbryder. Det ville den rene ophøjede Gud aldrig tillade. Dermed får de gnostiske ideer også adgang til Koranen. Her er det især de gnostiske forvandlingsideer, nemlig at Jesus ikke døde på korset, men Allah forvandlede ham, så jøderne kom til at korsfæste en forkert. Allah snød dem. Fra gnosticismen kendes tre forskellige forvandlingsideer, som skulle snyde fjenderne:

1. En mand ved navn Sergius kommer ind i nadversalen under Jesu sidste måltid. Jesus forvandles til dennes skikkelse, hvorpå Judas kysser den forkerte, nemlig Sergius, som bliver korsfæstet i stedet for.
2. Det er Judas, som bliver arresteret og korsfæstet, ikke Jesus.
3. En soldat ved navn Titanius, som skal arrestere Jesus, bliver forvandet, så han får Jesu skikkelse. Derfor kommer de til at korsfæste ham i stedet for, idet han nu ligner Jesus til forveksling. Denne lære overtages af Muhammed i Koranen, således at Allah snyder jøder og kristne, så de tror, at Jesus er korsfæstet, "de tror, de kan bedrage Allah, men Allah er bedre til at bedrage"

(Sura 4.142). Dette blev siden et af vigtigste argumenter i islam for brugen af taqija (den lovlige løgn) vendt mod de "vantro". Sura 4.142 oversættes også således: "Sandelig, hyklerne vil søge at overliste Allah, men han vil overliste dem". Når Allah overlister de "vantro", så kan den troende muslim også, ligesom profeten, der snød jøderne og siden mekkanerne med freden ved al-Hudabija.

Den mærkelige tankegang, at Allah snød jøder og kristne, møder vi i Koranens 4.Sura (Kvinden):

4.156. De (jøderne) sagde: "Vi har visseligt dræbt Kristus, Jesus, Marias søn, Guds apostel, men de har hverken dræbt eller korsfæstet ham, det syntes dem blot sådan, og de, som påstår det, aner sandelig ingenting derom, de har ingen viden om det, det er kun en antagelse; de har ikke dræbt ham i virkeligheden, men Allah har taget ham op til sig, thi Allah er vældig og vis. 157. Og der er ingen af dem, som har fået skriften (jøder, kristne), som skal tro på ham før døden, og på opstandelsens dag skal han vidne imod dem (være deres anklager)".

Jesus får dermed i Koranen en helt ny funktion. Han kommer ikke for at frelse menneskeheden og tilgive mennesker, men han optræder ifølge islamisk tradition som profet, og ved dommedag også som vidne og anklager imod de kristne.

Ifølge islamisk tradition skal Jesus komme igen, leve 40 år, gifte sig, ødelægge alle kristne kors, dræbe alle svin og omvende alle kristne til islam: "Han (Jesus) vil stige ned fra Himlen med et spyd til det hellige land... han vil underordne sig under og forrette sin bøn bag ved imamen. Derpå vil han (Jesus) dræbe alle svin og smadre alle kors, ødelægge alle synagoger og kirker og dræbe alle kristne, som ikke tror. Efter at han har dræbt en falsk

Messias, vil han ikke lade en eneste af skriftfolket (jøder og kristne) tilbage, således at der opstår en enhedsreligion - hvilket er islam. På opstandelsens dag vil han være vidne mod de kristne og være deres anklager, fordi de har æret ham og hans mor som guder" (Al-Baydawi-profetien).

Koranens opfattelse af Jesus er altså ikke blot fuldstændig anderledes, men er et totalt opgør og fordømmelse af den kristne tro. Jesus er ikke Frelseren.

Jesus er ifølge Koranen kun et sendebud for Allah og er som profet underordnet profeten Muhammed, da denne er profeternes segl (afslutning) og den eneste, som har meddelt Allahs bog fejlfrit.

Jesus er ifølge Koranen ikke blevet korsfæstet. Han er heller ikke opstanden, men en anden er blevet forvandlet til hans skikkelse, så det syntes dem, at de korsfæstede ham.

Jesus skal overfor Allah være de kristnes anklager ved verdens ende, hvis de ikke lader sig overbevise og bliver muslimer.

Enhver, som siger, at Jesus er andet eller mere end dette, rammes af Allahs dom. Koranen forbander dem, som siger, at Jesus er Guds Søn. De er vanartede og blasfemiske og vil blive sendt til Helvede:

Sura 9,30 "...De kristne siger: Kristus er Guds søn. Dette er, hvad de siger med deres munde: De efterligner med den snak de vantro, som var før dem. Allah forbande dem! Hvor er de perverse (vanartede) og bortvendte fra sandheden."

3.Sura 62 "Lad os sende en forbandelse over de vantro (ikke-muslimerne)".

Fig.2 modsatte side: Koranens kilder og tilblivelsesproces.

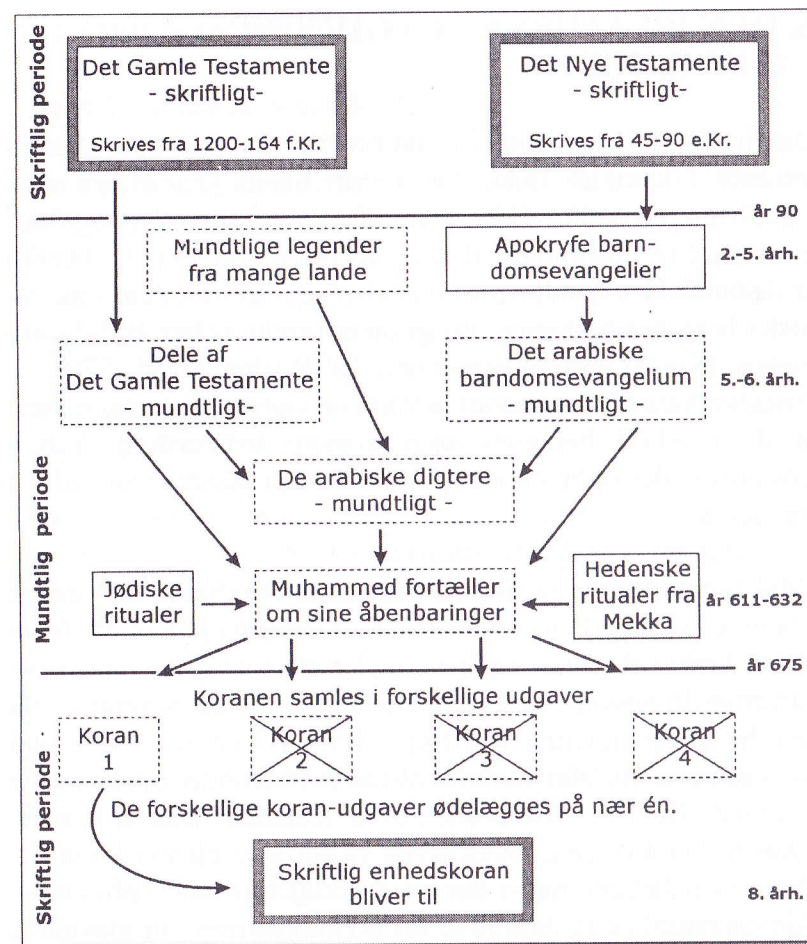
Der er to årstalsmarkeringer, som er vigtige:

År 90 efter Kristus markerer det år, hvor jødiske rabbinere på et møde endegyldigt besluttede, hvilke skrifter som skulle indgå i den jødiske Bibel dvs. Det gamle Testamente. Samtidig var det tiden, da Det nye Testamente var skrevet færdig. Det nye Testamente er skrevet indenfor en meget kort periode år 45-90, hvor mange øjenvidner til Jesu liv og gerning endnu var i live. Næste årstalsmarkering er år 675, hvilket ca. er den tid, da de første samlinger af Koranvers blev til, dvs. næsten 600 år senere. Vil man forstå, hvorfor tekster fra især Det nye Testamente er blevet forvansket i så høj grad i Koranen, at de knap kan genkendes, må man huske, at

1. hele denne periode var en mundtlig periode. Medens både Det gamle Testamente og Det nye Testamente er og var skriftlige kilder, så kendte Muhammed dem kun i mundtlig form. Og da Arabien var kendetegnet af fravær af kristne menigheder, er der således en mundtlig periode på 600 år, hvor beretningerne er gået fra mund til mund mest i sekteriske gnostiske kredse inden de nåede Muhammeds øre.

2. En yderligere fejlkilde var den senere samling af Koranen, idet folk, der kunne huske nogle af de åbenbaringer, som Muhammed havde fortalt om, nu fortalte dette videre til Koranredaktøren, der også modtog vers skrevet på dyreknogler, palmeblade og potteskår. Papir og papyrus blev ikke anvendt i Arabien på dette tidspunkt.

3. Endelig skal man huske, at der også er sket en redaktionel bearbejdning af stoffet.

Dette skema viser, hvorfor de bibelske beretninger og andre kilder er i Koranen er forvansket i så høj grad, at de knap kan genkendes.

6. DEN ISLAMISKE LOVGIVNING I KORANEN

Den islamiske lovgivning og statsteori findes ikke som et samlet hele i Koranen, men står spredt blandt det øvrige stof. Lovgivningen opfattes som givet af Allah som en evig og fuldkommen lov, udsprunget af såvel Koranen som Hadith. Hadith er de udtalelser, handlinger og anvisninger af profeten, som går under betegnelsen Sunna (brug) og er samlet i flere hadithsamlinger, hvoraf samlingerne af "al-Buchari" (fra 870) og "Muslim" (fra 874) anses for at være de vigtigste, samtidig med, at de i islam betegnes som absolut troværdige "sahi". Lovstoffet, der opfattes som guddommeligt, kaldes i sin helhed for sharia.

I det følgende vil jeg dog udelukkende fremhæve den del af islamisk lov, som hidrører direkte fra Koranen og dermed ifølge islam direkte fra Allah selv, herunder islams "søjler" samt det egentlige lovgivningsstof, som muslimer ifølge religionen og den direkte åbenbaring skal følge som en deen, dvs. som total livsanskuelse for alle områder af ens liv, herunder også jura og samfund. De fire retsområder, som Koranen behandler mest udførligt, er kvinden, ægteskabet, hellig krig og byttetagning. Dertil skal lægges regler for en egentlig samfundsopbygning, skat og rente. Endvidere love for ikke-muslimer i et muslimsk samfund, dels dhimmierne, dvs. ikke-muslimer, som er tålt og som skal betale krigsskat og har indskrænkede juridiske rettigheder, og dels de ikke-tålte grupper (frafaldne muslimer, polyteister, ateister og "religioner uden bog", som er uden juridiske rettigheder.

6.1. Islams 5 søjler

1. Søjle: Trosbekendelsen (al-shahada)

Den islamiske trosbekendelse findes ikke som en samlet helhed i Koranen. Den stykkes derimod sammen af Sura 37.35 "Der er ingen Gud uden Allah", og af Sura 48.29 "Muhammed er Allahs udsending".

Al-shahada lyder: "Jeg bevidner, at der er ingen Gud udover Allah; jeg bevidner hans enhed og at han ikke har nogen partner; og jeg bevidner, at Muhammed er Allahs profet". Er denne sætning udtalt i vidners nærværelse, må en muslim ikke ændre religion, og frafald (apostasi) straffes.

Frafald fra troen (apostasi)

Sura 22.25 b ... "og dem, der ved uretskaffenhed søger at bringe til frafald dér (ved moskeen), dem vil vi lade smage en pinefuld straf."

Sura 4.89: "Hvis de vender sig bort (fra troen), så grib og dræb dem, hvor I end finder dem, og tag ingen af dem til ven og hjælper".

"Hvis nogen forlader islams religion, så dræb ham" Hadith Sahi al-Buchari vol. 9.nr.57.

"De, som forlader islam som pilen fra en bue, hvornår du end finder disse, dræb dem, for der vil være en belønning på opstandelsens dag for dem, som dræber dem." (Muhammeds ord refereret af Ali !) Hadith Sahi al-Buchari vol. 6. nr. 526.

2. Søjle: Bønnen (salat)

Sura 2.28 I skal nøje tage bønnerne i agt, også den midterste bøn, og I skal stille jer op for Allah, lydige.

Sura 4.43 Oh, I som tror, nærm jer ikke bønnen, når I er berusede, førend I ved, hvad I siger, ej heller som urene – undtagen som vejfarende – førend I har vasket jer. Og hvis I er syge eller på rejse, eller en af jer kommer fra et skjult sted eller har berørt kvinder og ikke finder vand, så skal I tage jer noget sand og gnide i jeres ansigter og hænder dermed, sandelig Allah er forladende, tilgivende.

Sura 5.6 Oh, I som tror, når I stiller jer op til bønnen, så vask jeres ansigter og jeres hænder op til albuerne, og gnid jeres hoveder og fødder op til anklerne. Og hvis I er urene da rens jer.... Befaling om bønretning mod Mekka: Sura 2.142 Sikkert vil de tåbelige blandt folk sige: Hvad har vendt dem bort fra deres bederetning (qibla), hvorhen de plejede? Sig: Østen og vesten tilhører Allah... 144. Vi har jo set dig bevæge dit ansigt hid og did og mod Himlen, så vi vil vende dig hen mod en bederetning, som du kan være tilfreds med, så vend dit ansigt i retning af den hellige moske, hvor I end er (dvs. mod Mekka).

Før bøn skal foretages renselse efter helt bestemte rituelle regler enten ved wudu (mindre afvaskning) eller ghusl (den store renselse fra urenhed, hvor ikke et hår må forblive tørt).

3. Søjle: Almisse (zakat)

Sura 41.6b-7 Og ve dem, der giver (Allah) en fælle, de som ikke vil give almisse, og det er dem, der er vantro over for det hinsidige.

Sura 57.18 Se, de, der giver almisse, mænd og kvinder, og som giver Allah en smuk andel, dem vil han give dobbelt (igen), og for dem er der en ædel løn.

4. Søjle: Faste (sawm)

Sura 2.183-185 Oh, I som tror, fasten er foreskrevet jer, ligesom den var foreskrevet for dem, der var forud for jer, måske I vil være gudfrygtige! Nogle optalte dage. Og hvem af jer, som er syg eller på rejse: Et antal andre dage.... Måneden Ramadan, i hvilken Koranen blev sendt ned som en retledning til menneskene og som klare beviser på retledningen og udfrielsen. Og den af jer, som er til stede i måneden skal faste i den...

Sura 2.187 Kønslig omgang med jeres kvinder er jer tilladt på fastenatten, de er en klædning for jer, og I er en klædning for dem. Allah ved, at I plejer at bedrage jer selv, og at han vender sig til jer og tilgiver jer. Så hav nu og da omgang med dem og stræb efter, hvad Allah har foreskrevet jer, og spis og drik, indtil en hvid tråd lader sig skelne for jer fra en sort tråd ved morgenrøden. Derpå skal i overholde fasten indtil natten, og I må ikke have omgang med dem, men i skal opholde jer i moskeen.

5. Søjle: Valfarten til Mekka (hadj/ hadsch) og ofringer

Sura 2.196 Og I skal fuldføre valfarten og den mindre valfart (Umra) for Allah, og dersom I bliver hindret, tag da det af offerdyrene, som er håndterligt, og I må ikke rage jeres hoveder, før offerdyrene når frem til det hellige område.

Sura 5.97 Allah har tilvejebragt Kaabaen og det hellige hus, som et opholdssted for menneskene, og den hellige måned, og offerdyrene og halsprydelserne – dette, for at I skal vide, at Allah har indsigt i, hvad der er i himlen og på jorden, og at Allah er alvidende i alle ting.

Se også Sura 22. Her beskrives, hvordan man skal kredse omkring Kaabaen og tilbede og ofre dyrene.

6. Søjle: Den hellige krig (jihad)

Sura 8.39 Påfør dem krig, indtil hedenskaben ikke findes mere, og Allahs religion hersker overalt. Sura 47.37 "Så vær ej svage og indbyd ikke til fred, når I har magten, så vil Allah være med jer; han skal aldrig undlade at give jer løn (i krig)".

Jihad bliver også kaldt den 6. søjle. Men den blev ikke en lovformelig søjle af den enkle grund, at islam antager, at hele jorden en gang tilhører islam. På det tidspunkt er pligten til at gøre hele jorden til Allahs overflødiggjort.

6. 2. Koranens lovstof

Næstekærlighedsbudet

Sura 48.29 "Muhammed er Allahs sendebud, og de som følger ham skal være hårde overfor ikke-muslimerne, men gode mod hverandre".

Drab (qatl)

Her forbydes uberettiget drab (qatl).

Sura 17.33 Og I må ikke dræbe noget menneske, hvilket Allah har forbudt, medmindre (det sker) af berettiget årsag. Og er nogen dræbt uretmæssigt, så har vi givet hans nærmeste fuldmagt (til gengældelse), men man må ikke gå for vidt i drab, viseligt vil han blive hjulpet.

Blodhævn (qisas)

Sura 2.178-179 Oh, I som tror, der påhviler jer gengældelse for de dræbte: En fri for en fri, og en slave for en slave, og en kvinde for en kvinde. Og den, for hvem der fra hans broders side gives afkald, for ham skal der være et retsligt efterkrav på

redelig vis og betaling med skønsomhed – dette er en lettelse fra jeres herres side, og en barmhjertighed. Men for den, der herefter overtræder, er der en pinefuld straf! Men for jer er der liv i gengældelsen – Oh, I, som har forstand, måske vil I være gudfrygtige!

Forbud mod at dræbe en troende (dvs. en muslim).

Sura 4.92-93 Det må ikke ske for en troende, at han dræber en troende, undtagen af uagtsomhed; og den, der ved uagtsomhed har dræbt en troende (dvs. muslim): Frigivelse af en undergiven troende og en soningssum fuldt betalt til hans husstand, medmindre de eftergiver den som almisse. Og hvis han er fra et mod jer fjendtligsindet folk, men troende, da frigivelse af en undergiven troende...

Sura 4.163-165 Der gives lov til, at den dræbtes nærmeste kan udøve gengældelsesdrab (qisas).

Ligeledes gives der ret til at dræbe personer, som falder fra islam (se under trosbekendelsen) og ret til drab på vantro ved jihad og personer, som bekæmper islam (se under hellig krig).

Påbudet om kamp (jihad) mod de vantro

Sura 9.29 I skal bekæmpe dem, der ikke tror på Allah og på den yderste dag, og som ikke holder det for bandlyst, som Allah og hans sendebud har bandlyst, og som ikke er lydige mod sandhedens religion (islam) – blandt dem, der har modtaget skriften – indtil de udreder krigsskat efter formåen, ydmygt underordnede, som de er.

Sura 2.190-193 Og bekæmp I på Allahs vej dem, der bekæmper jer, men gå ikke for vidt, Allah elsker såvist ikke dem, der går for vidt. Men dræb dem, hvor I end støder på dem, og driv dem ud,

hvorfra de har uddrevet jer; og (forsøg på at få en muslim til) frafald (fra islam) er værre end drab, men I må ikke bekæmpe dem ved den hellige moske, før de bekæmper jer der, men hvis de bekæmper jer, så dræb dem – således er de vantros løn. Men giver de efter, se, da er Allah tilgivende, barmhjertig. Og før krig mod dem, indtil prøvelsens tid er ovre, og hele verden (religionen) tilhører Allah...

Sura 2.216-218

Det er foreskrevet jer at dræbe, er det jer end afskyeligt. Men måske nærer I afsky mod en ting, og (dog) er dette det bedste for jer, og det kan være, at I elsker en ting, men at den er dårlig for jer, ja, Allah ved, men I ved ikke! De spørger jer om den hellige måned om kamp i den. Sig: Kamp i den er en stor (synd), men afvigelse fra Allahs vej og vantro overfor ham og mod den hellige moske og uddrivelse af hans folk er en større (synd) end drab, og de vil ikke holde op med at bekæmpe jer førend de har bragt jer til frafald fra jeres religion, om de formår det... Se, de som udvandrer og anstrenger sig i kampen på Allahs veje, det er de sejrende, ja, Allah er tilgivende, barmhjertig.

Sura 12.29 Oh, I troende, bekæmp de vantro, som bor i jeres naboskab; lad dem føle hele jeres strengthed.

Sura 47.36 Vær ikke svage overfor jeres fjender og inviter dem ikke til fred: I skal være de mægtige, for Allah er med jer og undlader ikke at give jer løn for jeres gerninger i krig.

Sura 48.17 I skal bekæmpe folk medmindre de bekender sig til Islam.

Sura 61.11 I skal tro på Allah og på hans sendebud (Muhammad) og I skal føre krig ved hans ide med jeres gods og jeres blod. Det er bedre for jer, hvis blot I vidste det.

Sura 4.90 Tag derfor ikke nogen af de vantro som venner, førend de overgiver sig til Allahs sag, men hvis de vender sig bort, så grib dem og dræb dem.

Sura 7.74 Den, som kæmper for Allahs sag, om han falder eller sejrer, vil vi give ham stor løn.

Pligten til jihad som udvandring og pligten til at hjælpe de udvandrede

Sura 8.74-75 Og de, som kom til tro (på Allah) og udvandrede og anstrengte sig i kampen på Allahs veje, og de, som gav husly og hjælp, disse er i sandhed de troende, for dem er der tilgivelse og en rigelig forsørgelse. Og de, der siden hen er kommet til tro og er udvandret og har anstrengt sig i kampen sammen med jer, de hører jer til. Men de blodsbeslægtede står hverandre nærmest – (dette er) i Allahs skrift visselig, Allah er (al)vidende om enhver ting.

Sura 33.27 Og Allah gav jer deres (de vantros) land, deres huse og formuer i arv, og land, som I endnu ikke har betrådt. Allah har magt over alle ting. (Dette er et af de vigtigste vers, som anvendes til at legitimere kolonisering).

Sura 4.97b Englene siger: Er jorden ikke vid nok, så I kan udvandre? De (som ikke tør) vil komme i helvede – et slemt endeligt!

Tyveri og straffe herfor

Sura 5.38-39 Og hvad angår den tyvagtige mand og den tyvagtige kvinde, så skal I afhugge deres hænder som en gengældelse for, hvad de begge har begået, som et advarende eksempel fra Allah, ja, Allah er mægtig, vis! Og den, som herefter vender om fra sin uretskaffenhed og som handler ret, ham vil Allah såvist vende sig til – sandelig, Allah er tilgivende, barmhjertig!

Krigsbytte

Hele Sura 8 med navnet ”Krigsbytte”.

Sura 33.27 Og han (Allah) gav jer deres (de vantros) land, deres huse og formuer i arv, og land, som i endnu ikke har betrådt. Allah har magt over alle ting.

Sura 8.1 De spørger dig efter krigsbytte. Sig: krigsbytte tilhører Allah og apostelen. Frygt altså Allah og lad fred råde indbyrdes (når I fordeler det) og adlyd Allah og hans apostel, når I er troende.

De nærmere regler for byttedeling findes i Sura 8, Sura 48.20, Sura 59.7 og Sura 6.11.

Krigsskat

Denne åbenbaring pålægger ikke-muslimer at betale en særskat til muslimerne i de områder, hvor islam har magten.

Sura 9.29 “Før krig mod dem, som ikke tror på Allah og dommedag og ikke overholder det, som Allah og hans apostel (Muhammed) har erklæret helligt og som ikke bekender sandhedens religion (islam), nemlig de, som har fået skriften (kristne, jøder, sabier...), indtil disse er villige til at betale krigsskat og underkaste sig.”

Ikke-muslimers skat til muslimer bestod dels af penge, naturalier og spædbørn i Serbien, det øvrige Balkan og Armenien.

Dregebørnene blev siden anvendt som soldater i den islamiske hær og vendt mod de kristne.

Falsk ed

Sura 5.89 Ikke straffer Allah jer for ubetænksomt ord i jeres ed, men han straffer jer for, hvad I har bundet jeres ed med, og soningen herfor er bespisning af ti fattige med det gennemsnitlige af, hvad I giver jeres husstande at spise, eller beklædning af dem, eller frigivelse af en slave; og den, der ikke finder (midler), da faste i tre dage. Dette er soningen for jeres ed, når I har svoret, og vogt jer for jeres eder! Således gør Allah sine tegn synlige for jer – måske vil I være taknemlige.

Hor

Sura 24.2-3 Kvinden, som handler utugtigt, og manden, der bedriver hor, skal I piske, hver af dem med ethundrede piskeslag, og ikke skal medlidenhed gribe jer for Allahs religions skyld, dersom I tror på Allah og på den yderste dag, og begges straf skal en skare af troende (muslimer) være vidne til. Den mand, som bedriver hor, må kun tage en utugtigt kvinde til ægte, og ingen må ægte en utugtigt kvinde undtagen en utugtigt mand.

Spil med pile

Sura 2.219 og Sura 5.3 b Og kaster I lod med pileskafter, er det en overtrædelse.

Arveret

En ikke-muslim kan aldrig arve en muslim.

Sura 4.11 Allah forordner med hensyn til jeres børn: En mandlig arving får lige så meget som to kvinder. Hvis der kun er 3 kvin-

delige (arvinger) eller mere end to, så modtager de to tredjedele af arven, og hvis der kun er én, så halvdelen. Hans forældre får hver en sjettedel af, hvad han har efterladt, såfremt den døde har børn. Og hvis han har brødre, modtager moderen en sjettedel. Alt det dog først efter betalingen af testamentariske forordninger eller af skyld.

Sura 4.12. Af arven efter en hustru tilstår der jer halvdelen, hvis hun er barnløs. Hvis hun har børn, får I en fjerdedel. Også efter at have taget højde for betalingen af testamentariske forordninger eller udligning af skyld. Og jeres hustruer får ved jeres død en fjerdedel, hvis I er uden børn. Hvis hun har børn, modtager hun en ottendedel. Dette også efter, at der er taget højde for testamentariske forordninger eller skyld.

Vidner

Sura 2.282 Tilkald to af jeres mænd som vidner, kan der ikke skaffes to mænd som vidner, så lad vidne én mand og to kvinder af dem, som I godkender som vidner...

Brudesum

Sura 4.4 Giv kvinden en brudesum som gave. Men hvis de frivilligt giver jer noget af den, så kan I frit forbruge pengene.

Ægteskabsloven og regler om at være værge

En ateist eller en person, som hverken er muslim, kristen eller jøde, kan ifølge Koranen ikke gifte sig med en muslim, da de ikke er på samme stadi. En frafalden eller et medlem af en tredje religion er uden rettigheder og kan derfor ikke gifte sig med en muslim. En person, der har haft seksuelt forhold til en anden, kan ikke gifte sig med troende muslim. Sura 24.26.

“Urene kvinder er for urene mænd, og urene mænd for urene kvinder. Rene kvinder er for rene mænd, og rene mænd for rene kvinder.”

Alle fire islamiske lovskoler anerkender et ægteskab mellem en muslimsk mand og en jødisk eller kristen kvinde for retsgyldig. Den shafiiitiske lovskole har dog en betænkelighed, idet en kristen eller jødisk kvinde, som bor udenfor et muslimsk område, vil have svært ved at opdrage barnet som rigtig muslim.

Islam siger følgende om et blandet ægteskab, dvs. mellem en muslimsk mand og en kristen eller jødisk kvinde: “Den ikke-muslimske hustru må ikke forsøge at påvirke deres børn med sin egen tro, idet det i islam gælder, at børn følger deres fars religion - uanset moderens religiøse tilhørsforhold” (“Islam Fred og Harmoni” nr.4, 1991).”

Ofte tvinges en del kvinder indirekte til konvertering, da de med tiden indser, at deres stilling i ægteskabet er vanskelig i forhold til manden og dennes familie. Kun stærke kvinder kan holde stand. I tilfælde, hvor børn er blevet døbt som følge af en aftale mellem parterne, har jeg desværre oplevet, at manden atter meldte dem kollektivt ud af kirken. Dette er dog i henhold til muslimsk lov. Kvindens og børnenes stilling er ofte endnu mere vanskelig, når kvinden ikke er konverteret.

Lad os igen se de islamiske retsregler: “En ægteskabskontraktlig aftale om at opdrage børn af en muslimsk far og en ikke-muslimsk mor i moderens religion betragtes som ugyldig ved muslimske landes domstole. Faderen skal sørge for at opdrage sine børn i islam. Modarbejdes han heri af sin jødiske eller kristne hustru, bør han skille sig fra hende for at sikre børnenes islamiske opdragelse. En ikke-muslimsk mor kan aldrig være legal værge for sine muslimske børn - ligesom en muslim aldrig kan være legal værge for en ikke-muslim” (“Islam- Fred og

Harmoni”, 1991): Sura 60.10: *”Bliv ikke væрге for vanthro kvinder...Således er Guds befaling. Han dømmes med retfærdighed jer imellem. Gud er fuld af kundskab og visdom.”*

Ægteskab mellem en muslimsk kvinde og en ikke-muslimsk mand: Koranen forbyder en muslimsk kvinde at indgå ægteskab med en vanthro eller en afgudsdyrker, medmindre denne antager islam: Sura 2.221: *”I må ikke gifte jer med kvinder, der er afgudsdyrkere, medmindre de antager troen (islam). En troende (muslimsk) slavepige er bedre end en kvindelig afgudsdyrker, også selvom I kunne lide hende. Og giv ikke (muslimske kvinder) til hedenske mænd i ægteskabet, medmindre disse bliver troende (muslimer)..... Disse vil drage jer til helvedes flammer; men Gud kalder jer til paradís”.*

Sura 60.10: *”I troende. Når der kommer troende kvindelige flygtninge til jer, da undersøg dem og prøv dem. Gud kender bedst deres tro. Dersom I er forvissset om, at de er troende (muslimer), så send dem ikke tilbage til de vanthro. De troende kvinder er ikke lovlige hustruer for de (vanthro mænd), ej heller omvendt; men giv de vanthro tilbage, hvad de har betalt i brudegave. Der vil ikke falde nogen skyld på jer; dersom I tager dem til ægte ved at betale dem deres brudegave...” Men hold ikke fast i ægteskabet med en vanthro kvinde (da hun ikke mere er tilladt at have). En muslimsk kvinde kan ikke bortgiftes, hvis hun har haft samleje før ægteskabet, det kan hun heller ikke, hvis hun er blevet voldtaget.*

Sura 24.3: *”Ingen mand, der er skyldig i hor eller utugt kan gifte sig med en kvinde, medmindre hun er skyldig i samme forbrydelse, eller med en vanthro. Lad ej heller andre end en sådan mand eller en vanthro gifte sig med en sådan kvinde: For en troende er noget sådant forbudt”.*

Således er det ifølge islamisk lov forbudt en muslimsk kvinde under nogen omstændigheder at gifte sig med en ikke-muslimsk mand. Indgås et sådant ægteskab på trods af forbudet (f. eks. i et ikke-muslimsk land), vil ægteskabet være ugyldigt i et traditionelt muslimsk land.

Forbudet begrundes med, at børn som oftest følger faderens religion. *”Det ville være nedværdigende og uudholdeligt for en muslimsk kvinde at acceptere at leve sammen med en mand og børn, der ikke respekterer muslimernes sidste profet, Muhammed, og hans lære. Der er endvidere stor sandsynlighed for, at den muslimske hustru, der jo ville være i mindretal i forhold til mand og børn, langsomt vil føle sig tvunget til at opgive sin egen tro til fordel for mandens, idet det i de fleste kulturer er manden, der er overhovedet”* (*”The Moslem World League Journal”*, Marts 98).

Love om religionsskift efter indgåelse af ægteskab

Hvis den ene af to muslimske ægtefæller offentligt fornægter islam, opløses ægteskabet øjeblikkeligt, idet en apostat (en frafalden) iflg. islamisk lov mister sine borgerrettigheder.

Hvis hustruen i et jødisk eller kristent ægteskab (dvs. hvor begge ægtefæller enten er jøder eller kristne) antager islam opløses ægteskabet, men iflg. den hanafitiske lovskole skal ægtemanden først opfordres til at antage islam.

Tvangsskilsmitter kan gennemtvunges af de islamiske myndigheder eller af familien, eller hvis parterne fornægter islam eller konverterer til en anden religion. En sådan tvangsskilsnisse kan også ske, selv om den ene part slet ikke afsværger sin muslimske tro, men er i opposition til en ortodoks islam.

Hvis det er manden i et jødisk eller kristent ægteskab, der antager islam, medens hustruen forbliver jøde eller kristen, opløses ægteskabet ikke.

Hvis den ene af parterne i et ægteskab mellem vantro og afgudsdyrkere antager islam, opløses ægteskabet.

Hvis en jødisk eller kristen hustru til en muslimsk mand afsværger sin tro uden at antage en anden, opløses ægteskabet.

Hvis en jødisk hustru bliver kristen eller vice versa opløses ægteskabet ikke”.

Sker disse religionsskift i muslimske lande, tvinges parterne omgående til at gå fra hinanden, uanset om de vil det eller ej, og selv om begge parter er afgjort imod det. (Assa, Dawud: “Mixed Marriages”. “The Moslem World League Journal”, vol.8, no.10, 1981, s.14-16 og Chehata, Chafik: “Note de droit musulman sur les mariages mixtes”. Revue Juridique et politique, indépendance et coopération, vol. 30, 1976, s. 130-133).

Kvinden i det islamiske ægteskab skal lære at handle ret efter mandens vejledning, ved uenigheder gælder mandens ord.

Før ægteskabet regner de fleste danske piger med at forblive, hvad de er. Selv det at aflægge den korte bekendelse, at “Allah er Gud og Muhammed hans profet” i vidners nærvær, anser nogle danske piger for uskyldig. Men de færreste kan overskue konsekvenserne af deres handling, da de fra den dag kommer til at lægge en stadig større del af deres sjæl og personlighed på hylden og ikke må forkaste islam igen, uden det får alvorlige konsekvenser. Presset, som lægges på den ikke-muslimske part af familien, skyldes bl.a. Koranens Sura 2.221, at en muslim ikke må gifte sig med en såkaldt “afgudsdyrker”, medmindre denne bliver muslim.

Polygamiloven

Polygami blev af profeten overført til islam fra Persien. Også enkelte danske kvinder lever i polygame ægteskaber med muslimske mænd. I starten var de enehustruer. Selv i Tyrkiet lever danske kvinder i en sådan situation, som dog gennemgående fører til et brud efter få år. Denne form for polygami har sit udspring i Koranens Sura 4.3: “*Dersom I frygter, at det ikke vil være muligt at finde en anden rimelig løsning på problemet vedr. enker eller forældreløse i samfundet, så gift jer med dem, der synes passende: to, tre eller fire. Dersom I frygter, at I ikke kan være retfærdige mod så mange, da gift jer kun med en, eller hvad I har af slavinder*”.

Tugtelsesretten og forsørgelsesretten

Sura 4.34 Mænd har ansvaret for kvinderne, for Allah har givet den ene større (styrke) end den anden, og de forsørger kvinderne ud af deres midler. Gode kvinder er derfor hengivent lydige og vogter (i mandens) fravær over det, som Allah vil skal være skjult. Men frygter de, at de skal være ulydige, da skal du advare dem, lade dem ligge alene i deres senge og slå dem, men vender de tilbage til lydighed, tag da ikke midler imod dem i brug. For Allah er den højeste.

Tilbageholdelsesretten

Sura 4.15 Hvis nogen af dine hustruer begår noget dårligt, så skal I skaffe jer fire vidner imod dem. Og dersom de vidner, da lås dem inde i huset – indtil døden henter dem, eller Allah åbner en udvej.

Skilsmisse og bortsendelse af hustruen Især Sura 2.221-237

Endnu et problem opstår for europæiske kvinder i blandede forhold: Ved skilsmisse i Europa er parret iflg. islamisk lov slet ikke skilt, men kvinden stadig mandens, uanset om de er nok så danske. Ved en rejse til et muslimsk land kan dette få uoverstigelige følger. Her kan kvinden tvinges til at underskrive div. ufordelagtige dokumenter og presses til at fraskrive sig fælles børn. Nogle kvinder vælger da pga. børnene at blive i det muslimske land som "frivillige" fanger, da de ellers aldrig vil få børnene at se igen. Manden har ret til bortsendelse af hustruen ved forstødelse efter at have sagt det 3 gange.

Regler for renhed og urenhed

Ikke-muslimers urenhed og forbud mod at nærme sig Mekka
Sura 9.28 Oh, I (muslimere) som tror. De, som giver Allah en fælle (de kristne) er simpelthen urene, og de må ikke efter dette år nærme sig den hellige moske.

Sura 9.17 Det må ikke ske, at de, som giver Allah en fælle, besøger Allahs moske

Ibn Ishaq: "Lær dem Koranen og undervis dem i den. Forbyd at en uren rører den"(kapitlet: "Banu Harith antager islam", s.241)

Ibn Ishaq: (Abu Sufjan's datter blev muslim og blev en af profetens hustruer) "Abu Sufjan begav sig til sin datter og ville sætte sig på profetens tæppe. Men hans datter tog tæppet bort og foldede det sammen, og Abu Sufjan spurgte: Min kære lille datter! Jeg ved ikke, er jeg for god til tæppet, eller er tæppet for godt til mig?"

Datteren svarede: Tæppet tilhører Allahs sendebud, og du er en uren hedning. Derfor vil jeg ikke, at du sidder på det tæppe!"

(Kapitlet: "Årsagen til hæertoget mod Mekka og erobringen år 8", s.211).

Kvindes urenhed

Kvinder er urene efter fødsel og ved menstruation, se bl.a. Sura 2.222.

Tørklædet som ydre tegn for at kunne skelne rene (ærbare) kvinder fra urene kvinder

"Oh, du profet, sig til dine hustruer og dine døtre og til de troendes kvinder, at de skal trække deres ydre kåber sammen om sig. Dette er det bedste, så de kan kendes (som rene), og så de ikke forulempes". (Sura 33.59 f.)

Urene dyrs berøring

Herunder især svin, aber, hunde. Berøring af disse dyr eller strint fra en hund, der ryster sig, eller berøring af snuden kræver rituel renselse enten af hele kroppen eller af den specifikke le-gemsdel.

Urene personer, ting og symboler

Kirkegårde, døde personer, gudebilleder eller statuetter, kors, personer som er faldet fra islam, madlevninger, spisebestik, tallerkener etc. fra "vantrø" og frafaldne samt køkkengrej etc., som er blevet berørt af "uren" føde.

Fødes urenhed samt slagtere regler

Islam forbyder følgende fødevarer som urene:

1. Alkohol (der er dog forskel: I nogle islamiske lande er det forbudt (haram), i andre "ikke anbefalelsesværdigt"). Mad tilberedt med alkohol og ægte vineddike samt flamberet mad.
2. Kød af svin og vilde dyr, der bruger klør og tænder til at nedlægge bytte (dvs. rovdyr), endvidere alle rovfugle inkl. kragefugle etc. og gelatine af nævnte dyr.
3. Gnavere (f.eks. hare og kanin) og samtlige reptiler, orme, visse skaldyr f.eks. krebs og rejer.
4. Kød af selvdøde dyr, som ellers ville have været tilladt (hallal).
5. Kød af dyr og fugle, der er tilladte, men ikke aflivet efter den af Koranen foreskrevne måde.
6. Kød af dyr, der er velsignet eller anvendt til ofringer til andre guder end Allah, kød af dyr over hvilket en anden Guds navn er nævnt.
7. Kød er urent og derfor forbudt (haram), hvis der ved hallal-slagtningen ikke er sagt ordene "Bismillah Allahu-akbar" (I Gud Allahs navn. Allah er den største).

Slagtningen må ikke udføres med bedøvelse. Dyret skal, medens det er levende, have skåret halsen over fra øre til øre på en sådan måde, at hovedpulsåren overskæres, og dyret dør ved forblødning. Mere moderate tillader, at bedøvelse må ske, efter at halsen er skåret over, hvilket må siges at være en mærkelig rækkefølge. Halshvirlerne må ikke beskadiges. Ej heller må hovedet hugges af. Dyret er urent, hvis ikke alle 4 hovedblodårer skæres over på én gang. Dyret skal, når det slagtes, vende mod Mekka. Et dyr, som dør af skræk under slagtning

eller jagt er urent, men bider en hund, som er under jægerens kontrol dyret ihjel under jagt, er det rent, hvis Allahs navn nævnes over det.

Vinforbudet findes i Sura 16.67 og Sura 2.219.

Spiseforbudene findes i Sura 5.90-91 og 5.3-4.

Sura 5.3-4 "Bandlyst for jer er (selvdødt), blod og svinekød og det, hvorover andre end Allah er blevet påkaldt; og det kvalte, og hvad der er slået ned, og det ved fald omkomne og det ihjelstangede, og hvad rovdyrene har spist (af), medmindre I har slagtet det rituelt, og hvad der er blevet slagtet som offer på en sten. Og at I har kastet lod ved pileskud er en overtrædelse. I dag vil de, der er vantro, fortvivle ved deres religion, så frygt ikke dem, men frygt mig. I dag har jeg fuldkommengjort jeres religion, og jeg har fuldendt over jer min velgerning, og jeg har behag i, at I har islam som religion.... Tilladt for jer er, når I har oplært de fangne (jagt)dyr, dresserede ligesom hunde, idet I oplærer dem i, hvad Allah har lært jer – så spis, hvad de fanger til jer, og I skal nævne Allahs navn over det, og frygt Allah – sandelig, Allah er hurtig til afregning".

7. BIBELTOLKNING OG KORANTOLKNING

For muslimer er Koranen hellig, og for kristne er Bibelen hellig. Men denne tilsyneladende lighed bedrager. For det første er Bibelen ikke én bog men en samling bøger, som ordet "Biblia" (= bøger) klart og utvetydigt udtrykker. For det andet anses Bibelen og Koranen som hellige af helt forskellige årsager:

Koranen er for muslimer hellig i sig selv:

1. Fordi Koranen er skabt, ikke skrevet, og er Allahs attribut og udtryk for hans inderste væsen.
2. Fordi Koranen er frembragt af Allah personligt og derfor er perfekt.
3. Fordi Koranens arabiske skrifttegn er den eneste måde, på hvilken Allah viser sig synligt (åbenbarer sig).
4. Fordi Koranen altid har eksisteret i Himlen.
5. Fordi den ikke er skrevet et bestemt sted, men kom direkte til jorden fra Himlen.
6. Fordi den ingen relation har til rum og tid, men er statisk, hvilket betyder, at dens lovgivning gælder altid og overalt.
7. Fordi formidlingen gennem Gabriel til Muhammed betyder, at intet menneske medvirkede ved dens tilblivelse.
8. Fordi denne uafhængighed af mennesker betyder, at den ikke kan indeholde historiske fejl, huskefejl eller stavfejl.
9. Koranens fuldkommenhed er et udtryk for og spejlbillede af Gud selv.
10. Fordi Allahs ord (Koranen) er hans nærvær, som evigt har været i himlen og nu er åbenbaret på Jorden.

Også kristendommen taler om Guds ord, som præeksistent altid har eksisteret i Himlen ligesom Koranen og nu er åbenbaret på

jorden. Og her stopper også enhver lighed mellem islam og kristendommen. Kristendommen har en fuldkommen anden indgangsvinkel: Guds ord er ikke en bog! Guds ord blev ikke papir og bogstaver, men blev kød og blod. Dette gengives tydeligt hos evangelisten Johannes i 1. kapitel af evangeliet. Guds ord er Jesus Kristus født ind i verden. Derfor tilbeder kristne ikke Bibelen, men Kristus. Det er Kristus som er hellig. Bibelen som Guds ord er kun et middel med den funktion at pege på Kristus. Men ikke kun skriften peger på ham, han peger på sig selv gennem sin ånd: Helligånden, som driver mennesket hen til Gud gennem syndserkendelse. Enhver, som går på opdagelse i sit eget indre og erkender, at han ikke er perfekt og ikke fortjener Guds rige, han drives af ånden hen til Guds nåde i Jesus Kristus. Den, der erkender at have behov for hans tilgivelse og forsoning ligesom røveren på korset, han er åben for frelsen.

Bibelen bliver hellig for kristne:

Fordi Kristus er hellig. Det er ikke Bibelens bogstaver, som i sig selv er hellige, men Kristus som er hellig.

Fordi Kristus er Guds personlige nærvær. Gud åbenbarer sit nærvær gennem Kristus, ikke gennem bogstavernes nærvær.

Fordi Kristus er Guds måde at vise sig synligt (åbenbare sig).

Fordi Kristus som Guds Ord altid har eksisteret (jævnfør Jesu ord: "Før Abraham blev til, er jeg." Joh.8.58).

Fordi Jesus kom til et bestemt sted på en bestemt tid, og fordi Han kommer til enhver, hvor og hvornår han ønsker det, og hel- liger den, som tror.

Fordi Jesus fødes ind i rum og tid og går ind i menneskeskæb- ner, er hos mennesker og i mennesker gennem sin Ånd.

Fordi formidlingen af Guds Ord sker direkte ved, at Gud åben-

barer sig selv i Jesus og ikke gennem en række mellemænd og ufuldkomne profeter.

Fordi Kristus er uden fejl (han er syndfri).

Fordi Kristus som et udtryk for Gud selv er fuldkommen.

Fordi Jesus er Guds nærvær i Helligånden, som evigt har været i Himlen og nu er åbenbaret på jorden.

I islam anses det som en mangel, at der i Det nye Testamente er flere evangelister, der fortæller om Kristus fra hver sin synsvinkel. Det tages som et bevis for, at Det nye Testamente er forfalsket og beheftet med en mangel. Men kristne anser det tværtimod som en gave og en styrke, at flere forskellige personer i flere forskellige evangelier på hver på sin måde peger på Kristus.

I islam anses det som en mangel ved Gud, hvis Gud havde åbenbaret sig gennem et menneske. Muslimer mener, at det ville bryde med ideen om en perfekt Gud. Men kristendommen anser det som en mangel, hvis Gud blot ville være en ophøjet og fjern Gud, uden mulighed for at åbenbare sig på andre måder end gennem blæk og papir. De spedalske, tolderne, de syge, de forfulgte og røveren på korset var ikke i tvivl. Jesus var for dem mere end skrevne ord på papir. Han var og er den, som man direkte kan klage sin nød til, ligesom røveren på korset, der i sin fortvivlelse henvender sig til Jesus med ordene: "Tænk på mig, når du kommer i dit rige", hvorpå Jesus svarede: "Sandelig, endnu i dag skal du være med mig i Paradis!" (Lukas 23.43).

Et af Muhammeds voldsomste kritikpunkter mod kristendommen er netop, at Gud ikke kan være en perfekt Gud, hvis han åbenbarer sig som menneske. Men der er en Koranformulering

i Sura 19.17, som nok de færreste muslimer har tænkt over. Der står nemlig ikke, at Gud sender englen Gabriel, men "Vi (Allah) sendte vor Ånd (ruach) til hende (Maria). Den viste sig for hende som en velskabt mand."

Islam anser det som en mangel ved Allah, hvis han trækkes ned i smudset dvs. ned på jorden. Allah er for stor og ophøjet til, at han kan være blandt syndige mennesker. Kristendommen forkynder, at Kristus netop drog helt ned i sølet for at drage os op af synd og smuds, jævnfør Jesu ord: "De raske har ikke brug for læge, men de syge" (Mattæus 9.12). Han drager ud som hyrden, der leder efter de forvildede får. Ingen er for ringe, beskidt eller syndig til, at Gud ikke vil lede efter ham.

Forskellen mellem kristne og muslimers måde at se på henholdsvis Bibelen og Koranen som helligskrift har enorme konsekvenser. Der er ikke blot tale om en anden skriftforståelse, men om en anden forståelse af Gud, ja reelt en anden Gud.

Det har følgende umiddelbare konsekvenser:

1. Koranen er som Guds ord hævet over tid og sted.

Jesus som Guds Ord er aldrig hævet over tid og sted. Han kommer og er nær hos enhver, som kalder, på et hvilket som helst sted og til en hvilken som helst tid, jævnfør Jesu ord: "Jeg vil ikke efterlade jer faderløse, jeg vil komme til jer" (Johannes 14.18) og "Jeg er med jer alle dage indtil verdens ende" (Mattæus 28.20).

2. Koranen er som Guds ord hævet over historien.

Men Jesus som Guds Ord går ind i historien, fødes ind i historien og ændrer historien.

3. Medens det er ikke tilladt noget menneske at kritisere Koranen som Guds ord, så lader Jesus sig kritisere, forfølge, håne og korsfæste for at føre os til frelse, jævnfør Jesu egne ord: ”Større kærlighed har ingen end den, som er villig til at dø for sine venner”(Johannes 15.13).

4. Medens Koranen som Guds ord er for hellig til at berøres af en kvinde, når hun er uren (har menstruation eller har født) eller af en vantro, så føler Jesus sig som Guds Ord ikke for kostbar til at røre ved en kvinde med blødninger eller helbrede en vantro med håndspålægelse (den romerske officer eller den kanaanæiske kvinde). For intet menneske er rent i hjerte og tanke. Såfremt Guds ord kun kom til såkaldt ”rene”, da kunne han ikke komme til noget menneske, men måtte holde sig på afstand af alle sine skabninger.

5. Medens Koranen som Guds ord viser Allahs fuldkommenhed gennem en fuldkommen lovgivning, så viser Jesus som Guds Ord Guds fuldkommenhed gennem sin kærlighed. Jesus er Guds udstrakte hånd til dem, der er blevet knust under loven. ”Deri består kærligheden: Ikke i at vi har elsket Gud, men i at Han har elsket os og sendt sin Søn som sonoffer for vore synder. Når Gud har elsket os således, skylder også vi at elske hinanden” (1. Johannesbrev 4.10-11).

6. Medens Allah åbenbarer sig og sit inderste væsen gennem ordene i Koranen, så åbenbarer Gud sig selv og sit inderste væsen gennem Jesus Kristus som Guds Ord.

7. Medens Koranen, som Guds ord åbenbarer Allah som alles Herre, så åbenbarer ”Guds Ord” sig i Jesus som alles tjener:

”Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit liv som løsesum for mange” (Jesu ord i Mattæus 20.28).

8. Medens Allah i Koranen skænker frelse til mennesker, som opfylder Allahs ord gennem overholdelse af den islamiske lov, så skænker Gud i kristendommen frelse, ved at Jesus løskøber os fra loven til evangeliet. ”Vi er løskøbt fra lovens forbandelse (den gammeltestamentlige lovgivning, som vi genfinder i islam) til evangeliet (det glade budskab) ved troen på Jesus Kristus” (Galater 3.13). ”Før troen kom, blev vi bevogtet under loven og spærret inde, indtil troen skulle åbenbares, så at loven var vores opdrager (loven fører til selverkendelse, nemlig erkendelse af ens synd og fejl). Kristus kom, for at vi, som er uretfærdige og ufuldkomne, skulle blive gjort retfærdige af tro... Alle er I Guds børn i troen, i Jesus Kristus. Alle I, som er døbt til Kristus, har jo ikklædt jer Kristus” (Galaterbrevet 4.23-24 samt 4.26-27). Man bliver altså ikke retfærdig af at overholde en lov, som alle på den en eller anden måde overtræder, for ikke et eneste menneske er retfærdig og værdig til frelse. Retfærdighed nås kun ved, at man bliver gjort retfærdig af Kristus, ved i tro at erkende sine fejl og svigt og søge tilgivelse og lægedom hos den store læge Kristus.

9. Medens Allah i Koranen åbenbarer sit billede gennem sine arabiske skriftegn, så åbenbarer Gud i kristendommen sit billede gennem Jesus Kristus. Medens Koranens skriftegn i islam er billedet på Allahs nærhed og fuldkommenhed, så er i kristendommen Jesus billedet på den usynlige Guds nærhed og fuldkommenhed. Dette udtrykkes således i Kolossenserbrevet 1.v15-23a:

”I ham har vi forløsningen, syndernes forladelse. Han er den usynlige Guds billede, al skabnings førstefødte. I ham blev alting skabt i Himlene og på jorden, det synlige og det usynlige, troner og herskere, magter og myndigheder. Ved ham og til ham er alting skabt. Han er forud for alt, og alt består ved ham. Han er hoved for legemet, kirken. Han er begyndelsen, den førstefødte af de døde, for at han i alle ting skulle være den første. For i ham besluttede hele guddomsfylden at tage bolig og ved ham at forsone alt med sig, på jorden som i himlene, ved at stifte fred ved hans blod på korset. Også jer, som før var fremmede og fjendske af sind med jeres onde gerninger, har Gud nu forsonet med sig ved Kristi legemlige død, for at føre jer frem som hellige og lydefrie og uangribelige for sit ansigt, hvis I da forbliver grundfæstede og faste i troen uden at lade jer rokke fra håbet i det evangelium, I har hørt, det, som er blevet prædikeret for al skabningen under himlen.”

Vi står altså i kristendommen og i islam med to helt forskellige Guds billeder. Og denne forskel har alvorlige konsekvenser for etikken. Islam er etisk låst fast af en efter islamisk lære fuldkommen Koran med en fuldkommen lovgivning. Professor Jes Asmussen peger på problemet med den muslimske lovs uforanderlighed, hvor enhver detalje anses som fuldendt og ufravigelig: “Når der opstilles paragraffer i etikken, og der sluttelig hævdes: ‘Så siger Herren’, så kan man være ganske rolig, at her foreligger der en forfalskning eller i bedste fald en misforståelse. Guds ord er evigt og uforanderligt, men det er en moralkodeks aldrig, ifølge sagens natur kan den ikke være det. Når Jesus siger: ‘Du skal elske din næste som dig selv’, så er det ikke en moralkodeks, men et evigt krav, som hvert menneske i forhold til sin egen tid under eget ansvar må tolke og leve ud

fra” (J. Asmussen: ”Islam”. s.92). Men Koranen som uforanderlig lovgivning er et problem. Jes Asmussen peger som et eksempel på det problem, at kvinder og børn ifølge Koranens lov er lovligt krigsbytte, og at man derfor under delingen i Indien og Pakistan 1947 bortførte 60.000 piger og kvinder, ligesom man tidligere havde drænet de kristne områder på Balkan for børn ved at forlange deres førstefødte drenge udleveret som en slags skat kaldet “drengenhøst”. Men disse overgreb var faktisk ikke noget overgreb i forhold til Koranens etik. Men ”mange menige skammede sig over det, der skete, da muslimer ved Indiens deling tog tusinder af børn og kvinder som krigsbytte og protesterede, altså mod det, som Allah syntes var helt i orden. For at sætte sagen på spidsen: Hvis mennesker er bedre end Gud, så kan muslimerne hævde, at Koranen er Guds ord, ellers ikke, for så har menneskers etik vist sig at nå højere end det, som Allah slår fast som norm for Adams slægt” (J. Asmussen: ”Islam”. s.93).

Kristendommen forkaster Det gamle Testaments lov og erstatter det med et nyt testamente (kaldet Det nye Testamente): Evangeliet om syndernes forladelse ved frelsen og forsoningen i Jesus Kristus. Det medfører et nyt skriftsyn på Det gamle Testamente og dets 613 love. Medens det før var loven, som var Det gamle Testaments kerne, er det i kristendommen profetierne om Jesus. Disse profetier findes ikke kun i profetbøgerne, men også i helt andre tekster f.eks. Davids Salme 22 (profetien om Jesu ord på korset) eller Davids Salme 23 om Jesus som den gode hyrde. Profetier findes endog i Mosebøgerne, f.eks. 1.Mos. 3.15, hvor Jesus ”knuser slangen” ved opstandelsen, men ”bides i hælen” langfredag. Kristendommen er således et opgør med Guds ord som lovgivning.

Medens Allah i Koranen åbenbarer sig som en statisk upersonlig lovgivning, så er det anderledes med den Guds kærlighed, vi møder i Kristus og hans liv. I Ham og Hans Ånd bliver Gud personlig og nær. Den kærlighed, han åbenbarer, er større end menneskers. Den er Guds.

8. ISLAM OG VIDENSKABEN

Gennem hele middelalderen arbejdede teologer i det kristne Europa ud fra tre forskellige forklaringsmodeller, når man skulle belyse, hvordan det kunne være, at bibelske og andre tekster, som var havnet i Koranen, i den grad var vendt på hovedet.

Her var der tre teologiske vurderinger:

1. *Muhammed var et magtmenneske, der anvendte løgne for at nå sit mål.* Den første tvivl på Muhammed som profet opstod allerede på profetens tid i jødiske kredse samt blandt mekkanerne. Denne kritik er udførligt beskrevet i Koranen. De jødiske rabbinere opdagede hurtigt, at Muhammeds åbenbaringer var beheftede med fejl. Konklusionen var, at han var fuld af løgn. Han var kun digter. Selv om han kun havde hørt historierne med et halvt øre, digtede han selv videre på dem og brugte dem for at få tilhængere, der kunne hjælpe ham med at tilrive sig magt og ejendom. Denne tolkning blev siden overtaget af oldkirkelige kredse ved at læse om Muhammeds aftalebrud i Koranen og i Ibn Ishaqs profetbiografi, herunder fredsaf-talen med jøderne i Medina, der endte med deres død og udslettelse, og den 10-årige fredspagt ved al-Hudabija, som Muhammed brød for at kunne overtage magten i Mekka.
2. *De stemmer, som styrede Muhammed, var ikke fra Gabriel, men fra onde åndsmagter. Muhammed havde ikke bedømt de åndskræfter, som talte til ham.* Den ånd, som talte til Muhammed, er reelt ikke et eneste sted i Koranen omtalt som engelen Gabriel, men er en senere efterrationalisering. Da ånden ifølge Koranen ikke gav sig tilkende, og Muhammed rystede over hele kroppen, var det med stor

sikkerhed en ondsindet eller satanisk ånd og ikke en engel, som talte til ham, hvilket også viste sig ved, at profeten jævnfør Koranen udviklede en stigende aggressiv og amoralsk adfærd med årene. Denne teologiske vurdering, som er en af de ældste, og som stadig er almindelig, kædes sammen med en psykologisk profil af Muhammeds karakterudvikling, efter at han begyndte at lytte til stemmerne. Denne adfærd med overfald, vold, kidnapninger og tendens til at overtage andres hustruer ved hjælp af mord eller ved at legitimere sine egoistiske handlinger ved hjælp af åbenbaringer, begyndte først at udvikle sig efter 611, som et resultat af, at han lod sig styre af stemmerne. Denne teologisk-kritiske retning går ud fra ordene i 1. Johannesbrev 1.4. "Tro ikke enhver ånd, men prøv, om ånderne er fra Gud, for der er gået mange falske profeter ud i verden" og ud fra Mattæus 7.15-17, hvor Jesus vejleder i, hvordan kristne skal bedømme profeter: "På deres frugter skal I kende dem...et godt træ kan ikke bære slette frugter". Endvidere profeten Mika, der giver en analyse og bedømmelse af de falske profeter, der "udråber fred, når de får noget at tygge på"(dvs. har mad nok), "men udråber hellig krig mod dem, der ikke giver dem noget i munden"(Mika 3.5-7). Et moderne og velkvalificeret bud på denne tolkning er skrevet af Winfried Pietrek: "Geführt von Dämonen", Lippstadt.

3. *Muhammeds åbenbaringer var eftervirkninger af epileptiske anfald.* At han havde epileptiske anfald før sine åbenbaringer, fremgår især af beskrivelserne hos Ibn Ishaq. Under disse anfald fik han oplevelser, som ikke var fra Gud, men enten fra ham selv eller Satan.

Med oplysningstiden og den franske revolution kom to nye ideer: a) Al religions udryddelse og b) alle religioners lighed. Egentlig indebar disse to ideer ingen egentlig undersøgelse eller vurdering af især islam, men var ideologiske ideer:

4. *Al religions udryddelse.* En særlig kendt repræsentant for denne ide er oplysningsfilosoffen Voltaire og dennes totalangreb på Muhammed og ideen om al religions fuldstændige udryddelse. Hans vurdering gik ud på, at Koranen "er en fornærmelse mod den menneskelige forstand". Hans raseri mod kristendommen var af samme art, som han ønskede udryddet, hvilket man siden forsøgte under den franske revolution ved at lukke kirker og dræbe eller landsforvise præsterne. Ideen om aktiv ødelæggelse af religionen og kulturarven blev siden overtaget af marxismen.
5. *Alle religioners lighed.* Denne ide opstod i kølvandet på oplysningstiden gengivet i Lessings "Ringparabel", nemlig postulatet, at alle religioner har samme indhold og ide. Postulatet beror ikke på en undersøgelse eller vurdering af islam eller kristendommen eller andre religioner, men udelukkende på den ideologisk overordnede ide, som i dag er overtaget af kulturradikalismen og sat på spidsen med tesen, at når mange religioner i fællesskab påvirker et samfund, vil det blive en berigelse for samfundet.
6. *Nihilismens rehabilitering af islam.* Medens oplysningsfilosofien og den franske revolution gik til yderlighederne, nemlig enten at tåle alt eller intet, så ville filosofen Nietzsche gøre op med kristendommens blødsødenhed til fordel for det, som han kaldte "herrefolkets religion", som islam var et sandt billede på. "Mandsreligion til fordel for kristendommens kvindereligion".

Revolution i forskningen

Siden middelalderen stod teologernes arbejde med en vurdering af Koranen i vesten i stampe, fordi filosofiske strømninger siden oplysningstiden havde taget magten fra teologien. Men siden 1880 er der på den teologisk videnskabelige front for alvor sket noget indenfor Koranforskningen i den vestlige verden. Med udgangspunkt i den middelalderlige forståelse af, at islam i høj grad er afhængig af Det gamle Testamente i forkvaklet og fordrejet form, er der sket 3 tigerspring i den teologiske forskning i vesten:

1. *Påvisningen af islams afhængighed af flere ældre religioner og stoffets forvridning og forvrængning undervejs.* Her må fremhæves de to tyske teologer Theodor Nöldike (1836-1930) og Julius Wellhausen (1844-1918), som var banebrydende i påvisningen af islams afhængighed af ældre religioner. Nöldike lagde også grundlaget for skabelsen af en kronologi i Koranens kaotiske kapitelrækkefølge. Siden kom en lang række kendte folk til: I Danmark Frants Buhl, i Sverige Tor Andræ, i England Richard Bell og i Tyskland Karl Ahrens.

2. *Påvisningen af islams jødiske rødder i "The Jewish Foundation of Islam" 1933, af Charles Cutler Torrey.*

3. *Teologiske nybrud på baggrund af arkæologi og papyrusfund.*

I dag står man i den teologiske forskning overfor helt ny mulighed og udfordringer. Teologer var straks klar over, hvilken sensation det var, da man fandt profeten Esajas bogrulle i Qumranhulerne ved Det døde Hav. Med et slag stod man med en papyrusrulle, som var flere hundrede år yngre end den tekst, som man hidtil havde haft til rådighed. Også de seneste muligheder for nydatering af papyrusfragmenter viser sig i dag endog at revolutionere ældre fund, som da papyrusforskeren Carsten Peter Thiede for kort tid siden nydaterede de berømte Oxfordfragmenter af Mattæusevangeliet (i bogen "Der Jesuspapyrus". Luchterhand 1996) og kunne konstatere, at frag-

menterne er skrevet før år 60, en revolution i forhold til den hidtidige forskning, som gik ud fra, at Markusevangeliet som det ældste var skrevet efter år 70. Men da vi fra litterær- og formkritikken ved, at Mattæusevangeliet er afhængigt af Markus, må man altså ifølge Thiede samtidig nydatere Markusevangeliet til sidst i 50'erne. Det betyder, at Markusevangeliet er skrevet 15-20 år før, end man hidtil har antaget. Direktøren for British Museum Sir Frederik Kenyon siger om det store antal papyrusfund, der findes som dokumentation for Det nye Testamente: "Om ingen anden bog fra oldtiden eksisterer der et så tidligt og rigt bevismateriale, og ingen sand forsker ville benægte, at teksten er fuldstændig sund". Til sammenligning kan nævnes, at kopier af andre oldtidsskrifter gennemgående er få og sene. F. eks. foreligger der af Julius Cæsars berømte skrifter kun 10 kopier, der er afskrevet 1000 år efter Cæsars død, og af Platons skrifter findes kun 7 kopier, som er skrevet 1200 år efter, medens der derimod fra Det nye Testamente foreligger ikke færre end 13.000 kopier og fragmenter, blandt hvilke der endog findes papyrusstumper fra den tid, der stadig levede øjenvidner til begivenhederne. Der er altså to vigtige forudsætninger for at kunne udtale, om en kilde er sund:

1. Hvor mange kopier findes der, og hvor gamle er de?

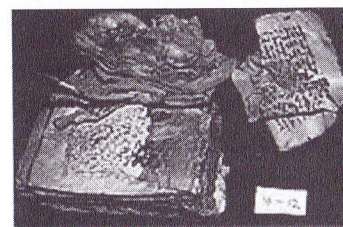
2. Hvor mange år er stoffet gået fra mund til mund inden det blev nedskrevet. (Her er problemet voldsomt for især Koranen. Muhammeds kendte ikke Bibelens skriftige kilder, og det nystestamentlige stof cirkulerede mundligt i næsten 600 år i Arabien inden det nåde Muhammeds øre. Det gælder også meget af det øvrige stof). Papyrusfund og arkæologiske fund modtages med stor glæde blandt kristne, f.eks. da man fandt signetringen, som tilhørte profeten Jeremias' personlige skriver Baruch, som nedskrev hovedparten af Jeremias' profetier (Jeremias 36,4 og 32) i årene 626-587 før Kristus. Anderledes forholder det sig med papyrusfund af Koranen. Disse

bliver ikke modtaget med lige stor glæde i alle kredse. Det viste sig for alvor efter 1972, da håndværkere under restaurering af Sana'as store moske i Yemen mellem to lofter fandt en mængde pergament- og bogrester, som var skadet af slid, ælde og insekter. Bygningsarbejderne stoppede de fundne skrifter i over tyve sække og satte dem på en trappeopgang i en minaret. Hvad man ikke vidste, var, at man havde fundet en begravelsesplads for udtjente Korantekster, en skik man også har kendt blandt jødiske lovlærde. Fundet vakte ingen interesse i den muslimske verden, før lederen af Yemens antikmyndigheder Qadhi Isma'il al-Akwa' hørte om sækkene og forespurte i udlandet, om en konservering var mulig. 1979 blev en besøgende tysk videnskabsmand interesseret, som senere fik støtte af en tysk fond til konserveringen. Det blev klart, at papirdyngerne vitteligt var en såkaldt "Korangrav" – et sidste hvilested for Koraner.

Nogle af skrifterne kan muligvis dateres til slutningen af det 7. århundrede samt til det 8. århundrede efter Kristus – dvs. fragmenter af de ældste Koraner, som hidtil er fundet. Det specielle var, at nogle af fragmenterne viste klare afvigelser fra den kendte Koran. Sådanne afvigelser volder den hidtidige muslimske Korantolkning vanskeligheder, idet islamisk teologi hævder, at Koranen, som den fremtræder i dag, simpelthen er det samme perfekte, tidløse og uforanderlige ord fra Allah, som det altid har været. Vestlige forskeres bestræbelser på at tolke Koranen ud fra papyrusfund, og forskernes påvisning af tekstforskelle f.eks. i fragmenterne fra Yemen, opfattes negativt af muslimske teologer.

Gerd - R. Puin ved universitetet i Saarbrücken var den første forsker, der som specialist i arabiske håndskrifter fra begyndelsen af 1980'erne kastede sig over undersøgelsen. Puin, som var blevet udsendt af den tyske regering til at organisere og føre tilsyn med restaureringsarbejdet, erkendte fragmenternes alder, og hans indledende undersøgelser

afslørede hurtigt, at i nogle tekster var Koranversene ordnet anderledes, andre havde tekstvarianter og ukendte skrivemåder. Endvidere fandt han tekster skrevet som palimpsest, d.v.s. skrifter skrevet ovenpå en ældre tekst, som er slettet for at give plads for en ny ovenpå den udviskede. Efterhånden, som undersøgelserne er skredet frem, og stumperne blev konserveret, begyndte myndighederne i Yemen at få kolde fødder, da man anede, at fundet reelt kunne blive en bombe under den islamiske tolkning af Koranen som en kopi af Allahs uforanderlige bog i Himlen. Og man begyndte at hale i land for at hindre en videre undersøgelse. I mellemtiden er der dog sket det, at Graf von Bothmer for kort tid siden nåede at fotografere de sidste af de 35.000 arkstumper på mikrofilm til brug for videnskabelig skriftanalyse.

Koranfragment fra Yemen med væsentlige tekstvarianter.

Den almindelige islamiske lære om Korantolkning betoner, at en person, som skriver om Koranen: 1. skal være muslim, 2. skal være troende, 3. skal være islamisk retslærd. Til dette problem siger Puin:

"De (Yemens antikmyndigheder) ønsker ligesom vi, at fundet skal have lav offentlig profil, men af andre årsager end os... De ønsker ikke at få henledt opmærksomhed på det faktum, at der er tyskere og andre, der arbejder med Koranen. De ønsker ikke at få publiceret, at der finder en undersøgelse sted overhovedet, da den muslimske opfattelse er, at alt, hvad der er behov for at sige om Koranens historie, blev

sagt for tusinde år siden.” ... ”Så mange muslimer tror, at alt, hvad der står i Koranen, er Guds uforanderlige ord! De plejer at sige, at Bibelens tekst viser, at dén har en historisk udvikling og ikke faldt ned fra Himmelen, mens Koranen har været uden for diskussion. Den eneste måde, at bryde denne mur på, er at bevise, at Koranen også har en historie. Sana’a-fragmenterne vil hjælpe os med at gøre dette”. Hidtil har kun Puin og hans kollega Graf von Bothmer haft adgang til fragmenterne, og de har kun publiceret få korte artikler i videnskabelige publikationer om fundet. Utilbøjeligheden til at skrive skyldes dels, at de har koncentreret sig om at klassificere fragmenterne, dels fordi de følte, at de yemenitiske myndigheder, når de blev klar over de mulige komplikationer som følge af opdagelsen, ville stoppe yderligere undersøgelser. I 1997 afsluttede Graf von Bothmer imidlertid arbejdet med at mikrofilme fragmenterne og bragte filmene til Tyskland.

Andrew Rippin, som er professor i Koranstudier og religion ved Calgarys universitet, siger: ”Manuskripterne fortæller, at den tidlige historie om Koranens tekst i langt højere grad er et åbent spørgsmål, end mange havde forventet: Teksten var mindre stabil og havde derfor mindre autoritet, end der altid er blevet erklæret.”

For bibelforskere er de spørgsmål, som rejses af videnskabsmænd som Puin og Rippin derimod små, for Bibelforskningen bruger forlængst disse metoder, som forskere nu vil til at anvende overfor Koranen. Alle moderne Bibeloversættelser sker i dag på grundlag af Bibelforskning og kritisk sammenligning af alle vigtige tekstfund. Nutidige Bibeloversættelser som f.eks. den autoriserede danske af 1992 er baseret på de ældste papyrustekster og fragmenter, som er fundet og en kritisk sammenligning af de ældste tekster. Og teksten er stabil. At muslimske teologer ville arbejde på denne måde ville være utænkeligt i forhold til Koranen, ja, blasfemi. Udenfor den islamiske forståelsesramme ved seriøse forskere, at Koranen har en tilblivelseshistorie. En sådan findes ikke i muslimsk teologi, hvor Koranen forstås som en

fuldt færdig bog i Himlen åbenbaret for Muhammed af Allah. Også herhjemme har ”Foreningen af kritiske muslimer” slået kraftigt til lyd for, at ”Koranen på alle måder er Guds (dvs. Allahs) åbenbarede ord” (senest Sherin Kankan som formand for foreningen den 20.7.02). Der er i dag reelt ingen tegn på grupper indenfor islam, der som samlet gruppe tør se videnskabeligt på Koranens tekstgrundlag eller ønsker en vurdering af teksternes historiske tilblivelse.

Udsigten til en voldsom muslimsk reaktion har også i visse vestlige forskerkredse ført til manglende skrivelyst eller til banal efterplapren af officiel islamisk teologi om Koranens tilblivelse. Ikke desto mindre er der i andre lande udkommet værker, som går dybere, hvilket: “The Origins of the Koran” (1998) demonstrerer. Men i islamiske lande er siden 1979 stort set enhver alvorlig teologisk selvransagelse stoppet: Først radikalt i Iran, så 1985 med henrettelsen af teologen Mahmoud M. Taha i Sudan, henrettelsen af den moderate Sheik Sobhi Salah i Libanon, mordene på filosofferne Mahdi Amal og Hassine Mroua i 1988 i Libanon, mordet på den ægyptiske forfatter Farug Foda i 1992, henrettelsen af digteren Sadok Abdel Mellah i 1992 i Saudiarabien, mordet på teologen Abdullah al-Adahl og hans bibliotekar i Brüssel i 1995, etc. Den islamiske teologisk-politiske opstramning og eftervirkningerne af dødsdommen over Rushdi førte i nogle vestlige forskermiljøer til, at man lod forskning være forskning og gik over til den politisk støttede såkaldte dialogteologi i stil med oplysningstidens ide om, at alle religioner vil det samme og siger det samme. Men ikke alle forskere underkastede sig denne fortrinsvis politisk topstyrede ide.

Multikulturalisternes politiske ide om total styring af netop islamforskningen og især om, hvad man i den forbindelse måtte sige og ikke sige - også i vestlige lande - var dikteret ud fra den

forudsætning ikke at skabe modvilje mod indvandrede muslimer i vesten. Og der var mange penge i vente til institutioner, som alene ville kaste sig over "udglattende" politisk dialogteologi eller lanceringen af fantomet om en særlig "Euroislam" for EU-området med flere velbetalte lærestole. På trods af dette skete der alligevel noget bag kulisserne, og i 1996 skrev Koranspecialisten Günter Lüling i *The Journal of Higher Criticism* om "den vide udstrækning, i hvilken Koranens tekst er blevet fordrejet, en deformation umistænkeligt accepteret af vestens islamister indtil nu." Og 1994 publicerede magasinet "Jerusalem Studies in Arabic and Islam" en artikel af Yehuda Nevo fra Det Hebraiske Universitet i Jerusalem, som beskrev muslimske citater på sten i Negev Ørkenen fra det syvende- og ottende århundrede, som viste klare afvigelser i forhold til den officielle historie og Koran. Nevo skrev allerede da, at denne opdagelse ville afstedkomme røre og modstand fra den officielle muslimske betoning af islams historie og Korantilblivelse. I samme blad publicerede 1994 islamhistorikeren Patricia Crone fra Princeton i New Jersey en artikel, i hvilken hun viste, at indlysende uforståelige vers i Koranen alene kunne forklares ved at opgive den konventionelle lære om Koranens tilblivelse. Også James Bellamy fra Michigans Universitet har i *The Journal of the American Society* foreslået tekstforbedringer i Koranen ved at afstå fra den konventionelle forklaring af Koranens tilblivelse gennem en åbenbaring. Ændringer, der set fra et ortodokst muslimsk perspektiv, er ensbetydende med redigering i Guds eget forfatterskab. Gerd-R. Puin har i stadig stigende grad arbejdet med Koranens historiske tilblivelsesproces: "Min ide er, at Koranen er en slags cocktail af tekst, der aldrig blev forstået, end ikke på Muhammeds tid" siger han. "Mange af dem (teksterne) må være

mere end hundrede år ældre end islam selv. Endog inden for den islamiske tradition er der en enorm mængde af modstridende information, inklusive et signifikant kristent underliggende lag, som man kan udlede en hel islamisk anti-historie af, hvis man ønsker".

Hagarismen

Patricia Crone er en af de mest kritiske af disse videnskabsfolk. Fra 1970'erne skrev hun og udgav sammen med andre flere bøger; mest sammen med Michael Cook: "Hagarism: The Making of the Islamic World" (1977), hvori fremsættes radikale argumenter om islams oprindelse og nedskrivningen af islams historie. Hagarismen argumenterer for, at Koranen er blevet til senere end tidligere antaget, ("der er ingen klare beviser for, at Koranen har eksisteret i nogen form inden det sidste årti i det syvende århundrede"). Mekka var ikke det entydige islamiske helligsted ("beviserne peger entydigt hen på et helligsted i det nordvestlige Arabien... Mekka var sekundært"). De arabiske erobringer gik forud for islams institutionalisering. ("Den jødisk messianske fantasi udspillede sig i forbindelse med arabisk erobring af Det Hellige Land"), at ideen om Hidjra, om Muhammeds og muslimernes udvandring fra Mekka til Medina i 622 må være sket længe efter Muhammeds død. Hagarismen kom under øjeblikkeligt angreb fra muslimske og ikke-muslimske lærere for dens læggen vægt på fjendtlighedsindede kilder, og de sagde, at deres forskning var "baseret på, hvad der set udfra ethvert muslimsk perspektiv må anses som overdrevet, ubehersket og hedensk".

Patricia Crone siger herom: "Koranen er et skrift med en historie ligesom alle andre skrifter – med undtagelse af, at vi ikke kender denne historie og risikerer hylende protester, når vi stu-

derer den. Ingen ville normalt reagere på det, men folk fra Vesten føler det anderledes, når hylene kommer fra andre folk. ...Vi, der studerer islam, prøver ikke at nedgøre nogens tro”.

Fobismen

En velformuleret reaktion mod de videnskabelige islamstudier, som blev udkældt som vestlig antiislamisme, kom i 1987 i ”The Muslim World Book Review” i artiklen: ”Metoder imod Sandheden: Orientalisme og Koranstudier” af den muslimske kritiker S. Parvez Manzoor, der fordømte den vestlige Koranforskning i bogen ”The polemical marshes of medieval Christianity”. Manzoor organiserede et voldsomt angreb mod Vesten for dets syn på islam og dens videnskab, en kritik, som desværre også er fulgt op og lanceret af islamister og yderliggående politiske kredse i vesten under navnene ”xenofobi” og ”islamofobi” ikke blot til skade for forskningen, men som et forsøg på at standse kritik. Et særligt rystende eksempel på dette er lanceringen af en bog udgivet af tyske islamister til censur af især oplysende undervisningsmateriale om islam. Dette usædvanlige skrift med anbefaling af censur og brug af simpel løgn blev fremmet, oversat og anbefalet af professor i islam Jørgen Nielsen i Birmingham. (Eks. fra bogen af A. Fulaturi og U. Tworuscka: *Man bør skrive, at jøder og ikke-muslimere på profetens tid ”var medlemmer af det muslimske samfund (umma) med samtlige rettigheder” (s.57). Der må ikke skrives, at Koranen retfærdiggør ”fysisk vold” overfor kvinder (s.52). Det er ikke tilladt at skrive, at Muhammed var mere end almindelig glad for kvinder (“that he was a womanizer” s.39). Man må ikke skrive, at han var “en syndfuld mand”, fordi han “fulgte guddommelige ordrer (divine commandments)”.* (Her menes overgreb og drab). *Der må ikke stå, at ordet jihad omhandler krig (s.54).*

Fobisterne fik oprindeligt deres ide fra marxistiske kredse. I Sovjetunionen havde man i tiden under den kolde krig især under Krustchev og Breschnev indespærret religiøse kritikere i psykologiske klinikker og lejre, hvor de blev behandlet med psykofarmaka for at ”helbrede” præster, dissidenter og troende for ”religiøs fobi”. Marxismens misbrug af psykiatrien til at stemple modstanderne som psykisk syge blev efter Sovjetunionens sammenbrud overtaget af snævre politisk-ideologiske kredse i vesten, hvorfra metoden blev overført til EU’s overvågningscenter i Wien gennem Beate Winklers specifikke politiske engagement. Men ”fobismen” er et kuriosum fra den kolde krig, som ikke kan ændre fakta.

Koranforskningen kan næppe stoppes politisk og er nu for alvor ved at etablere sig i vesten, hvilket indikeres af, at det europæiske forlag Brill Publishers har sagt ja til udgivelsen af ”The Encyclopaedia of Islam and The Dead Sea Scrolls Study Edition” - det første egentlige leksikon om Koranen. Professor i islam i Toronto og chefredaktør for leksikonet Jane Mc Auliffe håber, at dette leksikon vil opnå accept ligesom det tilsvarende Bibelleksikon. Koranleksikonet ”The Encyclopaedia of the Qur’an” er et fælles projekt. Nogle artikler vil formodentlig være udfordrende for islamisk teologi – og derfor forurolige mange i den islamiske verden, hvor videnskabeligt Koranstudium er udelukket. Koranskolers funktion består i dag af ren udenadslære af Koranen på arabisk. Om man kan komme videre end det, er et spørgsmål. De lidelser, som den ægyptiske professor Nasr Zaid, som er medlem af koranleksikonets redaktion, har været udsat for, viser, hvilke vanskeligheder, der opstår, når man vil arbejde videnskabeligt med Korantekster i et islamisk samfund.

Litteratur

- Al-Sain, Johanna og Schrupp, Ernst:* "Ich kæmpfte für Allah". Wuppertal 2001.
- Andræ, Tor:* "Der Ursprung des Islam und das Christentum". Uppsala 1926.
- Andræ, Tor og Widengren, G.:* "Muhammed - hans liv og tro". Stockholm 1967.
- Asmussen, Jes Peter:* "Islam". Politikens Forlag, København.
- Bell, Richard:* "The Origin of Islam in its Christian Environment". London 1926, Eftertryk 1968.
- Benz, Richard:* "Die Legenda Aurea des Jacobus de Voragine". Heidelberg 1984.
- Buhl, Frants:* "Muhammeds liv". Herning 1998.
- Busse, Heribert:* "Die theologischen Beziehungen des Islams zu Judentum und Christentum". Darmstadt 1988.
- Christensen, Torben og Göranson, Sven:* "Kyrkahistoria I-III". Stockholm 1969.
- Grabois, Aryeh:* "Enzyklopädie des Mittelalters". Zürich, Frankfurt, Jerusalem.
- Green, D.F.* "Arab Theologians on Jews and Israel", The Fourth Conference of the Academy of Islamic Research", Al Azhar, Cairo 1972, Geneve 1974.
- Haystrup, Helge:* "Kristusbekendelsen i oldkirken". København 1979.
- Haystrup, Helge:* "Oldkirkens Guds billede". København 1988.
- Halckendorff, Elsebeth:* "Samme Gud?". Kolding 2001.
- Huntinton, Samuel:* "Clash of Civilizations". New York.
- Hughes, Thomas Patrick:* "Lexikon des Islam". München, Ulm 1995.
- Hvidbjerg-Hansen, Finn O.:* "Koranen i udvalg". København 1997.

- Juynboll, Th. W.:* "Handbuch des islamischen Gesetzes". 1910.
- Johnson, Paul:* "Verdenshistorie I.-II.". Haslev 1986.
- Khomeiny, Ayatollah:* "Islamisk styre". Oslo 1985.
- Konzelmann, Gerhard:* "Den islamiske udfordring". Gad 1980.
- Langkjær, Erik:* "Dåben og Himmelrejsen til den skjulte Adam". Viborg
- Lewis, Bernhard:* "The Political Language of Islam". London 1988.
- Paret, Rudi:* "Der Koran, Übersetzung", Kohlhammer Verlag, Stuttgart, Berlin, Köln, Mainz. 1983.
- Paret, Rudi:* "Der Koran, Kommentar und Konkordanz". Samme 1977.
- Pietrek, Winfried:* "Geführt von Dämonen". Postfach 2168, 59531 Lippsadt.
- Putzger, F.W.:* "Historischer Weltatlas". Bielefeldt, Berlin 1968.
- Radison, Maxine:* "Mohammed" London 1973
- Rotter, Gernot:* "Ibn Ishaq. Das Leben des Propheten". Tübingen und Basel 1976.
- Schneemelcher, Wilhelm:* "Neutestamentliche Apokryphen". 1. Band Evangelien. Tübingen 1987.
- Scholem:* "Jewish Gnosticism, Merkabah Mysticism and Talmudic Tradition". 1965
- Sellheim, Rudolf:* Prophet, Chalif und Geschichte. Die Muhammedbiographie des Ibn Ishaq. I fagbladet Oriens. Jahrgang 18-19. Leiden 1967.
- Slot-Henriksen, Rolf:* "Ren - uren -tilladt - forbudt". Kolding 2000.
- Taheri, Amir:* "The Spirit of Allah". London 1985.
- Taheri, Amir:* "Holy Terror, The Inside Story of Islamic Terrorism". Hutchinson London, Melbourne, Auckland, Johannesburg 1987

"The Muslim World League Journal". Islamisk journal. Jedda, Saudi Arabia.

Torrey, Charles Cutler: "The Jewish Foundation of Islam" 1933. New York 1967.

Tranholm Mikkelsen, Verner: "Islam".

Ümit'i Mummad: "Die Islamische Verfassung", Düsseldorf 1993.

Weidinger, Erich: "Die Apokryphen. Verborgene Bücher der Bibel". Aschaffenburg 1985.

Zettersteen, K. V.: "Koranen, oversat från arabiska". Stockholm 1979.

Indeks

Abraham 54-60

Abrogation 16

Abu Lubaba 49-50

Abu Talib 22, 100, 103

Aischa 12,20

Al - Buchari 119

Al - Hudabija 18, 115, 149

Al - Manat 93

Al - Uzza 93

Almisse (zakat) 121

Apostasi 119

Arabiske barndomsevangelium 26, 104-105

Arveret 128

Asma bint Marvan, digter 27-28

Babelstårnet 68

Batseba 75, 78

Bederetning 40,43

Bibeltolkning 138-147

Blod 65, 137

Blodhævn (qisas) 123

Bothmer, Graf von 157-158

Brudesum 127

Byzantinerne 74

Bøn (salat) 120

Chaibar (by) 48, 52-54

Crone, Patricia 157-158

David (Da'ud) 75-79

Drab (qatl) 123

Dyrs urenhed 136

Ed 127

Epileptiske anfald 13, 149, 150

Esther, dronning 68
Faste (sawm) 121
Fobismen 159-160
Forbandelse 46, 71, 95, 116, 144
Frafald 119
Gabriel 10, 12, 20-21, 23-24, 31, 48-49, 139, 142, 148
Gideon 73-74
Goliat (Galut) 73
Gravide 53
Gravkrigen 18, 92
Hadith 119
Hadj (valfarten til Mekka) 122
Hagar 58
Hagarismen 158
Haman 68
Hellig krig 91-92, 122, 124 ff.
Hidjra 43 ff.
Himmelrejsen 23ff
Hor 128
Ibn Ishaqs liv 17, 19-20
Ibrahim 54-60
Isak 57, 59-60, 80
Jetro (Su 'aib) 67
Jerusalem 21-23, 39-40, 43
Jihad 91- 92, 122, 124 ff.
Josef, Jusuf 62-63
Jøderne 39 ff.
Kaabaen 18, 20, 39-40, 43, 54 ff., 57-60, 103, 122
Kalif, Kalifat 14-15, 17, 37, 45, 66
Kinana 48, 52-53
Kontrakten med jøderne 43
Korantolkning 138-159

Krigsfanger 53
Krigsskat 127
Kvinder 135-36
Kvindens tugtelse 134
Laban 67
Lessing 8, 150
Løgn, lovlig 115
Mazhar Hussein 11
Menighedsdordningen 43
Menstruation 41, 65, 76, 135, 143
Mika, profet 149
Nadir, jødisk stamme 18, 48
Natan den Viise 8
Natan, profet 77-78
Natterejsen 23ff
Nietzsche 150
Nihilismen 150
Næstekærlighedsbudet 123
Oplysningstiden 7-8, 150-151, 156
Polygami 133
Puin, Gerd 153-158
Qatl (drab) 123
Qisas (blodhævn) 123
Quibla 40,43
Quinuqa, jødisk stamme 18
Quraiza, jødisk stamme 18, 49-51
Raihana 52
Ringparablen 8
Saba, dronningen af 84-85, 88-89
Salat (bøn) 120
Sana, by i Yemen 152 ff.
Saul 73-74

Sawm (faste) 121
Sharia 119
Skilsmisse 134
Slagteregele 136
Sodoma 72
Spiseregele 136-37
Su 'aib (Jetro) 67
Svinekød 137
Syndfloden 172
Syvsoverlegenden 29-36
Søjle 119-124
Tabuk 75, 92-93
Talut 73-74
Taqija 115
Templet i Jerusalem 30, 59, 80-85, 89-90,108
Trosbekendelsen 119
Tugtelse 134
Tyveri 126
Tørklæde (hijab) 135-36
Udvandringen 43 ff
Umm Hani 22-23
Umm Salama 50
Urenhed 135 ff.
Uthman, kalif 15, 37
Valfarten (hadj) 122
Videnskaben 148 ff.
Vidner 127
Vinforbud 137
Yemen 15, 152 ff.
Zakat (almisse) 121
Ægteskab 129 ff.
Æselkød 53